

ΕΑΡ ΑΘΗΝΑΙ

7
40
(17)

Εξισώνει Λογοτέχνηαι

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 30 ΧΡΟΝΙΑ

Γύροι της άνεμης

“Αυτό θέλω κ' ἐγώ,,!”

Ο κύρ 'Αγιόψυχος, που λέ-
τε, ζούσε με τη θεία Λωλή στ'
άρχοντικό του. Φρονιμός αν-
θρώπος αυτός, φρόνιμη κ' η
γριά. — Λωλή ήτανε στis ώ-
ρες της.

Μιά ζωή μεγάλη περάσανε
μαζί: γυναίκα δεν την είχε ο
κύρ 'Αγιόψυχος, ούτ'η στα χρό-
νια τὸν περνούσε. Πιστάτισσα
την είχε σ' όλα: στα μέσα και
στα δώα τέλει, νοικοκυρά. Την
αφίνε να κυβερνάει κατά τη
γνώμη της, κι όλα πηγαίνανε
καλά.

Από παιδί ο κύρ 'Αγιόψυ-
χος που την περιλάβε στη δού-
λεψή του, από τότε λογαριαζό-
ταν η εύτυχία του. Τὰ πλούτια
του από τότε άρχισαν να γί-
νυνται, θουνό, χωρίς κι αυτός
να τὸ καταλαβαίνει. Οί μύλοι,
τὰ λιοτριβέλα δουλεύανε μερό-
νυχτο: χωράφι, και λιοστάσια
δινανε χ'λιόδιπλη τη λάτρη
που λαβαίνανε, και τὰ κοπά-
δια όλο πληθαίνανε, και τὰ
δεντρά, κορπίζανε με κίνυνο
να σπάσουν, και τὰ κελλάρια
εξεχιλίζανε, κι οί τόκοι τρέχα-
νε, και δὲν προφταίνανε, στού
κύρ 'Αγιόψυχου τὰ χέρια, σάν
τὸ νερό που τρέχει — και περ-
νάει. Τέλος όλα, και ζωντανά
κι αζώντανα γεννοβολούσανε
σάν τις κουνέλλες.

Είχε όμως, δὲ θὰ πῶ, κι ο
κύρ 'Αγιόψυχος τη γνώμη τη
δική του — σ' ἕνα πράγμα μο-
ναχά. “Αν άφινε τη θεία Λω-
λή νὰ θυμωαίξη κι όλο νὰ σω-
ρεύη, όμως δὲν ήθελε κανέ-
μπε, κι ή ίδια ή θεία Λωλή,
ν' άνακατεύεται στα ἑξοδά
του. “Ηθελε ν' άποφασίξη αὐ-
τὸς τὴν κάθε πληρωμή — γ-
ατί; Γιατί ήτανε πολὺ σφιχτός
ὁ κύρ 'Αγιόψυχος, κι ήτανε πο-
λὺ άπηνος. Κι ήταν άδικος
πολύ.

Καλά, κι όσο ή θεία Λωλή
ερισκότανε στα σύγκαλά της,
ήταν ύποταγκτική στον κύρ 'Α-
γιόψυχο. Κάθε φορά που αὐ-
τὸς κρατούσε τὸν φτωχὸ τὸ δί-
κιο, χρόνια και χρόνια, συνή-
θιζε ή θεία Λωλή τὸν ίδιο λό-
γο πάντα:

— Αυτό θέλω κι ἐγώ!
Κι αὐτὸ γινόταν. “Ετσι κα-
τάντησαν τοῦ σπιτιοῦ τὰ ψυ-
χοπαίδια, κι οί σκοφετιάδες, κι
οί βοσκοί νὰ πεινούσαν μέσα
στ' άγαθά, που ήσαν και δ-
κά τους λίγο άφού δουλεύανε
γι' αὐτά.

Μά ή Λωλή ήτανε λωλή...
“Η Λωλή ήτανε λωλή, που λέ-
τε! “Αλλάγε γνώμη, κάκιανε
καμιά φορά γινότανε, μιὰ
στρίγκλα φοβερή. Δὲν έβρω
μιὰ μέρα πὸς της ήθε, σπκὸ
θηκε, συλλογισμένη βγήκε στο
χωριό, που ήτανε τοῦ κύρ 'Α-

γιόψυχου ζευγολατεί, κι ήτα-
νε σκλαδωμένο σύψυχα στον
κύρ 'Αγιόψυχο. “Εκει έππε το
και τό: νὰ βγούνε στὴν άκρη
ἀπ' τὸ ποτάμι, ἀντίκρυ ἀπὸ
τοῦ κύρ 'Αγιόψυχου τ' άρχον-
τικό: νὰ καρτεροῦν ἐκεί, τοὺς
εἶπε, κι έχουνε νὰ δούνε κάτι,
πὺ χρόνια δὲν τὸ περιμένουν
πᾶ.

“Επειτα γύρισε με τὸ πέρα
μα στο χτήμα, κι έδεσε τὸ
δαρκί με προσοχή στὴν όχη.
Πέρασε ἀπὸ τ' άμπελιά, ἀπὸ
τ' άλάνια, ἀπὸ τοὺς μύλους, τὰ
λιοτριβέλα: πέρασε ἀπὸ παν-
τοῦ, παράγγειλε τόνα και τ'
άλλο, κι όλα που θὰ βγούν ά-
ληθινά.

“Ηταν ή θεία Λωλή γριά
με νοῦ και γνώση, και κανέναν
δὲν άπόρησε με τις παράλο-
γες τις προταγές της. Εἶπαν
όλο: “Κάτι ξέρει ή θεία Λω-
λή γιά νὰ τὸ παραγγέλνῃ κιό
λας. “Υστερα, ό,τι παραγγέλ-
νει πρέπει και νὰ γίνεται. Νό-
μος ή προσταγή της!”

Τέλος έφτασε στο σπιτί ή
θεία Λωλή: μοίρασε κι ἐκεί
τις προταγές της, χαμηλόφω-
γες μά χτυπητές, κι έπεσε ά-
ργά νὰ κοιμηθῇ με τὴν καρδιάν
άναπαμμένη, γιατί δούλεψε κι'
αὐτή τη μέρα γιά τοῦ άφέντη
τὸ καλό — τὸ καλό...

Τὴν άλλη μέρα σηκώθηκε
πρωί, κι ήθε και στάθηκε μπρο-
στὰ στον κύρ 'Αγιόψυχο, μό-
λις είχε ξυπνήσει. Τολμήρη
τὸν κύτταξε στα μάτια, τὴν ό-
γή του ζήτησε, ἐνὺ έκανε άλ-
λοτε πὸς έτρεμε τὴν παρουσία
του, κι ίσως και τόκανε στ' ά-
ληθινά.

— Βαρέθηκα, τοῦ λέει, κι'
έσένα και τὸν εαυτό μου! “Ός
πότε θὰ δουλεύω γιά νὰ σ' έπα-
χαίνω; Δὲ μπορὸ ἔναν ά-
φέντη νὰ δουλεύω! Δὲ μπορὸ
νὰ βλέπω πᾶ τὴν ὄψη σου, τὴν
ίδια πάντα. Θέλω νὰ πάω κι'
άλλοῦ! Τί νόμισες, εἰμαι
άξια μονάχα νὰ μαζεύω; Εἰμαι
μιὰ σκομποχερίσσα που δὲ
φαντάστηκες ποτέ σου! Και
θὰ ής! Τίποτα θέλω μονάχα ἔ-
στ' άλλα νὰ σ' ερωτήσω: Τί
θοροεί; “Εγω κι ἐγὼ νὰ κά-
μω σ' όσα χαίρει! ή ψυχὴ
σου; Μιστὸ ἔχω νὰ λαβαίνω;
Δώσε μου ό,τι αγαπάς! Χρό-
νια και χρόνια εἰμαι δουλεύτρα
σου...

— Τίποτα! Νὰ φύγης!...
εἶπε ο κύρ 'Αγιόψυχος.
— Αυτό θέλω κι ἐγώ! Εἶπε
ή θεία Λωλή ήσυχά.

Τόπε με τέτοιον τρόπο, σὰ
νὰ χάσκει γιά τὴν άπόκριση
τοῦ κύρ 'Αγιόψυχου. “Εδειξε
σὰ νὰ τὰ περιέμενε τὸν κύρ
'Αγιόψυχο τὰ λόγια. Κ' ή
Λωλή, ήτανε λωλή καμιά φο

Μακεδονικά τραγούδια

‘Η άνάτη τῆς Μαρίας

— Καλημέρα Μάρια μου και ποῦ εἶν' ὁ Παναγιώτης
— Κι' ὁ Παναγιώτης δὲν έδω πάισεν νὰ σεργιανίση
Νὰ φέση ντέβρι: τὰ δουνά, ντέβρι τὰ κορφοδούνια
Δὲν πάει, μακρυὰ δὲν πάει κοντά, ὡς δυό-τρεις ὥρες δρόμου
Τὸ σπιτί του στοχάστηκεν, πὸ μιὰ ψηλὴ ραχούλα,
Τὰ παλληκάρια ἔλεγεν τὰ παλληκάρια λέγει.

— Παιδιά μ' τί φέγγει σπιτί μου, τί φέγγει ὁ μπασιοντάς μου
Μὴν εἶν' ή Μάρια άρρωστη μὴν εἶν' ή πεθερά μου,
Μὴ δά ή μάννα μου πέθανε κι άνάψαν τὰ κεριά της
Κι άνάψαν πράσινα κεριά, και πράσινες λαμπράδες.
Κι ὁ Παναγιώτης έφθασε ποῦ κάτ' τὰ παραθύρια
“Ακούει τὰ γέλια, σιγανά, γέλια χαριτωμένα.

— Μάρια μου στὴ πίστη σου και στο προσκύνήμα σου
Ποιὸς εἶνε ὡμορφότερος ἐγὼ ή ὁ Παναγιώτης.

— Στὴν ὡμορφιά, στὴ λεβεντιά εἶνε ὁ Παναγιώτης
Στὸ σφίξιμο στ' άγκάλιασμα εἶσαι τῆς άφεντιάς σου

— Πάινες τον σκύλα, πάινες τον όσο ν' άνέβω άπάνω
Δὲν φταίγω ἐγὼ Γιακούπ ‘Αγάς μόν' φταίγει ή Μάρια

Ποῦ ήρθεν και με ζήτησεν ποῦ τὸν γλυκὸ τὸν ὕπνο
Και βγαίνει τὸ σπαθάκι του τὴν παίρνει τὸ κεφάλι

Και στο χιμπέ τὸ έβαλε στὴ μάννα της, τὸ πάει
Γοιμπρέ μου καλὸς ὥρισεσ ἀπὸ τὸ παναίρι

Τί εἶν' τὸ πεσκέσι που μοῦφερεσ ἀπὸ τὸ παναίρι
Βάλε τὸ χέρι στο χιμπέ νὰ βγάλῃς τὸ πεσκέσι

Βάζε, τὸ χέρι στο χιμπέ νὰ βγάλῃς τὸ πεσκέσι
Πάινει κεφάλι με μαλλιά, και μ' άργυρά πλεξίδια

Τί εἶν' τὸ κακὸ που μ' έκανες ἱμένα τὴν καμμένη!
(1927) (Ἐπιμελεία κ. Β. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ, Κοστορία)

ρά;—ήτανε και σοφή μέσ' τη
λωλάδα της. Σάν ίσκιος γλύ-
στρησε μακρυὰ ἀπὸ τη ματιά
τοῦ κύρ 'Αγιόψυχου τὴ θυμω
μένη, πήγε νὰ φορτωθῇ τὸ δε-
ματά με τὰ ρούχα της και
νὰ τὸ στρήβῃ ἀπὸ τὸ σπιτί.

“Εβραζε ὁ κύρ 'Αγιόψυχος
ἀπ' τὸ θυμὸ του, όταν ὁ μικρός
ὁ δούλος, λαμπροστόλιστος,
μπήκε νὰ τοῦ φέρῃ τὸν κοφὲ
και νάτοῦ άνάψῃ τὸ τσιμπούκι.

— Τί έγινε ή θεία Λωλή;
ρώτησε άθῶα τάχα.

— Έμισε τὰ κουρέλια της
και φεύγει, όπου κι' άν εἶναι!
εἶπε ὁ δουλάνκος.

— Καλά, κ' ἐσύ πρωί—πρωί
πὸς μοῦ στολιστήκες και στὰ
θήκες μπροστὰ μου σὰ γαμ-
πρός; Πὸς έβαλες τὰ γιορτινά
σου, τὰ μεταξωτά; Κ' έβαλες
τὸν καφὲ σὲ φαφουρί γυαλί.
και τὸ νερό σὲ ροδίτικο κα-
νάτι; Κ' έφερες τὸ τσιμπούκι
τὸ χυσὸ; Δὲν εἶπα και παράγ
γεια, όλα τ' άκριβά, νὰ τὰ
κρατᾶτε κλειδωμένα; Τί ὄπλο
χεριά εἶν' αὐτή; Δὲν εἶπα και
φοβέρισα πὸς άγρυπνα και
πὸς στενά νὰ μοῦ φυλάτε τὰ
δικά μου, άμα εἶνε στο σπιτί
μου περαστικοί και ξένοι!

— “Αφέντη και ποιοί ξένοι
τάρα και ποιοί περαστικοί βρὶ
σκοντα, σὸ σπιτί;
— Εἶν' ή θεία Λωλή! “Αν
πάση τίποτα;

— Εἶπε ή θεία Λωλή, πὸς
σήμερα εἶναι μέρα γιά ξεφάν-
τωμα σ' όλους τοὺς δούλους,
και στον ίδιο τὸν άφέντη. Κι'
άφού εἶν' ὁ λυτρωμός μας σή

μερα, κι' ἀπ' τὰ δικά της ἔ-
ρε τὰ σκληρά, έτσι εἶπε, γὰ
ξεφύγουμε, πρέπει όλοι νὰ φο-
ρέσουμε τὰ γιορτινά μας, ποῦ
μουχλιάσανε μέσ' τὰ σεντού-
κια πρέπει νὰ ὀψμε και νὰ πι-
οῦμε ἀπ' όσα κάθονται μέσ'
τὰ κελλάρια άπανωτὰ και σή-
πονται. Πρέπει, εἶπε όλοι νὰ
χαρούμε: κ' ὁ άφέντης, νὰ χα-
ρή κι' αὐτός! Γιατί ὁ ναμός
της θείας Λωλής θάναί και λυ-
τρωμός δικὸς του. “Ετσι εἶπε
ή θεία Λωλή.

— Κι' ἐγὼ λέω πὸς ή κρε-
μάλα σουπρεπε γιά νὰ πιστέ-
ψης πὸς ό,τι φόρεμα φερεις ἔ-
ναι δικὸ σου πράμα, και νὰ βί-
λης νὰ τὸ λυώσης γλήγορα—
γιά νὰ χαής: πὸς ό,τι κρύβουν
τὰ κελλάρια τὰ δικά μου φα-
γούλδ μπορείς και νὰ τὸ φᾶς
—ἐσύ κ' οί άλλοι, Γδύσου κι'
ἐλα νὰ δειρὼ τὸ τομάρι σου,
τί, δὲν άξίζουν τέτοια ρούχα
άμάλαια νὰ δοκιμάσουν τὸ
ραβδί μου...

“Απ' τὴν τρομάρα του ὁ μι-
κρός έσκυψε άδέξια ν' αφήσῃ
τὸ δίσκο στο χαμηλὸ σοφρά,
και πρὶν τὸ καταφέρει, έφαγε
μιὰ στὴν πλάτη—τάρριξε ἔλα-
τοίμματα στο πάτωμα: κ' ἀ-
πὸ τὴ δά του νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ
τὴ θύρα πιάστηκε τὸ μανίκι
του ἀπὸ τὴ λαβή, και τόκισε
κοιμάτια, μανίκι και παντό.

Τὰ φείδια τὸνέ φάγαν τὸν
'Αγιόψυχο. Πᾶνε τὰ φαφου-
ριά που τὰ καμάδανε—κλει-
στὰ μέσ' τὰ ντουλάπια τὰ βα-
θεί! Πάει τὸ κανάτι με τ' άγ
(Συνέχεια εἰς τὴν 50 σελίδα)

ΣΤΟ ΦΕΞΩΦΥΛΛΟ:

Χιονοδρομίες στο Βέρμιο

(Φωτογραφία τοῦ καλλιτέχνη φω-
τογράφου κ. Γεώργ. Δορκοφίκη)

Ο κόσμος της Τεχνης

«Μόκο»

Τοῦ κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οί άνθρωποι τῆς ἑλληνικῆς Λογοτε-
χνίας, που λιποθυμουν ἀπὸ ἑκσταση μπρὸ-
στὰ στο πέραςμα ξένων διαττόντων αστέ-
ρων τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, θὰ έπρεπε
νὰ διαβάσουν ἕνα βαρυσήμαντο ἄρθρο τοῦ
‘Ακαδημαϊκοῦ κ. Σωτήρη Σκίπη, δημοσιευ-
μένο στὴν Παρισινὴ εβδομαδιαία ἐφημερί-
δα ‘Εντεπαντάνς.

Στὸ ἄρθρο τοῦ αὐτοῦ, που ἔχει τὸν τί-
τλον ‘Εν Ρεπόντ α-έν-ποέτ’, ὁ
ποιητὴς τοῦ ‘Μέσα ἀπὸ τὰ τείχη’ ἀπεν-
θύνεται στο ‘Φράγκο Έλυάρ’ κατὰ τὴν
ἐκφραση τοῦ Μυριδύλη.

‘Αρχίζει με τὴ γνωστὴ λαϊκὴ παροιμία:
“Όταν έχεις τέτοιους φίλους, τί τοὺς θέ-
λεις τοὺς ἐχθρούς;”.

Μὲ πολλὴ λεπτότητα, ἀλλὰ και με παρ-
ρησία και παλληκαριά ὁ ποιητὴς μας ἀ-
νατρέπει, όλα τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ γυρο-
λόγου ἐκείνου τοῦ ἀριστερισμοῦ γιά τὴ δι-
θεν ἑλληγική ἐλευθερίαν, στὴ Χώρα μας,
γιά τὸ σωδινισμό τὸν ἐθνικοφρόνων ‘Ελ-
λήνων—όλων τὸν γνησίων ‘Ελλήνων, δη-
λαδή—και τ' ἄλλα ‘ἡχρὰ παρόμοια’
που συνήθιζε νὰ φλυαρή. Ο κ. Έλυάρ,

με τὸν τιμητικὸ τίτλο τοῦ Γάλλου ποιη-
τῆ εἶχε ὅλη τὴν εὐχέρεια νὰ ἐπικοινωνήσῃ
με όλες τις πολιτικές ἐπιστημονικές και
λογοτεχνικές προσωπικότητες νὰ γίνῃ
δεκτός ἀπὸ τὰ πνευματικὰ Ἰδρύματα, τὸ
Πανεπιστήμιο τὴν ‘Ακαδημία, τὰ σχετι-
κὰ Σωματεία και νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια,
γράφει. ‘Αλλὰ προτίμησε νὰ περιορισθῇ
στο στενὸ κύκλο λίγων φανατικῶν (ἀρι-
στερῶν) και ν' ἀντλήσῃ ἀπ' αὐτὸν τις
πληροφορίες του. Καί τοῖς, ὁ κ. Σκίπης,
ὅτι ή καλλιέργεια τὸν πανσλαβιστικῶν ζι-
ζανίων στον τόπο μας δὲν θὰ προκαλέσῃ
μόνον άνωμαλίες στὴν ‘Ελλάδα, ἀλλὰ και
τὴν ἐκρηξῇ ἑνὸς τρίτου παγκοσμίου πο-
λέμου.

Τὸ ἄρθρο εἶνε γραμμένο με ζωντανὸν
ἐθνικὸ παλμό με λαγαρὸν σκέψη και με ὕ-
φος λιτό και ἀρρενωπό.

‘Ενας διαλεκτὸς Βέλγος διανοούμενος,
στον ὁποῖο τὸ ἔδωσα και τὸ διάβασε, μοῦ
εἶπε:

— Σὰς βεβαιώνω πὸς δὲν ξέρω τί νὰ
πρωτοθαυμάσω: Τὴν ἀκαταμάχητὴ ἐπιχει-
ρηματολογία ή τὸ ἀστραφετὸρ στυλ τοῦ
συγγραφέως; Εἶνε τὸ πειστικώτερο κείμε-
νο που ἔχω ἰδῇ σχετικά με τὰ ἑλληνικά
δικαία.

Και συνέχισε:

— Νομίζω πὸς θὰ έπρεπε νὰ ἔχουν
χρησιμοποιηθῇ σὲ μεγαλειότητα κλίμακα οί
πνευματικοί σας ἄνθρωποι στὴν προσπά-
θεια ν' άπονεύνητῃ δικαιοσύνη στὴν ‘Ελ-
λάδα που στάθηκε ὁ μοναδικὸς ὁράος ἐ-
κείνων που χαροπαλεύανε γιά τὴ σωτη-
ρία τοῦ Κόσμου τὸν καιρὸ τῆς Ναζιστι-
κῆς θύελλας...

Τώρα θὰ ρωτήσετε τί ἀπάντηση ἔδωσε
ὁ Φράγκος γυρολόγος Έλυάρ στον ‘Ελ-
ληνα ‘Ακαδημαϊκό: Μόκο ὅπως θὰ ἔλε-
γαν οί ἐδὼ διαστρεβλωτές τῆς γλώσσας
και τῆς ἀλήθειας ὁμόφρονές του συνά-
δεφοι.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΧΙΟΝΙΑ

ΤΟΥ κ. ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΛΗΝ

Δυστυχῶς δὲν μοῦ μένει καιρός νὰ
διαβάσω ἐφημερίδες, ἐπομένως δὲν ξέρω
πὸς τὰ κατάφεραν ἐφέτος οί διηγημα-
τογράφοι τὸν ‘Εορτῶν. “Όπως ξέρετε,
ὑπάρχει μιὰ δημοσιογραφικὴ παραδοχή,
ποῦ βασίζεται ἀπὸ τὰ χρόνια που ὁ Πα-
παδιαμάντης εἶχε ἀνεβάσει σὲ λαμπρὰ
ὑψη αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς Λογοτεχνίας. “Αν
δὲν ἀπατώμαι και κείνος τὸ πήρε ἀπὸ
τὴν ἀνάλογη ἀγγλικὴ λογοτεχνικὴ παρά-
δοχή. Πῆρε ἀπὸ κείν τὸν χριστουγεννιάτικο
ἀνθος τοῦ λόγου, τὸ μεταφύεψε στο τόπο
μας και τὸ καλλιέργησε με μονοδικὴ ἐ-
πιτυχία, ἐπεκτείνοντας τὴν ἐπικαιριότητα
του στὴν Πρωτοχρονιά, τὰ Φῶτα και τὴ
Λαμπρὴ.

“Όσο ζούσε ἐκεῖνος, κάθε ἐφημερίδα
και κάθε περιοδικὸ φιλοδοξούσε νὰ προ-
σφέρῃ αὐτὲς τις μέρες στοὺς ἀναγνώστες
τους ἕνα ἐπικαίρο κομμάτι. “Υπήρχαν
πάντοτε μέσα σὲ κείνες τις σελίδες θρη-
σκευτικῆς δλονυχτίας και γλυκὰ θυζαν-
τινὰ τροπάρια γιά τὴ Θεοτόκο, και
κάλαντα και Σκιασθίτικα ἑκκλησια χιο-
νισμένα, και ἀπλοϊκοί νησιῶτες, και κα-
πετάνιοι που ἔψελναν τὸ “Η Παρθένος
σήμερον...”. “Υπήρχαν και γυναικού-
λες μονηλοδεμένες, γεμάτες θλίψη και
τροφερότητα και εὐλάβεια.

Κατόπι πέθανε ὁ Παπαδιαμάντης. Πέ-
θανε ὁ Παπαδιαμάντης, όμως ἀπέμεινε
ἡ παράδοση τοῦ χριστουγεννιάτικου δι-
ηγήματος σὲς πανηγυρικές ἐκδόσεις
τὸν ἐφημερίδων. “Όσοι εἶχαν τὰ μέσα,
ἀπέτεινον σὲ ἀνεγνωρισμένους πεζο-
γράφους και μᾶς ἔδιναν κάποτε ωραί-
οι τῆς Γιορτῆς, ἔβγαζαν τὸ μαντήλι και
τατές σελίδες. Οί περισσότερες όμως ἐ-
ξοικονομούσαν τὴν περίστασιν με πρόχει

ρα μέσα. ‘Εφώναζε δηλαδή ὁ ἀρχισυντά-
κτης ἔναν ἀπὸ τοὺς συντάχτες τὸν εἰ-
ρήσεων και τῆς ἄλλης πολιτικῆς ὕλης.
τὸν πὸς λογοτεχνικά κατὸρισμένον και
τοῦ παράγγελλε ἕνα χριστουγεννιάτικο
διήγημα. Κατὰ προτίμησιν, αὐτὴ τὴν
ἀγγαρεία τὴν έκανε ὁ χρονογράφος. Καί
κείνος καθίζε στο τραπέζι, άνοιγε ἕνα
κουτί τσιγάρα μπροστὰ του, παράγγε-
νε τοὺς ἀπαραίτητους κοφές, έρχινε
μιὰ ματιά ἀπὸ τὰ κλειστά τζάμια, νὰ
βεβαιωθῇ γιά τὸν καιρὸ, και κατασκεύ-
αζε τὸ κομμάτι.

“Η συνταγή ήταν εὐκόλη. Τὸ διήγη-
μα ἔπλავτο σάν τὸ χριστόμωμο τῆς ἡ-
μέρας. “Επαίρνε μιὰν γαλοπούλαν, τὸ
άστρο τῆς Βηθλεέμ, τοὺς τσομπανφέ-
ρους τῆς ‘Ελλάδος, τὸ ἀπαράφτητο ἐκκλη-
σάκι με τὸν άμυδρὸν φωτισμὸ τὸν κον-
σουλίων και τὸν λαμπάδων, ἀνεκάτεψε
και ὀλίγην θυζαντινὴν ὕμνογραφίαν και
κάλαντα, και τὸ ὅλον τὸ ἐπισπάλλε
με ἄσθονο χιόνι. Δὲν ξέρω ἂν ὀκώμα και
τὸ χιόνι τοῦ Παπαδιαμάντη, τὸ τόσο
καθαρὸ ἑλληνικό, δὲν εἶχε τὴν ἀπώτατη
καταγωγή του ἀπὸ τὰ χριστουγεννιάτι-
κα χρόνια τοῦ Λονδίνου.

Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι τὸ χιόνι τὸν ἐπι-
γόνων τοῦ Παπαδιαμάντη ήταν μεῦτικο
ὅσο και κείνο που βάζουν στο χριστου-
γεννιάτικο δέντρο τῆς διτρίνας τὸν τὰ
μεγάλῃ καταστήματα και τὰ λαχοροπλά-
σθεῖα τῆς ‘Αθήνας. Καί καλά, νὰ βοη-
θοῦσε ὁ καιρός. Διότι τὸ χριστουγεννιά-
τικο διήγημα έπρεπε νὰ γασθῇ τρεῖς
και τέσσερες μέρες πρὸ τῆς ἐορτῆς, και
ὁ φτωχὸς συγγραφέας του έπρεπε νάχη
και βαρομετρικὲς ἱκανότητες γιά τὸ ἀ-
ναγκαῖον προγνωστικὸ τῆς ἀτμοσφαι-
ρικῆς καταστάσεως που θὰ ἐπικρατούσε
τὴ μέρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ φύλλου.

“Όμως ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς συμ-
βραίνει νὰ εἶνε ὁ πὸς μεγάλος φάρος
τοῦ κόσμου. “Ενῶ λοιπὸν ὁ συντάχτης

τοῦ διηγήματος κατεσκεύαζε τὸ ἀριστοῦρ
γῆμα του, ή ‘Αθήνα ἐτρεμολογούσε συ-
νήθως μέσα στο χιονόνερο και ή Παρ-
νηθα εἶχε φορέσει τὸ πὸς ἀμεμπτο σὲ
λευκότητα φακίολι τῆς. “Ο διηγηματο-
γράφος έπαίρνε θάρρος και συνεώρεσε
τις χιονοστιβάδες τῆς φαντασίας του στὰ
χειρόγραφα που παρέδιδε, χωρίς νὰ κά-
νῃ καμιά οἰκονομία. Τὰ κρύσταλλα ἐ-
κρέμουνταν ἀπὸ τις παγωμένες δρύσες
του σάν πολυέλαιοι, τὰ δέντρα γύρω
στο ξακλήσι του έγενναν ἀπὸ τὸ βάρος
τὸν γιφάδων, τὸ χιονισμένο ἔδαφος ἐτρι-
ζε κάτω ἀπὸ τὰ χιοντοπάτωμα τὸν
χωρικών. “Εφώναζε ὁ ἀρχισυντάκτης και
τὸ σκιτογράφο, τοῦ ἔδινε τὰ χειρόγρα-
φα και αὐτὸς καθίζε και ἔκανε τὴν εἰ-
κονογράφησιν. Κρέμαζε τὸ άστρο τῆς
Βηθλεέμ πάνω ἀπὸ τὴν χιονοστιβάδα τῶν
σοκάκι και ή λάμψη του έπέφετε πάνω σὲ
ἕνα τοπειρὸ άστρο, κάτασπρο ἀπὸ τὸ
χιόνι. Πρὸ πάντων ἐκείνο τὸ μικρὸ κα-
μπαναριό ήτον ἕνα ἀριστοῦργημα, έτσι
φορτωμένο ἀπὸ τις μπουμπουκουλές. Καί
τέλος ἕνα πρῶτὸ δημέριον ή Παραμονή.
Σήμερον ή Παραμονή και ήταν μιὰ πλή-
ρης καταστροφή! “Ο ἥλιος, ἕνας ἥλιος
γνήσιος ‘Αθηναῖος, ὁλόφωτος, λαμπρός,
ἐτύλιγε τὴν ‘Αθήνα μέσῃ στὴν πὸς γλυ-
κειά, τὴν πὸς μελωμένην λιακάδα που
μπορούσε νὰ δνειρευτῇ ή καλοκαιρημένη
ρόχη τὸν κατοίκων τοῦ ‘Αστεως. “Ο
κόσμος γύριζε στοὺς δρόμους, χάζεσε
στὰ καταστήματα, με τὸ σακκάκι, με τὸ
πινωφόρι ὑπὸ μάλης, και ὅσοι ήσαν
φορτωμένοι με τὰ φρούτα και τὰ ψώνια
τῆς Γιορτῆς, έβγαζαν τὸ μαντήλι και
σκουτίζαν τὸν ἰδρώτα τους...

Δὲν βόηκα τὸν καιρὸ νὰ κυττάξω πὸς
τὰ κατάφεραν ἐφέτος οί Χριστουγεννο-
γράφοι τὸν ‘Εορτῶν. “Όσοι όμως
ἀπ' αὐτοὺς γελᾶσθηκαν ἀπὸ τὸ νυφο-
στόλισμα τῆς Πάρνηθας και ἀπὸ τὸ ἀ-
λατοπίπερο τοῦ ‘Υμηττοῦ και ἐχόντισαν
τὸ διήγημά τους, έπαθαν και τοῦτῃ τῇ
φορᾷ μεγάλῃ σφοδρά.

“Ο οὐρανὸς τῆς ‘Αθήνας, ὁ μεγάλος
μας φάρος, τοὺς ἐσκόρωσε φέτος τὸ
πὸς νόστιμὸ τοῦ παιχνιδι. Τὰ Χριστού-
γεννα ἡμέρωσαν γνήσια καλοκαιρικάκια
και εἶδα τὰ ζευγάρια τὸν ἐρωτευμένον
που ἀνέβαιναν τῆς ἀνιφορίας τοῦ Λυκα-
βηττοῦ δίχως σακκάκι, μόνο με ἕνα ἐ-
λαφρὸ παλῶδε. “Ο ἥλιος, ὁ ‘Αθηναῖος
ἥλιος, ἐθρίαμβε. “Αστραφε σὲς διτρί-
νες, έορεε λυσιμένο άσπρι ἀπὸ τις βου-
ντες τῆς πετιερίας, που λαμπροκοιτούσαν
οί καθαρίες νταντέλλες τῆς, και ὁ οὐρα-
νός, στίλβων, καθαρίος, ἐορταστικὸς
μέσα στα ἑθνικά χρώματα. Καί πάνω
ἀπὸ τὴν πολιτικὴ τοῦ φωτός, φεγγαβο-
λούσε ή ‘Ακρόπολις μέσῃ στο καταμε-
σήμερο, σάν ἕνα τροπαιο τῆς αἰώνιας
ἐλληνικῆς “Ανοιξης.

Τὸ “Αστυ ὑποδέχτηκε τὸν μικρὸ Χρι-
στὸ με ὅλη τὴ φυσικὴ χαρά, που εἶνε
ή οὐρα και τὸ προνόμιο τοῦ φωτεινοῦ
αὐτοῦ τοπειροῦ. Τοῦ έκαμε, ὅπως λέμε,
“θεομὴν ὑποδόνειον”. Καί καλά έκαμε!

Τυχερά παιχνίδια

Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του ίσως που ο 'Αγκόπ Χ' Κατραπακιάς ύστερα από τόσες και τόσες αναποδιές της μοίρας είχε τρομερές οικονομικές δυσχέρειες.

— Ουλίαν μονολογούσε. Πρωτακρονία Ισραβιά — κουτσά ιπέρασε. Κόσμος μόνος φορέσανε καλά τους ρούχα, καλά τους σκαρπίνι. Και εώ! ο ζάβαλης ο 'Αγκόπ ντεν έντεσα ουτε ένα κρεβάτι λεμό μου. Βά! — βά! — Πολύ γουρσουζίκος είναι αυτός ο κρίνος που έφερε ο 'Αγι Βασίλης. Γιαζίκ ενάνα ουλίαν 'Αγι Βασίλη. Κρίμα που είσαι κι από την Καίσάρεια της Καπατοκίας από το όριο μου!

Μονολογώντας ο 'Αγκόπ πήρε την όδον 'Αθηνάς. Σ' ένα πεζοδρόμιο είδε μερικούς ανθρώπους μαξιμένους και απέφασε να χαζεύει. Γιά την τύχη του, έπεσε σε...παπατζήδες.

— Έδώ ο παπάς εκεί ο παπάς, πολλά βάζετε, πολλά παίρνετε. Ορίστε να ο παπάς, ψευτιές και κατεργαριές δεν περνάει. Όσα βάζετε, τόσα παίρνετε!

Ο 'Αγκόπ γούρλωσε τα μάτια του σαν είδε κάποιον που δεν ήξειρε πώς ήταν της «παράσης» να κερδίζει ουνεχώς, δεκαχιλιάρια και είκοσάχιλιάρια.

— Ουλίαν, αυτό ίνι ντου λιά!

Τρέχει αμέσως, θιάζει το παλτό του, το πουλάει και έλανογυρίζει:

— 'Ιντά 'ιδάω. 'Ιντά 'ίνε ται παπάς!

— Κερδισες!

Ο 'Αγκόπ ένθουσιάζθηκε.

— Άντε υπε 'ιδάω, τώρα τινάτα κιλιάρικα 'ιντά.

— Πάλι κερδισες!

— 'Ιδάω όλα 'ιντά! 'Ανέ κρατέ περιχορής τότε ο 'Αγκόπ.

— Έχασες τώρα, είπεν ο παπατζής, γυρίζοντας το χερτί. Πολύ τυχερός είσαι κύριε!

— Φτού, άλάχ μπελασινι βερσόνι. Τι τυχερός είμαι υπε. Ντεν βλέπεις που έχασα; Πόσο 'ιπαίρνε ς σακκάκι μου;

— Τριάντα χιλιάδες.

— Τριάντα τινάτα, πάστο και βάω έντά τινάτα κι λιαρικά.

— Χάσατε κύριε.

Και χωρίς παλτό και σακκάκι γυρίζει τώρα εις το σπίτι του ο 'Αγκόπ, μονολογώντας και πάλι:

— Βά! — βά! — πολύ γκουρσουζίκος 'ίνετ αι αυτός ο κρίνος.

Φ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

Η ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

(Δίδαγμα έκ του Ευαγγελίου της Κυριακής των Δέκα Λεπρών, της 19 'Ιανουαρίου 1947)

«Ουχι οι δέκα έκθαρίστησαν; οι δέ ένέα που; Ουχι εύρέθησαν ύποστρέφοντες δούναι δόξαν τώ Θεώ, είμή ο άλλος ένός ούτος;». — Με τας άνωτέρω λέξεις έκφράζεται ή θεία κατάπληξις, διότι, έκ των ιαθέντων διά του ρήματος του Κυρίου δέκα λεπρών, εις μόνος επέστρεψε και ηύχαρίστησεν αυτόν, οι δέ άλλοι, άγνώμονες, αφού επέτυχον εκείνου διά το όποιον παρεκάλεσαν τον 'Ιησουν — της ίάσεως αυτών — έτράβηξαν τον δρόμον των χωρίς να ένδιαφερθούν διά τον παρασχόντα εις αυτούς την ίασιν.

Και γεννάται εδώ το έρώτημα: "Άραγε ή Πηγή ποντός αγαθού, ο παρέχων πάν δώρημα τέλειον έντελώς δωρεάν, χωρίς καμίαν άξίωσιν μισθοποδοσίας, καθό άνενδεής άλλως τε οιουόηται ύλικού ή πνευματικού πράγματος, έχει ανάγκην να τω έκφράζεται ή εύγνωμοσύνη εκείνων τους οποίους εύεργετεί;

Βεβαίως περί ανάγκης έκ μέρους του Θεού όπως του έκφράζεται ή εύγνωμοσύνη ή του προσφέρωνται όφρα δεν δύναται να γίνη λόγος. Άλλως τε ή θεία Διδασκαλία συνιστά άκομή και εις τους θνητούς να μη ζητούν τίποτε έναντι των όσων παρέχουν εις τον πλησίον εύεργεσιών και να πούνουν μάλιστα να ένθυμούνται αυτές τας εύεργεσίας. Άλλ' έν ή θέσις του εύεργετούντος είναι τελείως έκκαθαρισμένη, ήτοι πρέπει να εύεργετη και να μη ζητη τίποτε και μάλιστα να λησμονή πρέπει, ό τι έπραξεν, ή θέσις του εύεργετούμενου δεν είναι όμοια. Πρέπει και αυτός να ξεκαθαρίση την θέσιν του, πρέπει και αυτός να τακτοποιήση την ιδιάν του μερίδα. Τάχα ο εύεργετήσας είχε την ύποχρέωσιν να εύεργετηή, κατά θείαν παραγγελίαν, ο δέ εύεργετηθείς, ακριβώς δηλαδή εκείνος ο ό γλοιός άπήλαυσε του γενομένου καλού, αυτός δεν έχει καμίαν ύποχρέωσιν; Και ο ρόλος του ητο μόνον να ώφεληθή και να άδιοφορήση διά τον παραδεχόμενον; Να τον άγνοήση; Να τον περιφρονήση; Να έπιδιώξη διά της άδιοφορίας να μειώση τρόπον τινά την άξίαν της ώφελείας της όποιος έτυχεν;

Όχι! ή έκπληξις ή όποία έκφράζεται διά των έν αρχή λόγων του Χριστού περί των έννέα άγνώμονών λεπρών, άφορα άποκλειστικώς την ίδιον αυτών κατάσταση. Την κατάσταση αυτών ως ανθρώπων άγνώμων. Ός άνθρωποι κατάστασιν αυτών ως ανθρώπων δεν είναι δυνατόν ουτε να πων εις τας ψυχάς των όποιων δεν είναι δυνατόν ουτε να υπάρχουν, ουτε να δύναται να άναπτυχθούν εύγενή αίτήματα. Διότι, πρέπει να το παραδεχώμεν, εις ψυχήν άγνώμονα ουδέν εύγενές αίσθημα ήμπορεί να άναπτύχθῃ. Και φυσικά εις ψυχήν έστερημένην από το αίσθημα της εύγνωμοσύνης, ή όποία είναι μία ύποχρέωσις έναντι εύεργεσίας την όποιαν έλαβεν ο άγνώμων, πώς είναι δυνατόν να άναπτυχθούν τα άλλα εύγενή αίσθήματα διά τα οποία δεν υπάρχει έκ προκαταβολής το αντίταλλαγμα; Πώς είναι δυνατόν εις ψυχήν άγνώμονος ανθρώπου να ύποχρουν αίσθήματα άλλουόημο και αυτοθυσίας; Αίσθήματα στοργής και έλέους και συμπόνιας διά τα δεινά του άλλου; Αίσθήματα αγάπης προς τον πλησίον, αυτά τω όσον ήσως και συμμερισμού της δυσκόλου θέσεως του συνανθρώπου; Ο άγνώμων είναι έγωιστής, έγωιστής μιάς μορφής έξαιρετικής βαρείας.

Δυστυχώς όμως υπάρχει και άχαριστία χειροτέρας μορφής, μη περιοριζόμενη μόνον εις άδιοφορίαν έναντι του εύεργετήσαντος, αλλά έκτεκτεινόμενη και εις άνταπόδοσιν κακού αντί καλού. Και είναι εις άκρον θλιβερόν ότι και ουτή άκόμη ή δαρυράτης μορφής άγνώμοσύνη δεν είναι σπάνιον φαινόμενον εις τας σχέσεις ατόμων, δυνάων, λαών. Παιδιά αναδεικνύόμενα διά των μόχθων και του ιδρώτος των γονέων αυτών, κοκομεταχειρίζονται αήτους όταν αναδειχθούν αυτά. Μαθηταί τυχόντες έξαιρέτου στοργής και φροντίδος έκ μέρους των καθηγητών και διδασκάλων αυτών, κοκομεταχειρίζονται αυτούς, ένώ άκόμη άπολαύουν της εύεργεσίας αυτών των διδασκάλων.

Αυτή δέ ή Πατρίς μας δοκιμάζει σήμερον το πικρόν ποτήριον της άχαριστίας. Έδοκιμάσθη, υπέστη τα πάνδενα, έκάρτησες, προέταξε τας ασθένειας δυνάμεις της έναντι των κολλοσιαίων δυνάμεων των Επίδρομών και, κατά γενικήν όμολογίαν, συνέβηδεν όσον ουδεις εις το άποτέλεσμα του λήξαντος άγώνος. Σήμερον εύρίσκειται πρό μιάς μεταχειρίσεως Ισοδυναμώσης προς άγνώμοσύνην... Πόσον πικρά είναι ή διαπίστωσις αυτή και πόσον έρχονται, επί τη εύκαιρία ταύτη, εις τον νουν έκάστου Χριστιανού οι περί των έννέα λεπρών λόγοι του Σωτήρος: «Ουχι εύρέθησαν ύποστρέφοντες δούναι δόξαν τώ Θεώ;», οι όποιοι λόγοι, τηρουμένων των αναλογιών, θα έπρεπε να τροποποιηθούν: «Ουχι εύρέθησαν ύποστρέφοντες δούναι ήμιν δικαιοσύνην;».

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΚΥΝΗΓΟΥ

*Ένας Γάλλος κυνηγός, ο καθηγητής Σαρλ Μπολ λε κινδύνεψε να φαγωθή από έν... πελεκάνο!

*Όπως άφηγείται ο ίδιος την περιπέτειά του, μιά μέρα που κυνηγούσε σ' ένα δάλτο, βρήκε ένα πελεκάνο πληγωμένο. Τον πλησίασε και έπεχείρησε να του έπιδέρη το τραύμα. Ο πελεκάνος, όμως άνοιξε τη στοματιά του και πήγε να καταπιή το κεφάλι του κυνηγού! Ο καθηγητής μας κατέβαλε πολύ μεγάλη προσπάθεια, για να δγάλη το κεφάλι του από το στόμα του πουλιού. Το μόνο που πρόλαβε και κατάπιε ο πελεκάνος ήταν τα... γυαλιά του κυνηγού!

"Άμεσα αποτελέσματα

είναι εις όλους γνωστόν ότι το Μεσογειακό κλίμα είναι άστακτον εις καιρικές συνθήκες, που καταισטרφεί την επιδερμίδα.

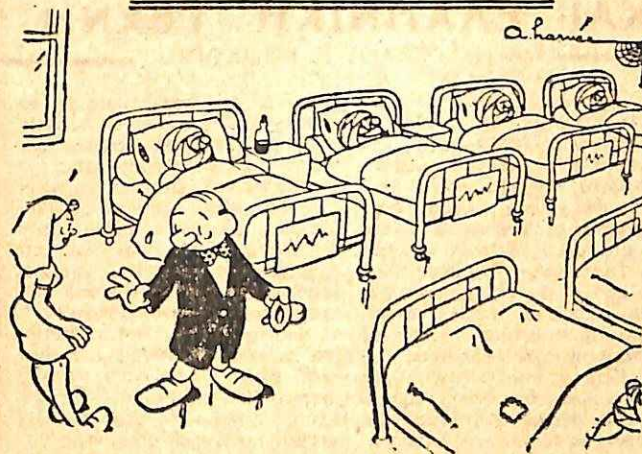
Γι' αυτό κορυφαίοι Έπιστήμονες ένδεικνύουν διὰ την γυναικείν ώμορφίαν, έμελε τισιν τα διαφορα συστατικά διαφόρων ΚΡΕΜΩΝ ΠΡΟΣΩΠΟΥ και ως κατ'αλληλεπιδράσαν με άμεσα αποτελέσματα, άπεφάνθησαν έμφανώς υπέρ της μοναδικής διὰ το είδος της μεταπλερμικής Κρεμής «ΚΕΝΤ».

Η δραστηρότης της κρέμης «ΚΕΝΤ» έγκειται εις το ότι περιέχει ένδονεν συστατικόν άπο γυμνούς δένδρων εύδοκιμούντων στα άπρόσιτα παράνα δάση της Άσίας, και ως έκ τούτου έχει την ιδιότητά να άναίωσεν, να τονύη την επιδερμίδα, άνοή κηλίδες και ένδονεν πανάδες έλκλειει ρυτίδες και τρεσίδεις διαρκή νεότητά και ώραιότητα.

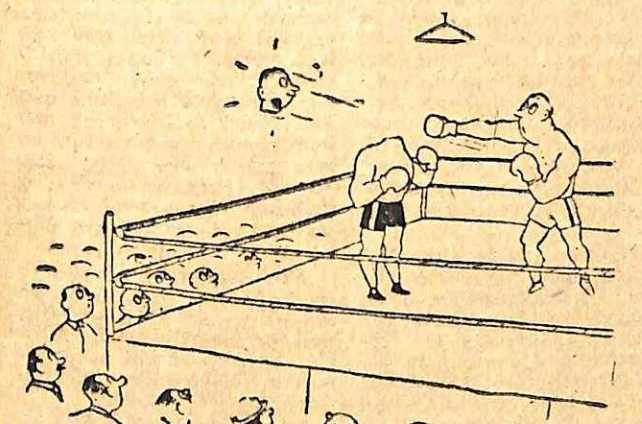
Δοκιμάστε την για να είσθε

«ΚΕΝΤ» παντού

Ξένη γελοιογραφία

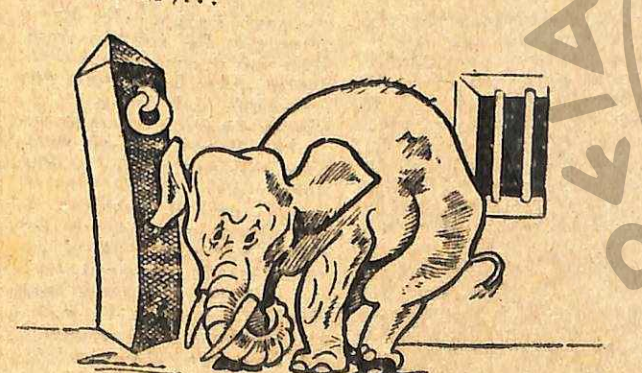
Στο νοσοκομείο: — Περιστό να σας θάλω σε κόπο... Θα τον άναγνώρισα εύκολα!...

— Νόκ άουτ!...

— Είναι άνάγκη, γιατρέ να του δίνω άκόμη από κείνο το δυναμωτικό;...

Το πεντίκι στον έλέφαντα: — Δεν έρχεσαι πιο κοντά να ζεσταθούμε;...

Λογοτεχνικά

Του ΚΛ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ

Ο κολόδουλος άναγνώστης μου άς μην περιμένει να του μιλήσουν για έβρωτα και έρωτική ποίηση, όπως ή έρωτική ποίηση παρους άζεται σ' άρχαία ή στα νεώτερα χρόνια, στον τόπο μας ή σ' άλλους τόπους, στη γηρά μας την Ευρώπη και στις άκόμη πιο γέριες 'Ασία και 'Αφρική. Το θέμα, και αν περιοριστή κανείς στη Λογοτεχνία, είναι πάρα πολύ πλατύ και όνι άλλωστε και τέλεα άκόμη έρευνημένο. Σε ό,τι άφορα τη σχέση άνάμεσα του έρωτικού αίσθηματος και της Τέχνης, 'Ας άρκεστούμε σε αυτά μόνον, σε άλήθειες που κατάντησαν πια σήμερα κοινοτοπίες ότι αίσθημα έρωτικό και Ποίηση (και Τέχνη γενικά) συνδέονται με δεσμούς βαθύτατους και ότι για τούτο, άφού υπάρχει Ποίηση, υπάρχουν, μπορεί να πη κανένας κι έρωτικά ποιήματα, και ότι, στους νεώτερους τουλάχιστον χρόνους, όποιος λέει Ποίηση, λέει κατά μέγα μέρος ποίηση έρωτική.

Άλλά και την παληότερη Ποίηση όταν σκεφτούμε — την άραβική λ.χ. ή τη μεταωμαεθανική περσική — και την άρχαία, βλέπουμε ότι πολύ γρήγορα ύστερα από το θρησκευτικό ή τον ήρωικό, τον πολιτικό στο εύρύτερο νόημα, χαλασκήσα που παρουςιάζει, στα πρώτα της φανερώματα, ή Ποίηση γίνεται καθαρά και άπροκαλύπτα — και πόσο άμεσα και πόσο γυνά, σε ώρισμένες Χώρες — έρωτική. Στην 'Ελλάδα, στις 'Ινδίες, στην Κίνα, στην 'Ιαπωνία, σ' άλλους άκόμη άσιατικούς τόπους, για κάμποσο καιρό, ή Ποίηση υπήρξε ή θρησκεία ή τις πολιτικές περιπέτειες της Φυλής, του Έθνους, της Πολιτείας. Μόλις όμως οι δύο αυτές ένέργειες παύουν να άπορροφούν όλη τη ζωική όρμη, μόλις τομά ή Ποίηση να καταπιστή άμεσα, ξεσκεπά, και με κάτι άλλο, είναι από τα κύρια θέματα της γίνεταί ο Έρωτας. Η πιο σωστά, γίνεται το κύριο θέμα της. Όπως είναι δα και πολύ φυσικό, άφού, για να θυμηθώ έναν άγροπμένο μου φιλόσοφο όλη ή κίνηση του Κόσμου κατ'αλληλεπιδράσαν από το σπείζμο (το έρωτικό) που είναι (ο έρωτας) κάτι τι χυμένο παντού είναι το κέντρο προς όπου όλα τα πράγματα κυττάζουν.

Στα νεώτερα χρόνια, ή Ποίηση είναι έρωτική από την πρώτη στιγμή, ή καλλίτερα, στα πρώτα-πρώτα φανερώματά της άκούα, παρουςιάζει έναν πολύ έπιτονο έρωτικό χαρακτήρα, σε να ένωμένον με τον ήρωικό. Και άλήθεια τόσο τα άραβικά όσα και τα ευρωπαϊκά πρώτα άσημηματικά ποιήματα, είναι και ήρωικά και έρωτικά μαζί, με πολύ γλήγορη επικράτηση των έρωτικών. Όταν μλούμε γι' άραβική Ποίηση — λαμπρή, ζεστή, φανταχτερή — έννοούμε ποίηση άποκλειστικά σχεδόν έρωτική: και όταν πάη ο

νούς μας στα καράματα του ευρωπαϊκού λυρισμού, εκεί, γύρω στα 1200, θυμόμαστε τους περίφημους τρουβαδούρους.

Σε τούτο το ρυθμό που άκολουθεί ή πορεία της Ποίησης, ένας λαός κάνει έξαιρέση: οι Έβραίοι. Λαός πραγματικά θεοφόρος, από την πρώτη στιγμή και άπό το τέλος της μεγάλης Ιστορικής του διαδρομής, κρατά την Ποίηση στη διακοπία, την άυστηρή, την άποκλειστική, του Θεού και Κυρίου του. Και εκεί όμως, στο λαμπρότερο ποιητικό βλίο που γνώρισε ο Κόσμος, στην Βίβλο, κάθε τόσο, και πόσο διαστα, και πόσο ώμα, θα τολμούσε να πη κανείς, ξεπηδά ο Έρωτας, και από κεί μέσα άναδίνει τη λαύρα του, το πιο ζεστό τραγούδι, της γής: το «Άσμα Άσμάτων».

Στην έλληνική λυρική ποίηση ο Έρωτας δεν έπαψε να είναι ένα από τα κυρίαρχα και πιο άγοπητά θέματα. Και το πιο γλήγορο βλέμμα αν ρίξου με σε όλα τα στάδια της έξου από ένα, τους πρώτους έτάδοχτώ βυζαντινούς αιώνες, βλέπουμε εύθες την παρουςία, άλλοι πυκνότερη άλλω άραιότερη πάντα όμως πολύ άσπλητή, του ποινίσχυρου αυτού μουσηγέτη. Στα «κλασσικά» χρόνια ο Μίμνερμος, ο 'Αλκιμάν, ή Σαπφώ, ο 'Αλκαίος, ο 'Ιβυκος, ο 'Ανακρέων, όλοι σπεδούν οι λεγόμενοι «αμελικοί» οι καθαρότεροι δηλαδή λυρικοί ποιητές.

Αργότερα στα έλληνικά χρόνια, ή Ποίηση γίνεται, μπορεί να πη κανένας, άποκλειστικά έρωτική, ή τουλάχιστον, την πιο χαρακτηριστική σφραγίδα της δίνει, στην Ποίηση αυτή ο Έρωτας. Ο Έρωτας έμπνέει και τα πιο ώραια ποιήματα. Στους αιώνες που ακολουθούν, τους πρώτους έτάδοχτώ βυζαντινούς αιώνες, ή Ποίηση, όπως και όλα τ' άλλα καλλιτεχνικά φανερώματα, έχει θρησκευτικό χαρακτήρα. Από τον 10ο αιώνα όμως κι έδώθε, έσκαεμάν ζητεί ο Έρωτας. Τον βλέπουμε σε διάφορα, τα πιο γνωστά κι εκείνα που παρουςιάζουν το μεγαλύτερο ένδιαφέρον, έμετρα μυθιστορηματικά άφηγήματα, στον Έρωτοκρίτο και στην Έρωσίλη, ποιήματα περα για περα έρωτικά και κορυφαία καλλιτεχνικά της μετοβυζαντινής περιόδου, σε πολλά νησώτικα δημοτικά τραγούδια, κυριολεκτικά από πάντων, τέλος στους δύο ποιητές, που στις άρχες του 19ου αιώνα θεμελιώνουν την καθαυτό, όπως την όνομάζουμε Νεοελληνική Ποίηση.

Καταλαβαίνουμε πολύ καλά, γιατί ο Χριστόπουλος και ο Βηλαράς είναι άνακρέοντιοι ποιητές, τραγουδούν σ' έναν έλκροδο παινιδίσκο τόνο, τον Έρωτα. Βρίσκονται πολύ κοντά, θναίνουν από την άνακρε-

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 7

δίνετα, έντελώς σχεδόν ύλιστι-
κή και κάμποσο ρηχή έρωτική
ποίηση, την ποίηση, νέτα-σκέ-
τα το 18ου αιώνα.

Με τόν Σολωμό, ο τόπος θα
θαίνει, γίνεται γνήσια λυρικός.
Και είνε χαρακτηριστικό ότι ο
ήρωικώτερος (ό άπο κλει-
στικώ τερα ήρωκός είνε ο
Κάλβος) Νεοέλληνας ποιητής
και που ζή και άναπνέει και
αίσθάνεται όσο καιείς άλλος
τόν άέρα τών ήρωικώτερων νε-
οελληνικών χρόνων, άρχίζει με
τόν Έρωτα και τελειώνει με
την περίφημη έκείνη «Πελοφο
ρεμένη Γυνίκα» που και έτσι
άπλό σχεδίασμα φαντάζει σαν
τό ώραιότερο έλληνικό ποίημα.

Την εξήγηση του φαινομένου
μάς τη δίνουν ή «γλυκύθυμη»
δέβαια πρώτα-πρώτα φύση του
Σολωμού, τό περιβάλλον όπου
ζή και ή ντόπια παράδοση, ό-
πως άλλωστε και ή τόσο κον-
τινή Ιταλική, αλλά και ό ρωμαν-
τισμός, γεννημένος στα χρό-
νια επάνω-κάτω που γεννιέται
και ό Σολωμός και που άντώς
νεται στα χρόνια που άντρώ-
νεται κι, έκείνος. Τό «αίσθηματι-
κό» πάθος που είνε ό «δεσπό-
ζουσε» του ρωμαντισμού και
που είνε κυρίως ό Έρωτας,
και όλος ό Έρωτας, δεσπό-
ζουν και στην ποίηση του συ-
ναισθηματικού μουσικού αυτού
ποιητή, που θέλει να είνε και
που γίνεται πραγματικά «κλασ-
σικό» ποιητής. Και κυριαρ-
χούν και πολύ άργότερα σε ό-
λο τόν αιώνα και πιδό περά-
σά 15-20 χρόνια του αιώ-
να μάς με διάφορους τόνους
και τρόπους, σε όλη την έλ-
ληνική Ποίηση. Η έλληνική
Ποίηση από τό Σολωμό ως τις
μέρες μάς εξακολουθεί να μένι
μία ποίηση. Στο μεγαλειότερο
μέρος της, έρωτική.

Την εξήγηση, αν θέλαμε σώ-
νει και καλά να εξήγησουμε τό
φαινόμενο, θα την έδινε νομί-
ζω πρώτα-πρώτα τό γεγονός
ότι ό Έρωτας, όποιον τύπο—
έπικρατέστερα — κι αν το 18
νη ή κάθε εποχή: Ιδεολογικό,
ύλιστικό, είνε τό π ό σημαντι-
κό και τό καθολικώτερο ανθρώ-
πινο αίσθημα, και σαν τέτοιο
δέ μπορεί να μίν έμπνέει πάν-
τα την Ποίηση, να μίν είνε
πάντα γιά την Ποίηση μία δου
σομάννα. Και έπειτα ότι, ζών-
τας άκόμα σαν έθνος, σαν κοι-
νωία την περίοδο του συναι-
σθηματισμού — πράγμα που
έξηγει άλλωστε και τίς μεγαλύ-
τερη άκμή της λυρικής ποίη-
σης στην Έλλάδα, σχετικά με
όλα τ' άλλα φιλολογικά είδη,
—δυστρέχοντας άκόμα τί συ-
ναισθηματική φάση του βίου
μάς,—έχουμε άναγκαστικά μία
Ποίηση στο μεγαλύτερο μέρος
και σήμερα άκόμα, αίσθηματι-
κή και συναισθηματική, δηλαδή
έρωτική.

Και άληθινά, αν φυλλομετρή-
σουμε την έλληνική ποίητική δί-
βλο, θα δούμε ότι, με τόν ένα
ή με τόν άλλο τόνο, με τί μία
ή με τί άλλη μορφή, έζηττά,
άμεσο ή έμμεσο, κρυφότερα ή
πιδό φανερά, σε κάθε σελίδα ό
Έρωτας. Όσοι ποιητές, τόσο
και έρωτικοί ποιητές, θα ήτα-
νε σίγουρα ύπερβολή. Τού Βο-
λαωρίτη της ώριμότητας δέν έ-
χουμε κανέναν έρωτικό ποίητα,
και ή λέξη «έρωτας» δέν ξεμυ-

τίζει, ούτε μία φορά τώως, του-
λάχιστον με τί γλυκεία γέψη
που έχει συνήθως, στις «Ωδές»
του Κάλβου. Όταν σκεφτούμε
όμως ένα πλήθος άλλους ποιη-
τές, τόν Σολωμό, τόν Τυτάλ-
δο, τόν Μανούσο, τό Μαρ-
κορά, τόν Καβάφη τόν Κώ-
στα Χατζόπουλο, τό Σικε-
λισινό, τί Μυρτιώτισσα, τό
Βάρναλη, τό Χατζάρα, τόν Φι-
λύρα, τόν Λαπαθιώτη, τόν Ου-
ράνη, τόν Τέλλο Άγρα, και
τούς πιδό νέους, και τούς ύπερ-
ρεωλιότες, αν όλοι αυτοί δέ
μάς έμφανιστούν σαν έρωτικοί
μονάχα ή προ πάντων σαν έρω-
τικοί ποιητές, σίγουρα όμως
θα μάς έμφανιστούν όλοι σχε-
δόν πολύ χτυπητά, πολύ χαρά
κτηριστικά, και πιδό γλυκά γιά
μάς και πιδό γνώριμα, σαν έρω-
τικοί ποιητές.

Και θα δούμε ότι ή χαρά
τών αίσθησων, ή δριμύτερη
που γεύεται ό άνθρωπος, είνε
ό Έρωτας, είτε λαγυνμένος
καμπός, λαχτάρα που φτάνει
ως την πιδό εξιδανικευμένη
«κρυστάλλωση» είτε γυνή, ώ-
μη κραυγή άόρκος που πεινά
ή που χάρηκε, ή τέλος τέτοια
ύψηλη στιγμή, τέτοια εύδαιμο-
νία της ψυχής, που να μη λέγε-
ται ή που να χάνη ό.τι πιδό
περιούσιο έχει αν ειπωθή. τό
παντοδύναμο θεμελιακό αυτό
αίσθημα, που κθεσάν και χρω-
ματίζει, όλη μας τί ζωή, με ό-
πο ο τόνο, χαρούμενο, μελαγ-
χολικό, κρατημένο, διθυραμβι-
κό, με όποια μορφή κι αν έκ-
φράζεται, δεσπόζει στην έλ-
ληνική Ποίηση. Και ότι ή τόσο
πλούσια καρποφορία της, ή
πλουσιότερη ως τώρα που γνώ-
ρισε ό τόπος μάς, στόν Έρω-
τα όφείλει μερικούς από τούς
πιδό λαμπρούς της καρπούς.

ΚΛΕΩΝ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Η Κρέμα Πενικιλίνης διά
την ύγιεινή και θερμαιναι
την επιδερμίδα του προσώ-
που
ΠΡΟ-ΙΟΝ
ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Ι. ΒΑΓΕΝΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 7
Χρησιμοποιήστε άντί πά-
σης άλλης κρέμας διά τό
ντεμακιγιάζ κάθε βράδυ την
άλοιφην Πενικιλίνης. Θα έ-
χετε καταπληκτικά άποτελέ-
σματα.
Απαλλάσσει τούς πόρους
της επιδερμίδος από κάθε
μολυσματική ένσταν.
Η Κρέμα Πενικιλίνης
παρασκευάζεται από στοι-
χεία γνωστά και άβλαβή
τα διά την καλήν συντήρη-
ση της επιδερμίδος.

EUCAIRINE-LANOLINE «Α.Π.
Θεραπεύει την ακμήν τά
μποτούν, και παντός είδους
μολυσματικές καταστάσεις.
Γνήσια συσκευασία
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Ι. ΒΑΓΕΝΑ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕCHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΣΙΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Το 6. ΑΓΓΕΛΟΥ Γ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Όταν έπισκεφθήτε ένα με-
γάλο Μουσείο, όπως είνε τό
Λούβρο στο Παρίσι ή τό Βρε-
τανικό στο Λονδίνο, θα αι-
σθανθήτε πώς τά έργα τέχ-
νης κάθε χώρας έχουν έναν
ιδιαιτερο οικγενειακό άέρα.
Με μία μικρή όπτική άσκησι
θα διακρίνετε άμέσως, με
μία ματιά, αν τό έργο που έ-
χετε μπροστά σας είνε αι-
γυπτιακό ή ινδικό, έλληνικό
ή Ιταλικό, γαλλικό ή άγγλι-
κό. Και μολονότι ή τέχνη
μίας χώρας δέν μένει άκίνη-
τη στο πέραςμα του χρόνου,
ή οικγενειακή αυτή φυσιο-
γνωμία διατηρείται και τά
βασιικά της γνωρίσματα με-
ταδιδάσκονται κληρονομικά ά-
πό τίς μία γενιά στην άλλη.

Η παρατήρηση αυτή θα
σας οδηγήσει στη σκέψη πώς
ή καλλιτεχνική ζωή ενός λαού
ξεκινά από μία θεμελιακή ψυ-
χολογική βάση που προσδιο-
ρίζει, στην Ιστορία, την ά-
νατομία και τό ιδιαιτερο ύ-
φος τών μορφών της τέχνης.

Τη βάση αυτή την ονομάζο-
με εθνικό κύτταρο της τέχ-
νης.
Η έλληνική τέχνη έχει κι
αυτή τό δικό της εθνικό κύτ-
ταρο. Τό άγνωρίζετε μόλις
θέλησετε να ξεχωρίσετε ένα
έλληνικό έργο μέσα σε είκο-
σι άλλα, που ανήκουν σε άλ-
λες εθνικές οικογένειες, όπως
αναγνωρίζετε την έλληνική
γλώσσα αν την ακούσετε να
μιλιέται σε μία διεθνή διάσκε-
ψη. Βέβαια ή γλώσσα του Ό-
μήρου δέν είνε ή ίδια με τί
γλώσσα του Πλάτωνος τών
Ευαγγελίων τών βυζαντινών
δυνογράφων, τών δημοτικών
τραγουδιών, του Παλαμά. Και
ή τέχνη τών Αιγών δέν είνε
ή ίδια με τί τέχνη του Φει-
δία του Λύσιππου, τών βυ-
ζαντινών μωσαϊκόγραφων,
τών Κρητικών άγιογράφων,
τών λαϊκών ζωγράφων του Εί-
κοσιένα, του Γαλάνη. Υπάρ-
χουν διαφορές και αντίθεσεις
στη μορφή της γλώσσας και
της τέχνης τών ποιητών και
τών καλλιτεχνών της πατρί-
δας μάς. Υπάρχει όμως και
μία συγγένεια μεταξύ τούς.
Ένας δεσμός κοινής καταγω-
γής από τό εθνικό κύτταρο.

Έτσι ή Ιστορία της τέχ-
νης σ' ένα λαό, έχει μία δι-
πλή φύση: Αυτή που μεταβά-
λεται κι αυτή που μένει. Η
πρώτη είνε πλασμένη με τά
ύλικά της κοινωνικής, πνευ-
ματικής και αισθητικής ζω-
ής που είνε ρευστά και άλ-
λάζουν σχήμα στόν Ιστορι-
κό χρόνο. Η δεύτερη έχει κο-
πή από τί σκληρή πέτρα της
φυσικής γεωγραφίας, που με-
νει σταθερή στο πέραςμα του
καιρού. Τό εθνικό κύτταρο
της έλληνικής τέχνης είνε κα-
μωμένο από την ύλη της έλ-
ληνικής φύσης. Η ουσία του
έχει κάτι από τί διαφάνεια
του Αιγαίου από την ανθρώ-
πινη κλίμακα τών έλληνικών
βουνών από τί λιτότητα της

γής και του λαού, από τί λο-
γική τών φυσικών σχημάτων
που τριγυρίζουν στην Έλ-
λάδα τό ανθρώπινο μάτι.

Τό εθνικό κύτταρο της τέχ-
νης δέν είνε άπροσδιορίστο.
Έχει μία φυσική αίτια: την
έλληνική φύση, και έχει τά
χαρακτηριστικά του γνωρί-
σματα που επιβάλλονται με
σαφήνεια στη συνείδηση.

Ποιός δίδαξε στο νησιώ-
τη τό αρχιτεκτονικό σχήμα
που δίνει στο σπίτι του ή
στην έκκλησία του; Ποιά φύ-
νη ώδήγησε τό χέρι του να
στήση στην κλίμακα της γυ-
μνής πέτρας του νησιού του.
στα μέτρα της ανθρώπινης
κίης του κλίμακας τις γεωμε-
τρικές αυτές δομικές μορφές,
καθαρές και άπλες, χαριτωμέ-
νες και εύσυνωπτες σάν τά
Ιερά κομψοτεχνήματα τών Ι-
ωνικών ναών στην Άκρόπο-
λη; Από ποιά κυβιστική σχο-
λή, βγήκε ό μαστορας που
πειθαρχησε τό διακοσμητικό
κέφι του σ' ένα μέτρο τόσο
λογικό; Ποιός τόν έυασθε να
επιδώσει τό ωραίο με τί με-
γαλύτερη οικονομία στα ύλι-
κά του;

Μήν άναζητάτε μακριά τό
σχολείο του. Είνε ή φτωχή
και πλαστική έλληνική φύση
που τόν περιτριγυρίζει. Αυτή
είνε ή στοργική και σοφή δα-
σκάλα του νησιώτη και του
στεργιανού καλλιτέχνη.

Η έλληνική φύση ξεχωρί-
ζει από όλες τις άλλες. Θα
τό νοιώσετε όταν ύστερα
άπό μία μακρόχρονη άπου-
σία στην ξενιτιά ξαναγυρί-
σετε στην Έλλάδα. Αν ή έ-
πιστροφή σας γίνη με άερο-
πλάνο θα έχετε την εύκαιρία
να χαρήτε και να συγκρίνετε
τέ τούς διάφορους τόπους με
μία γοργή διαδοχή από είκό-
νες και καθολικές έποπτείες
εθνικής γεωγραφίας. Ύστε-
ρα από την άτέλειωτη γκρίλ
πεδιάδα του Ατλαντικού Ό-
κεανού, θα παρόσσετε πάνω
πό τις πράσινες άμους
φες κοιλάδες του Ρήνου. Οι
χιονισμένες πανώλες «Άλ-
πεις θα σάς μεταδώσουν ένα
άφιλόξενο ρίγος, τό πρώτο
ζεστό σκίτσινμα της καρδιάς
σας θα σας τό χαρίση τό με-
σογειακό δοαμα. Η Μεσο-
γείος είνε ένα έρωτικό χαμό-
γελο που προσκαλεί και ύπό-
σχεται. Αυτό έκανε τούς προ-
ϊστορικούς ανθρώπους ν' ά-
φήσουν τά βύρα, παγερά δά-
ση του Βοορά και να κατέ-
βουν στη άκτήες του Αιγαίου.
Βοήκαν έδώ μία θάλασσα έί-
σωνική, μία γή φιλόξενη. Έ-
νον ούρανό που έστραψε και
πλημμύριζε την ψυχή υ' αί-
σιοδοξία. Οι μσκουνοί έκεί-
νοι πρόγονοι άνάπτυξαν αυτή
τή γή σαν γυναικά. Τη στόλ-
σαν με ναούς, με γλυπτικά
και ζωγραφικά έργα. Της έ-
δωσαν προστάτη Θεού, τί
διαφέντεψαν με τί ζωή τούς.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ, είνε τό προσεχές

Μικρή Έγκυκλοπαίδεια

ΤΟ «ΡΑΝΤΑΡ» ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Του Κ. Α. Άδανασούλα

Άγαπητοί μου άκροσται και
άκούτρισι, θα προσπαθήσω
στη σημερινή μου όμιλία, όπως
μπορώ πιδό άπλά και έσο υοή
επιτρέπει ό χρόνος να σας έ-
ξηγησω πώς κατώρθωσαν οι
Σύμμαχοι στόν τελευταίο πό-
λεμο, να βρίσκουν τά έχθρικά
υποδρύχια, τις νάρκες και τά
άλλα έμπόδια που ήσαν μέσ'
στη θάλασσα, με τό περίφημο
Ηλεκτρονικό Υδροφώνο.

Όπως ξοίρετε γιά να μετα-
δοθή ό ήχος χρειάζεται ένα μέ-
σο, στερεό, υγρό ή αέριο και
ή ταχύτητα που μεταδίδει ό ή-
χος αϊδάνει όσο τό μέσο αυτό
είναι πυκνότερο. Π. χ. στη θά-
λασσα ό ήχος μεταδίδεται τα-
χύτερα παρά στόν άέρα. Επί-
σης τό ανθρώπινο αυτί ά-
κούει συνήθως ήχους που παρά-
γονται από παλλόμενα σώμα-
τα όταν αυτά πάλλονται με 20
πλημύς, έως 15 χιλιάδες τό
δλ.—δευτερόλεπτο.

Έάν τώρα ένα σώμα πάλλε-
ται με περισσότερους από 15
χιλιάδες παλμούς τό δλ' τότε
τό σώμα αυτό παράγει ήχο
μη άκουστό που τόν ονομάζο-
με «υπερήχο». Οι «υπερήχοι»
αυτοί, όταν παράγονται μέσ'
τή θάλασσα, μπορούν να συ-
κνερωθούν και να εκπέμπων-
ται σε δέσμες, όπως ακριβώς
οι φωτεινές ακτίνες εκπέμπων-
ται από έναν προβολέα. Δέν
είναι όμως μόνο αυτό. Οι «υ-
περήχοι» έχουν και άλλες όμοι-
ότητες με τίς φωτεινές ακτίνες,
δλλ. άνακλάονται, διαθλώνται
κ.λ.π. ακριβώς όπως και αύ-
τές.

Ξοίριμε τώρα τί είνε «υπέ-
ρηχο» και τίς βασικές τών ίδι-
ότητες ώστε μπορούμε να προ-
χωρήσω στην περιγραφή και
τόν τρόπο λειτουργίας του Ηλε-
κτρονικού Υδροφώνου.

Όλα τά σχετικά με τό ήλε-
κτρονικό Υδροφώνο (τό Ραν-
ταρ μέσ' τη θάλασσα) δλλ. οι
συσκευές, τά συστήματα, τό
προσωπικό κλπ. άναφέροντο κα-
τά τόν πόλεμο, από τούς Συμ-
μάχους, ASDIC που είνε, τά
αρχικά τών άγγλικών λέξεων
και που σημαίνουν «Συμμαχι-
κή Έπιτροπή Έρευνας Κατα-
στροφής υποδρυχίων».

Και τώρα στο κύριο θέμα.
Έπάνω στο άνιχνευτικό μας
πλοίο έχουμε κυρίως τέσσερες
συσκευές.

Έναν ηλεκτρονικό Πομπό
που παράγει ηλεκτρικές τολα-
νότητες με συχνότητα κατά βού-
λησι από δεκαπέντε έως είκοσι
χιλιάδες παλμούς ή περίδους
τό δλ'. Έναν αυτόματο Ηλε-
κτρονικό διακόπτη. Ένα Δέκτη
Ηλεκτρονικό ό οποίος ενισχίει
τίς λαμβανόμενες ηλεκτρικές τα-
λαντώσεις και τίς μετατρέπει
σε άκουστούς ήχους, ενώ συ-
χνάως σ' ένα διάφραγμα επά-
νω μάς παρουσιάζει όρατούς
τούς παλμούς αυτούς. Και τέ-
λος ένα Προβολέα «υπερήχων»
που βρίσκειτά κάτω από τό
σκάφος, μέσ' τη θάλασσα, και
τόν όποιον χειρίζομαστε από
μέσα από τό πλοίο γυρίζον

τάς τον όπως θέλουμε πιδό δ-
λες τις διευθύνσεις.

Οι ταλαντώσεις του Πομ-
ποή μας πηγαινούν μέσω του
αυτόματου Διακόπτου στόν
Προβολέα από όπου εκπέμπου-
ται ως υπέρηχοι μέσ' τη θά-
λασσα. Μόλις γίνεη μία έκπομ-
πή άμέσως τότε ό αυτόματος
Διακόπτης άποσυνδέει τό Πομ-
πό και συνδέει τόν Προβολέα
με τόν Δέκτη πλέον. Έάν οι
υπερήχοι αυτοί συναντήσουν
στερεό μέσ' τη θάλασσα, ένα
μέρος τούς άφού άνακλασθή
στό σώμα αυτό, γυρίζει στόν
Προβολέα. Έκεί οι από τήν ά-
νάκλαση έρχόμενοι υπέρηχοι
μετατροπέμενοι σε ηλεκτρικές
ταλαντώσεις, φθάνουν στο Δέ-
κτη και βλέπουμε τότε στο διά-
φραγμα του, τούς παλμούς του
υπερήχου ενώ συγχρόνως άκού-
με έναν αντίστοιχο ήχο από τη
συσκευή, ή όποια μάς άναγρά-
φει και την άπόσταση του σώ-
ματος από μάς.

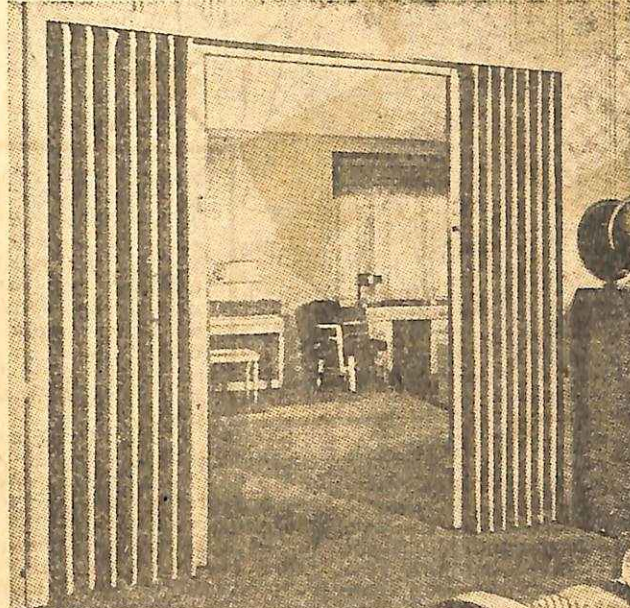
Αυτό γίνεται συνεχώς κατά
ίσια χρονικά διαστήματα. Δλλ.
ό Προβολέας εκπέμπει έναν υ-
περήχο και άμέσως συνδέεται
με τόν Δέκτη. Ό τυχόν υπέρη-
χος που έπιστρέφει είνε τόν
Προβολέα από άνάκλαση πάνω
σ' ένα σώμα, μεταδιδάται
είς τόν Δέκτη, όπου και γίνε-
ται όρατός και άκουστός, και
έτσι δηλώνεται ή παρουσία,
κατά την διεύθυνση της έκπομ-
πής του υπέρηχου, ενός ξένου
σώματος είνε τήν θάλασσα και
σημειοῦται και ή άπόστασις
του.

Έάν δέν έχουμε σημασις έπι-
στοροφής του εκπεμπόμενου υπε-
ρήχου, σημαίνει ότι, κατά την
διεύθυνση αυτή δέν ήπάρχει έέ-
νω σώμα στη θάλασσα και αὐ-
τομάτως γίνεται δεύτερα έκ-
πομπή ενώ συγχρόνως γυρίζου-
με τόν προβολέα πιδό άλλη δι-
εύθυνση εξακολουθώντας έτσι
τήν άνιχνευση.

Θά μού πητε τώρα και γιά
τί όλη αυτή ή φασαρία τών υπε-
ρήχων; Δέν κάνουμε τί δουλειά
μάς με άπλους ήχους όπως ή-
ταν τά παλιά υδροφώνα; Η
απάντησις είνε «ΟΧΙ». Γιατί
άπλουστάτα μέσ' τη θάλασσα
παράγονται ένα σωρό ήχοι, ά-
πό τά κύματα, τούς έλικες, τίς
μηχανές, την κίνηση άλλων
πλοίων ή ψαριών κ.λ.π. όλοι
δέ οι κρότοι αυτοί έμπυδίζουν
δέβαια την ακρόασή. Γι' αυτό
με τά παλιά υδροφώνα τό άνι-
χνευτικό πλοίο σταματούσε ό-
ταν έπρόκειτο να άνιχνεύσει, δι-
ετασσετό άκαρα σιγή και έάν
ύστερα από όλα αυτά άκούαμε
κάτι, δέν μπορούσαμε έπακο-
βώς να έξαίρωμε από πού έρχό-
ταν ό ήχος αυτός και από ποιά
άπόστασις.

Με τούς υπέρηχους όμως ή
άνιχνευσις γίνεται και όταν τό
πλοίο είνε σε κίνηση και ά-
δισφορούμε γιά ό τιδήποτε κρό-
τους, (διότι άκουστοί κρότοι
δέν έπηρεάζουν τίς συσκευές
μάς), έπι πλέον δέ, μπορούμε
να βρίσκουμε με ακρίβεια μι-
σην μέτρου την άπόστασις του

Αμερικανικοί νωλερισμοί για τό κομφορ τών οαλιών

Οι πόρτες ως χωρίσματα δωματίων, δημιουργούν τό
πρόβλημα του χώρου που πηγαινέι χαμένος όταν μένουν
άνοικτες. Από τά τέλη του 19' αιώνας τό ζήτημα αυτό
είχε άντιμετωπισθή κατά διάφορους τρόπους, αλλά όχι
ικανοποιητικά. Τώρα μόλις εφηυρήσθη ένα νέο είδος πόρ-
τας σαν κι αυτή που βλέπετε στην εικόνα και που λειτουργεί
κατά τό σύστημα μάς φυσορμόνικας. Όταν ή πόρτα
είνε κλειστή, μοιάζει με μία τευτωμένη φυσορμόνικα. Τό
νέο σχέδιο έχει τό πλεονέκτημα ότι είνε κινήτη και μπο-
ρεί να τοποθετηθή και να χρησιμοποιηθή και ως χωρίσμα
δωματίων ή μίας μόνον αίθουσής. Ώς πιδό τί διακοσμη-
ση, σημειώνουμε ότι τό χρώμα της «φυσορμόνικας» γίνεται
κατά βούλησιν, ανάλογα με τό ρυθμό του δωματίου. Δια-
φορετικό χρώμα μπορεί να χρησιμοποιηθή από κάθε μέρος
της πόρτας-χωρίσματος. Έτσι π. χ. αν θέλετε να χω-
ρίσετε την τραπεζαρία από τό σαλόνι σας, ή να δημιου-
ργήσετε μία «άλκαβ» είνε τί σάλα, δέν έχετε παρά να προ-
ψηθείτε την πόρτα-φυσορμόνικα. Ώς πιδό την διαπά-
νη, πρέπει να τονισθή ότι, είνε φηνότερη από τίς συνη-
θισμένες ξύλινες πόρτες, ή από τά κτιστά χωρίσματα. Με
δύο λόγια, ή νέα τεχνική του έσωτερικού τών σπιτιών
συμβάλλει στην καλύτερη εμφάνισή των και συνδυάζει την
πρακτική πλευρά τούς ως πιδό την εύρυχωρία όσο και
γιά την οικονομία δαπάνης.

Έξω σώματος από μάς και
την διεύθυνσή του με ακρίβεια
μιας μοίρας. Μπορούμε άκό-
μα, άμέσως να προσδιορίσω-
με τό σχήμα και την κατεύθυν-
ση πορείας (άν κινήται) τό σώ-
μα αυτό μέσ' τη θάλασσα και
ανάλογα να άμυνόμαστε ή να έ-
πιτεδοῦμε. Δέν μάς ενδιαφέρει
δέ έάν τό τυχόν υποδρύχιο έχει
σταυτημένες τίς μηχανές του,
ή όχι. Οι συσκευές όμως τών
Ηλεκτρονικών Υδροφώνων δέν
χρησιμοποιούνται μόνο γιά πο-
λεμικούς σκοπούς, αλλά έχουν
πολύ μεγάλη σημασία στις
χαιοτογραφείσεις ακτών και βυ-
θού τη νύχτα ή με όμίχλη, έ-
πίσης στην ναυσιπλοία στις δύ-
σκολες περιπτώσεις όρατότη-
τος, γιά δυσμετηρώσεις, γιά
ναυάγια και ένα σωρό άλλες
σπουδαίες χρήσεις. Βέβαια θα
σας γυμνήσουν πολλές άπορίες
δλλ. πώς υπολογίζουμε την άπό-
στασις του σώματος μέσ' τη
θάλασσα από τό άνιχνευτικό
πλοίο; Πώς υπολογίζουμε την δι-
εύθυνσή του ως πιδό αυτό; Πώς
βρίσκουμε την κατεύθυνση πορεί

ας του σώματος αν αυτό κινή-
ται; Πώς μαθαίνουμε τό μέγε-
θος του; Τί ακτίνες ενεργείας
έχει τό Ηλεκτρονικό Υδροφώ-
νο; Πώς γίνεται ή προσβολή
κατά του υποδρύχιου άφού τό έ-
πισπώμενο; Πώς γίνεται τό
λέγος της καταστροφής του;
Τί διάφορες άλλες χρήσεις έχουν
οι συσκευές ήλεκτρονικών Υ-
δροφώνων; Πώς λειτουργεί ό
Προβολέας και πιδό μετατρέ-
πονται είνε αυτοί οι ηλεκτρικές
ταλαντώσεις σε υπέρηχους και
αντιστρόφως; Πώς γίνεται τό
λόγ άκούστος ό υπέρηχος είνε
τόν Δέκτη του Ρανταρ που εί-
ναι μέσα στη θάλασσα κ.λ.π.
Όλα αυτά είνε πράγματα, έν
διαφέροντα και θα τά έκθέσω
με σε προσεχή όμιλία.

Α. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕCHOPHONE
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΕΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ....

Νουβέλλα του ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

νώσουμε το κίνημα μας και ελπίζω ότι θα μπορούσαμε να βά- λουμε επί κεφαλής Έ- ναν αρχηγό, που θα ήλκισσε τον ποταμό στην άγνοια των πατριωτών μας. Ο αρχηγός αυτός θα έ- ινε γνήσιος γιος του αλησμόνητου Φύρε- ρας.

Ο μυστικός πρέ- κτωρ Κένιγκ κινεί τον αρχηγό του. Ο συνταγματάρχης Μερσίε ήταν κρεμασμένος από τα χείλη του.

— Έξακολούθησε, Κένιγκ, είπε. Η αναφορά αυτή του πληροφόρησε ότι είναι αναντα- στα ενδεδειγμένη.

— Συνεχίζω συνταγματάρ- χα μου... «Η δήλωση του Σλάνγκενστεν προέκλεσε βα- ρειά εντύπωση στους συνωμώ- τες. Ο Σλάνγκενστεν απέκλυ- ψε ότι υπήρχε κάποιος στη Γερ- μανία ένας νόθος γιος του Χίτ- λερ. Η ύπαρξη του παιδιού αυ- τού είχε μείνει όλα αυτά τα χρό- νια μυστική, με διαταγή του ίδιου του Χίτλερ. Ο Χίμ- λερ, όμως, προσέβλεπε ο Σλάν- γκενστεν πρηνό πενήνη, μου έκανε λόγο γι' αυτό το πρόσω- πο. Το δυστύχημα όμως είχε ότι κανένας δεν ξέρεει ποιος είναι αυτό το παιδί και πού βρίσκεται. Υπολογίζεται ότι θα είναι είκοσι πέντε χρονών... Πού κρύβεται;... Φοβάται τους Συμμάχους; Δυσπιστεί στην α- φισίωση μας; Πέθανε; Είναι ε- ξόριστο; Συνάδελφοι, πρέπει να κινήσουμε γρήγορα και ούρα- νο, για να ξαναβρούμε αυτόν τον άνθρωπο και να του εμπιστευ- θούμε τη σημαία μας!». Να συνταγματάρχα μου, κατέλη- ξε ο Κένιγκ, τι είχα να σας α- νακοινώσω.

— Πολύ καλή δουλειά, Κένι- γκ!... Τα συγχαρητήριά μου για την ανακάλυψη της ορ- γανώσεως. Όσο για τον καρ- πό του ωραίου Αδόλφου αυτό- αν θέλουμε το πιστεύουμε. Δεν συμφωνεί και αυτό ότι πρόκειται για ένα παρσιούτι;

— Ο Κένιγκ βγήκε από το γραφείο του Μερσίε, όχι και τόσο ευχαριστημένος.

— Αν, όμως, υπάρχει πράγ- ματι αυτό το πρόσωπο; ψήφι- ρισε.

Κατά τις εξη του απόγευμα, ο συνταγματάρχης Μερσίε έλ- γκε τέλει το γραφείο του. Έπι- λειν και διευθύνθηκε στο σπι- τί του μια ώρα μονοκατο- κία της Σίλλερστράσε, που την είχαν επιτάξει γι' αυτόν. Ο υποπρόεδρος του που περίμε- νε στην πόρτα του είπε:

— Συνταγματάρχα μου, εί- ναι κάποιος που σας περιμένει

μα δολοκλήρη ώρα.

— Ποιος είναι;

— Ο καθηγητής Μπελιάρ.

Γόν πέρασα στο σαλόνι.

Ο συνταγματάρχης έτρεξε

αμέσως στο σαλόνι κι' έσφιξε

το χέρι του καθηγητού. Ο Έρ-

νέστος Μπελιάρ, ένας κοντόσω-

μος πενήνταρης με γυαλιά

και με παράλλα ήταν άπεστα-

σμένος στο Ιστορικό Κοιμητήριο

της διασυμμαχικής επιτροπής της

Ανατολής. Μαζί με τους Άμε-

ρκανούς και τους Άγγλους

συνάδελφους του έρευνούσε

στη Γερμανία για τη συλλογή

κάθε έγγραφου που έπρόκειτο

να ριχτεί φως στο Χιτλερικό κα-

θεστώς και βοηθήσει τους Ιστο-

ρικούς τους μέλλοντες στο έρ-

γο τους.

— Σας βλέπω αναστατωμέ-

νον, κύριε καθηγητά, είπε ο

συνταγματάρχης. Τι συμβαί- νει;

— Συμβαίνει, απάντησε ο

Μπελιάρ, κάτι το άπίστευτο...

Έχω αποδείξει ότι ο Χίτλερ

είχε έναν νόθο γιο!

Ο Μερσίε ανασήκωσε. Με-

τά τις πληροφορίες του Κένιγκ

να τώρα και η βεβαίωση του

Μπελιάρ!

— Είπατε άπολύτως βέβαιος,

κύριε καθηγητά; ρώτησε συ-

ννοφωμένως.

— Βεβαίωτατος, συνταγμα-

τάρχα μου!

Και πλησιάζοντας το καθ-

ισμά του, ο καθηγητής άρχισε

να διηγείται την ανακάλυψή

του:

— Μέσα στα αρχεία του δη-

μαρχείου του Βέσσεμπουργκ,

που βρέθηκαν σφραγισμένα σε

μια σπηλιά του Μέλανος Δρυ-

μού, βρήκα έναν έγγραφο του

Χίμλερ, άκρως έμπιστευτικό,

που άπηλύθνε στον γκάου-

λάιτλερ της Βεσφαλίας. Στο

άπόρρητο αυτό έγγραφο ο άρ-

χηγός της Γκεστάπο διέτασε

τον γκάουλάιτλερ να χρησιμο-

ποιήσει κάθε μέσο για να πά-

ρη υπό την κατοχή του κάτι έ-

πιστολές που έστειλε στα

1920 ο δεκαεννός Αδόλφος Χί-

τλερ σε μια κάποια Έρνα-

Δωροθέα Κρούγκ, σεοβιτόρα

στη μυτιναρίν Ράτσεκλερ του

Βέσσεμμπουργκ. Από τις έπι-

στολές αυτές προέκυψε καθα-

ρά ότι ο γιος της φοβύλαϊν

Κρούγκ, "Οττο" Έγκον Κρούγκ

που γεννήθηκε στο Βέσσεμ-

μπουργκ στις 17 Μαΐου 1920

και που δηλώθηκε στο γένει-

δί του. Σύμφωνα με το έγγρα-

φο του Χίμλερ, τα γράμματα

αυτά έπρεπε για λόγους υψί-

στων κρατικών συμφερόντων,

να εξαφανισθούν ώστε να μην

υπάρχει καμιά απόδειξη για

την ύπαρξη του φυσικού αυτού

τέκνου του Αδόλφου.

Και ο καθηγητής Μπελιάρ

έξακολούθησε:

— Το έγγραφο του Χίμλερ

μού προέβλεπε φλογερό ενδια-

φέρον. Συνέχισε τις έρευνές

μου στα αρχεία και βρήκα την

άπάντησή του γκάουλάιτλερ της

Βεσφαλίας. Στην άπάντησή

του αυτή προς τον αρχιδίμο

της Γκεστάπο, ο γκάουλάιτλερ

έβεβαίωσε ότι η Έρνα Κρούγκ

πέθανε στα 1923, όταν το παι

δί ήταν τριών ετών. Τα γράμ-

ματα του Χίτλερ τα είχε έμ-

πιστευτή σ' ένα γέρο θεό

της μέσα σε μια κλειδωμένη

κασσετίνα που έγραφε άπ' έ-

ξω: «Νά δοθούν στον γιο

μου, όταν ένηλικιωθή». Η Γκε

στάπο όμως του Βέσσεμμπουργκ

συνέλαβε τον γέρο που πέθα-

νε άμέσως από άποπληξία!

Συνεπώς το μυστικό της γεν-

νήσεως του "Οττο Κρούγκ δεν

έκινδύνευε πια να κοινολογηθή.

Η μητέρα είχε πεθάνει. Ο θε

ος είχε «καθαρισθή» και τα ά-

ποκαλυπτικά γράμματα είχαν

σταλή στο γενικό στρατηγείο

του Χίμλερ που τα κατέστρεψ-

ε ίδιος με τα χέρια του.

— Όστε, πρέπει να παραδε-

χθούμε, είπε ο Μερσίε, ότι ύ-

πάρχει ένας σήμερος στη Γερ-

μανία ένας κάποιος "Οττο"

Έγκον Κρούγκ που νομίζει ότι

είναι νόθος, ενώ είναι γνήσιος

γιος του Χίτλερ!... Νομίζω ότι

υπάρχει ένας έγγραφο του

Χίμλερ, άκρως έμπιστευτικό,

που άπηλύθνε στον γκάου-

λάιτλερ της Βεσφαλίας. Στο

άπόρρητο αυτό έγγραφο ο άρ-

χηγός της Γκεστάπο διέτασε

τον γκάουλάιτλερ να χρησιμο-

ποιήσει κάθε μέσο για να πά-

ρη υπό την κατοχή του κάτι έ-

πιστολές που έστειλε στα

1920 ο δεκαεννός Αδόλφος Χί-

τλερ σε μια κάποια Έρνα-

Δωροθέα Κρούγκ, σεοβιτόρα

στη μυτιναρίν Ράτσεκλερ του

Βέσσεμμπουργκ. Από τις έπι-

στολές αυτές προέκυψε καθα-

ρά ότι ο γιος της φοβύλαϊν

Κρούγκ, "Οττο" Έγκον Κρούγκ

που γεννήθηκε στο Βέσσεμ-

μπουργκ στις 17 Μαΐου 1920

διευθύνσή του είναι: «Μπίρ- μαρκοτράσε 88, Σάρμπρο- κεν. Αποστρατεύθηκε στις 14 Αυγούστου 1944. Υπηρέτησε στο 22 Σύνταγμα Βαρεάν άρ- μάτων μάχης της 9ης Μεραρ- χίας. Έλαβε μέρος στις έκ- στρατείες εναντίον της Έλλά-δος και της Ρωσίας. Τραυμα- τίσθηκε στο Στάλινγκραντ και πήρε τον Σιδηρούν Σταυρό Α' τάξεως. Είναι άγαμος, έχει εισόδημα 500 μάρκα τον μή- να και ζή ήσυχ. Δεν πίνει και δεν κάνει ποτέ με γυναίκες έλαφρών ήθων. Η Πολιτική δεν τον ενδιαφέρει.»

Μόλις διάβασε αυτή την ά- ναφορά ο συνταγματάρχης Μερσίε κατέληξε από φλογε- ρή έπιθυμία να γνωρίσει τον γιο του Χίτλερ. Και άνέθεσε στον Κένιγκ να φροντίσει γι' αυτή τη συνάντηση.

Ο τελευταίος, ένθουσιασμέ- νος για την έπιτυχία του, έ- σπευσε να γνωρίσει με τον Κρούγκ, κι' ένα βράδυ πήρε μα- ζι του και τον συνταγματάρχη στο «Καφέ-Κάζερ» όπου συνή- θζε τα βράδια να πίνει ο "Οτ- το τη μύρα του.

Η παρουσίασή του συνταγ- ματάρχου που φορούσε πολιτι- κά, έγινε φυσικά με ψεύτικο όνομα:

Ο κ. Ρόμπερτ Γκούντερ έμπορος από την Έλβετία.

Ο κ. "Οττο Κρούγκ λογιστής.

Ο "Οττο Κρούγκ ήταν ένας νέος 25 χρονών, πρόωρα γερα- σμένος. Δεν είχε πάνω του τί- ποτε από κείνο που μοιγνι- ζει, τα πλήθη. Λιγνός, με μαλ- λιά ξαννά, πολύ άραιά, μ' έ- να κομικό μουστάκι και κυρτά μένος, έδινε την έντύπωση ενός άσημαντου ανθρώπακου. Φορού- σε και γυαλιά.

Στην πρόσκληση του συνταγ- ματάρχου δέχθηκε πρόθυμα να παίξει μια παρτίδα μπλ- λάρδο. Ο Μερσίε τον περι- εργαζόταν με μεγάλη προσοχή.

Μετά το μπιλιάρδο παρήγ- γειλαν μπύρες. Ο Μερσίε άρ- χισε να λεί διαφόρες ιστορίες και ο "Οττο μίλησε για τις έκ- στρατείες του στη Σερβία, την Έλλάδα, τη Ρωσία.

Έξαφνα, ο Μερσίε με ύφος έντελως φυσικό, τον ρώτησε τι εί- δα είχε για τον άλλοτε Καγ- κελάριο του Τρίτου Ράιχ. Στα πρόσωπο του "Οττο άπλώθηκε μια περιφρονητική έκφραση και είπε:

— Πο! Ο Χίτλερ...

Ο συνταγματάρχης και ο Κένιγκ κυτάχθηκαν. Χρειάσθη- κε να καταβάλουν μεγάλη προ- σπάθεια για να συγκρατήσουν τα γέλια τους.

Η κουβέντα συνεχίσθη σε άλλα θέματα. Μίλησαν για θέ- ατρα, για σινεμά, για γλέν- τια, για γυναίκες. Και κάποια στιγμή ο "Οττο δήλωσε ότι αν εύρισκε μια γυναίκα που θα του άρεσε θα την παντρευό-ταν. Προτίμοις τις μελαχρο- νές.

Το ίδιο βράδυ, λίγο άργότε- ρα, ο Μερσίε συζητούσε στο γραφείο του με τον καθηγητή Μπελιάρ για την ύποθεση Κρούγκ.

— Έγώ τον θεωρώ τελείως άκίνδυνο! είπε ο καθηγητής.

— Τον βρίσκετε άκίνδυνο,

γιατί νομίζει ότι είναι από έ- γνωστο πατέρα, είπε ο συνταγ- ματάρχης. Μπορείτε, όμως να προβλέψετε τι θα γίνει μέσα στο μυαλό του "Οττο Κρούγκ, αν του πούν αύριο ότι είναι γιος του ανθρώπου που έκανε την Εύρώπη άνω-κάτω; Αποκλείε- ται να πη: «Ο πατέρας μου έβαλε φωτιά σ' όλη την ύφήλιο. Ας κάνω κι εγώ το ίδιο!»; — Υποθέσεις, άγαπητέ μου. Δεν άξ μάθη ποτέ ποιος είναι.

Ο ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ (Σκίτσος του ίδιου)

— Που το ξέρετε; Μπορεί να πέσουν στα χέρια των συνω- μωτών της Σβάστικας και άλ- λα παρόμοια έγγραφα... Και να δημουργηθεί νέος πολιτικός κίνδυνος. Ξεχνάτε ότι μετά το θάνατο του Ναπολέοντος οι πι- στοί στρατιώτες της Μεγάλης Στρατιάς είχαν έναποθέσει ό- λες τις έλπίδες τους στο γιο του, τον Βασιλέα της Ρώμης. Τίποτε! Πρέπει να λάβουμε ό- λη τα μέτρα μας ώστε να μην ύπαρξη τέτοιος κίνδυνος. Έ- χω το σχέδιό μου, κύριε καθη- γητά.

Ένα μήνα άργότερα ο κα- θηγητής Μπελιάρ διάβασε σε μια τοπική έφημερίδα την ακό- λουθη άγγελία γάμου:

ΟΤΤΟ ΕΓΚΟΝ ΚΡΟΥΓΚ (Σιδηρούς Σταυρός Α' τάξεως) και ΜΑΡΙΑ ΣΑΜΠΑΤΤΙΝΙ

έτέλεσαν τους γάμους των. Έμδρόντητος από την είδη- ση αυτή, ο καθηγητής έτρεξε στο Γενικό Έπ'τελείο κι' έδει- ξε την έφημερίδα στον συνταγ- ματάρχη Μερσίε. Ο τελευταί- ος έσκαψε στα γέλια.

— Σας έκανε έντύπωση αύ- τος ο γάμος; είπε. Έγώ τον σκάρωσα. Έγώ το διάλεξα τη γυναίκα που πήρε, χωρίς φου- κά να το αντιληφθή.

— Γιατί; ρώτησε περίεργος

ο καθηγητής. — Δεν σας είχα πη ότι έχω κάποιον σχέδιο στο μυαλό μου; Λοιπόν, το έβαλα σε έφαρμο- γή, μ' αυτόν τον γάμο. Στο μεταξύ ενώ εγώ φρόντιζα για τη συζυγική εύτυχία του "Οτ- το Κρούγκ, οι μυστικοί μου πράκτορες έξηκρίδωσαν ότι οι Γερμανοί Έθνικοσοσιαλισται έ- τοιμάζουν κίνημα. Παράλληλα, έχουν γυράσει τον κόσμο για να δουν τον γιο του Φύρε- ρα και να του έμπιστευθούν τη ση- μαία της εξέγερσης...

Τη στιγμή εκείνη υπήκε μέ- σα ο Ντελκούρ, άλλος μυσ- τικός πράκτορας που ήταν έπι- φορητισμένο με την παρακολού- θηση του "Οττο Κρούγκ.

— Τι συμβαίνει Ντελκούρ;

— Ο "Οττο Κρούγκ έξαφ-

νίσθηκε! άπάντησε ο πράκτωρ.

Ο Μερσίε τινάχθηκε πάνω

από την καρέκλα του.

— Πώς έξαφανίσθηκε; ρώ-

τησε.

— Τον άπήγαγον, συνταγ- ματάρχα μου! Όπως έμαθα χθες το απόγευμα την ώρα που έβγαίνει ο "Οττο από το έρ- γαστάσιο όπου εργάζεται, τον άσπαξαν τέσσερα άτομα και τον έβρξαν σ' ένα αυτοκίνητο που έφυγε όλοταχώς. Οι πρά- κτορές μου το παρακολούθησαν. Πριν λίγη ώρα μου τηλεφώνη- σαν ότι βρίσκονται όλοι σ' έ- να έρμηκο σπίτι, έξω από το Στρασβούργο.

— Σίγουρα η άπαγωγή έγι- νε από τα μέλη της Σβάστικας! είπε ο Μερσίε.

— Τι διατάσσετε, συνταγ- ματάρχα μου; Να τους συλλά- βουμε όλους;

— Κάθε άλλο! φώναξε ο Μερσίε. Να μη κάνετε τίποτε τέτοιο!

Την άπαγωγή την είχε κάνει ο ίδιος ο Σλάνγκενστεν, ο άλ- λοτε ιδιαίτερος του Χίμλερ, που άδηνόυσε και το αυτοκίνητο. Οι άλλοι τρεις ήταν άπλοι κομ- πάρονοι. Ο Κρούγκ που νομι- ζε ότι είχε πέσει σε χέρια λη- στών, έτρεξε από το φόβο του. Σιγά-σιγά όμως βλέποντας ότι οι άπαγωγείς του τον ήλ- λωσαν με μεγάλη εύγένεια, άρ- χισε να ξαναβρίσκει κάπως τη ψυχραιμία του.

Υστερα από άρκετά μεγά- λη διαδρομή το αυτοκίνητο στα- μάτησε μπροστά σ' ένα μεγα- λο σπίτι. Οι συνωμώτες παρο- κάλεσαν τον "Οττο να κατεβή. Εκείνος όμως άρχισε πάλι να τρέμει. Ήταν άληθινό σάκος. Τότε οι άλλοι, τον σήκωσαν στα χέρια και τον πήγαν μέσα.

Αυτό που είδε ύστερα από λίγο ο "Οττο, τον έκανε να τρέ- χσει τελείως. Μόλις βρέθηκε μέσα σ' ένα άπείροτο υπόγειο δωμάτιο, έκάτο και περυσότε- ρα σ' ένα άτομο, σκώθηκαν ό- θια και χαιρετώντας κατά τον χιτλερικό τρόπο έκραύγαζαν:

— Χαίρ! "Οττο!

Και άμέσως ύστερα άρχισαν να τραγουδούν κομνηρόνα τον ύμνο του Χίτλερ, που είναι ά- πηγορρεμένος από τους Συμ- μάχους.

Ακούγοντας αυτόν τον ύ- μνο, ο "Οττο λίγο έλειψε να λιποθυμήσει από τον τρόμο του. Κρύος ιδρώτας έτρεχε στις πλάτες του.

Ο Σλάνγκενστεν που στε-

κόταν στο πλάι του, του ψθύ- ρισε στο άσπί:

— Θέλετε να τους ήπτε δυο λόγια; Περιμένουν γ' ακούσουν τη φωνή σας με μεγάλη άνυπο- μονσία...

— Τι να τους πώ; είπε ο Κρούγκ. Δεν μου έξηγείτε καλ- λύτερα τί σημαίνουν όλ' αυτά;

Ο Σλάνγκενστεν τον τρά- βηξε παράμερα και του άπεκάν- λυψε με συντομία ποιος ήταν, και πως άνεκάλυψαν την ύπαρ- ξή του.

— Είπατε ο γιος του Φύρε- ρα; απάντησε ο Μερσίε.

Ο "Οττο τον κύτταξε με δυσπιστία. Ο άλλος έπέμεινε. Και βιάζοντας από την τσέπη του κάτι έγγραφο του τάδε- σε να τα δαβάσει. Ήσαν τα ίδια σαν αυτά που είχε βρή ο καθη- γητής Μπελιάρ στα αρχεία του δημαρχείου.

πα στο πρόσωπο ή τον υποχρεώνει να αναμένη έξω από την θύραν του διαμερίσματος επί του και πλέον ώρας δια να τον τιμωρήσει δι' ωρισμένα παραλείψεις των συζυγικών του καθηκόντων. Πολυάριθμοι άλλοι μαρτυρούν ότι επιτρέπουν να διαπιστώσω ότι ο Όττο Κρούγκ... φυλοδέρνεται τακτικά από την σύζυγόν του. Παρ' όλα αυτά υπομένει άγρυπνώντας όλους τους εξευτελισμούς και εκτελεί όλες τις οικιακές εργασίες, ενώ η σύζυγός του διαβάσει την εφημερίδα και καπνίζει μακαρίως.

Όταν τελείωσε το διάβασμα της αναφοράς ο Μεροσίης τη διπλώσε και την ξανάβαλε στη θέσης της. Ο καθηγητής ήταν ξεκαρδισμένος στα γέλια. «Ο συνταγματάρχης εξηκολούθησε:

— Έχω να σας πω και άλλα αγαπητέ μου καθηγητά. Σας είπα βέβαια ότι, ενώ διάλεξα τη γυναίκα του Όττο, δεν είναι έτσι:

— Ναι. Τα συγχαρητήριά μου. Όραία τιμωρία βρήκατε για τον διάδοχο του Αδόλφου. — Περιμένετε. Δεν τελείωσα ακόμα. Δεν σας είπα ποιά είναι αυτή η Μαρία Σαμπάτινι που την ανέκαλψα κάπου στην Έλβετία... Λοιπόν, σας το λέγω τώρα... Είναι νόθος θυγατέρα του... Μουσουλίνι!

Ο καθηγητής άνοιξε διάπλατα το στόμα του από την έκπληξη.

— Αλήθεια; φώναξε γελώντας. Μα αυτό είναι σατανικότατο συνταγματάρχη μου. Νά παντρεύετε τον γιό του Αδόλφου με μια κόρη του Μπενίτο, αυτό είναι κάτι σαν διεθνή είδωλο... Ούτε ο Σαρμππρ δεν θα τολμούσε να το κάνει στα έργα του!... Αλλά που ξετρυπώσατε αυτή τη νόθο κόρη του Ντούτσε;

— Α! φίλε μου είπε ο Μεροσίης... Καλλίτερα θα ήταν να με ρωτήσατε πώς βρισκόμασταν στη θάλασσα...

— Και τώρα, τι σκοπεύετε να κάνετε;

— Θα συνεχίσω την εφαρμογή του σχεδίου μου. Θα καλέσω αύριο τους δημοσιογράφους και θα τους αποκαλύψω την ύπαρξη του Όττο τον γάμο του με τη Μαρία και τους εξευτελισμούς που υφίσταται. Θα τον γελοιοποιήσω όσο περισσότερο μπορώ. Οι έφημεοί δεσ θα γράφουν τελέειδες ολόκληρες. Ας έλθουν ύστερα οι συνωμότες της Σβάστικας ν' αγκυρώσουν αυτόν τον κουνενό άρχηγό τους! Ομιαστε μια παλάνα ναλλική παροιμία που λέγει ότι το νελοίο σκοτώνει; Μ' ένα σιπάσο πέτυχε ο δι' του γόνιμα. Συνέτωσα την πολιτική καροτέρα του Κρούγκ κι έβαλα χέρι στους συνωμότες, που θα συλληφθούν όλοι άμείως.

Την επόμενη της ήμερας που οι έφημεοί δεσ έδημοσίευσαν τα συζυγικά βάσανα του Όττο Κρούγκ η Κενταϊκή Έπιτροπή της Ολογομένης της Σβάστικας άπεφάντε να στείλη πάλι τον Κρούγκ στη... γυναίκα του Λέν τους έκανε πιά να άρνούν...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Ο Έλληνικός στίχος

Γυναίκα

Ξεδίπλωσα όλα τα γραφτά κι αναθυμήκα όλα τα είπωμένα στις Μήδειες έστομάτιστα μπροστά στα μάτια της Νιόβης τα κλαμμένα. Κι 'Ηλέκτρες μου 'φάνιστηκαν άγνές Λάουρες, Βεατρίκες, Άσπασίαις Σαλώμες, 'Ιουδείθ, Μαγδοληνές αγάπης και κακίας 'Ερινύες. Μα δυο λαμπροκοτούν ορθοστήτοι θρόνοι για σένα διαμαντοχτισμένοι ή γλώσσα του παδιού, τα χείλη του έραστή Μητέρα όταν σε λένε κι 'Ερωμένη.

(Από το «Δίχως Μάσκα»)

Κ. Μ. ΓΡΑΨΑΣ

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ...

Νά και μιá νέα εφεύρεσις, αμερικανική φυσική, που πρόκειται να εξυπηρετήσει όσους λαμβάνουν όγκώδη αλληλογραφία. Πρόκειται για μιá ήλε κτροκίνητη μηχανή, που άνοίγει τις επιστολές με καταπληκτική ταχύτητα. Όπως γράφουν οι αμερικανικές εφημερίδες, η μηχανή αυτή άνοίγει 700 γράμματα σε κάθε λεπτό της ώρας. Έτσι, χάρις αυτή τη νέα εφεύρεση, άποφεύγεται άπώλεια χρόνου, που είναι τόσο πολύτιμος στις διάφορες επιχειρήσεις.

MENTOR
NEELSON
Τα Καράκια Χέρλεν
ΠΟΥ ΣΑΣ ΧΑΡΙΖΕΙ ΠΑΥΣΙΝ
ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΑΣΘΑΣΙΩΝ
ΕΙΣ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΑΙΣΙΟΙ ΕΙΝΑΙ
Ηδονοίμενοι σιμ δέν
θραίνε από τα χέρια
ΜΗ ΑΠΕΛΕΙΨΕΤΕ ΝΑ
ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ ΤΟ
Ησαναγιστοί
ΚΡΑΣΙΟΝ NEELSON
Κοιταξτε το εις ελάο από
το σιμ, το εις αναγνώσει το ειμ
ΤΑΙ ΓΕΝ. ΑΥΤ. 62. 174

Με το γάλα (Ντεμακιγιό)
KISS ME
VITAMIN D
το δέρμα σας δ' αναπαύει από
τους χονδρούς πόρους το μπιμπί-
κια και το μαύρα στίγματα
ΧΡ. ΚΟΡΑΦΟΝΗΣ Πραξιτέλειος 20

Το ελαφρό θέατρο

«ΕΛΛΑΔΑ ΜΟΥ ΚΟΥΡΑΓΙΟ»!

Γεμάτη από πατριωτικό παλμό, εθνική συγκίνηση, πόνο για τα δεινά μας, αλλά και επίκαιρη σάτυρα ή νέα επιθεώρησης των κ. κ. Δ. Τραφόρων — Δ. Βασιλειάδης «Ελλάδα μου κουράγιο...» άποτελεί το καλλίτερο έλαφρό έργο της έφετεινής σατιζόν. Ο θεατής, όχι μόνον άκούει, και βλέπει, αλλά και αισθάνεται, πράγμα πολύ σπάνιο για το έλαφρό θέατρο. Το πώς οι δυο συγγραφείς κατορθώσαν να μιλήσουν για την Ελλάδα, χωρίς να κάνουν πατριδοκαπηλεία είναι άσφαλώς το μεγάλο τους μυστικό. Από τις σκηνές της ώραιας αυτής Έπιθεώρησης ξεχωρίζουν το σόλο του κ. Μακρή «Μεθυσμένοι, και ξεμεθυμένοι...» του κ. Κοκκίνη «Αν ήμουν Θεός» και το τσίρο Μ. Φλιππίδη, Σ. Βερνίνη Β. Αύλωνίτη «Νά φύγουν οι Άγγλοι» που με πολύ χιούμορ σατυρίζεται το σύνθημα της «Άκρας Άριστερίας». Πολύ γέλιο σκόρπα και η εμφάνισις του κ. Μαυρέα ως Ραζίτα Σεράνο. Η Άλίκη Βέμπο περιήχη στις δυο εμφανίσεις της και ιδίως στο σόλο «Μιά φωνή που δεν άκούγεται». Εκείνο όμως που άποτελεί το «κέρυ» της Έπιθεώρησης είναι το Φινάλε της ά πράξεως. «Η δική της Ελλάδος», που η Έλλάς (Σοφία Βέμπο) δικάζεται από τους Τέσσερα Μεγάλους, έχοντας συνήγορο τον Σμάτς (Μ. Φλιππίδη). Εισαγγελέας εις το δικαστήριο παροισάγεται ο Μολότωφ, που υποδύεται με καταπληκτική επιτυχία ο κ. Κοκκίνης.

Το άκνι του μυαλού ΑΠΑΝΤΗΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ!

Μπορείτε ν' άπαντήσετε με μέσο σε τρία δευτερόλεπτα στις άκόλουθες δυο ερωτήσεις:

1) Πόσες φορές άντα μόνον οι δεικτές ενός ρολογιού από τις 8 παρά 20 μέχρι τις 9 παρά 20;

2) Πόσες φορές άντα μόνον οι δεικτές από τις 12 και μισή μέχρι τη μιά μιση;

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΡΟΙΔΗ

Ο άληθής ποιητής πρέπει να όμοιάζει την όδον, ήτις όσον ύψηλότερα αίρει την κεφαλήν προς τον κύρανον, τόσον βαθύτερα βυθίζει την ρίζαν εις την γήν.

— Άν δεν ύπήρχον δυο, ούδε μαργαρίτα ήζελον ύπάρχει.

— Η μυθολογία ούδεμιαν άποδίδει έρωτικήν παρεκτροπήν εις τάς Χάριτας, ίσως διότι ήσαν πάντοτε όμοι και αι τρεις. — Ποιητικωτάτη γυνή ήθελεν είναι ή άπαίτουσα ως ή Τροία, δεκαετή πολιορκίαν πριν ή παραδοθή.

— Το μόνον ίσως έγκλημα της Θείας Προνοίας είναι το να γαρίζη τα δωρήματα αυτής εύως, ώστε εις άλλον μόν να διδω μόνον καλήν όρεξιν και εις άλλον μόνον άβόνα φαγητά.

Κ. Π.

Ο βασιλεύς του Αιμάντου χωρίζεται δη φορά

ΟΚΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΠΟΥ ΕΣΤΟΙΧΙΣΑΝ ΤΡΙΑΜΙΣΗ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Ο Τόμμι Μάνδελ, ο βασιλεύς του Αιμάντου, που έχει έπονομασθή Κυανοπύγυν της Αμερικής, χωρίζει και με την ύδωρη γυναίκα του, την ώραια δημοσιογράφο Τζωρτζίνα Κάμπελ. Οι κακές γλώσσες λένε ότι κατ' τη διάρκεια ενός συζυγίου της ένα ηλεκτρικό σίδερο, που τον έτραυμάτισε άρκετά σοβαρά.

Ο Τόμμι Μάνδελ που έχει καταρρίψει το άνδρικό κεφάλι των γάμων—τόγυναικειό το κατέχει η Βαρβάρα Χούτ— πρωτοπαντρεύθηκε σε ηλικία 17 έτών την Φλόρας Χούμπερ. Ο σύνδεσμος αυτός έκράτησε επτά χρόνια και έληξε με ένα τσέκ 16 χιλ. δολλαρίων, που έδωσε ο Τόμμι στη γυναίκα του, για να του άποδώσει την έλευσε όια του.

Η δεύτερη γυναίκα του ήταν η δακτυλογράφος του Λόις Μάκ Κόιν. Μετά παρέμεινε, όμως, πέντε έτών, ο Τόμμι πήρε διαζύγιο. Το δικαστήριο τον υπέχρεωσε να πληρώνη κάθε χρόνο, για διατροφή, στη Λόις 19.200 δολάρια.

Ένα χρόνο αργότερα, ο Τόμμι παντρεύεται για τρίτη φορά, παίρνοντας για γυναίκα τον ένα άστέρι του μουζικ κώλ, την Άβον Τάιηλορ, την ώρσιότερη των Τζίνγκελντ Γκέρλς. Ο τρίτος αυτός γάμος κράτησε μόνον ένα μήνα. Το διαζύγιο έστοίχισε στον Τόμμι 250.000 δολάρια.

Η τέταρτη γυναίκα του ήταν η διάσημη χορεύτρια του μουζικ κώλ Μάρσελ Έντουαρς. Ο γάμος αυτός διήρκεσε τέσσερα χρόνια. Στο τέλος, ο Τόμμι έφευγε τώθηκε και την τέταρτη γυναίκα του, αφού της κατέβαλε για άποζημίωση 200. χιλ. δολάρια.

Ο πέμπτος γάμος του βασιλέως του Αιμάντου με την Μπονίτα Κάμπελ, έξα δέσφης Τζωρτζίνας δεν έστάθηκε περισσότερο στερεός. Ύστερα από 17 μήνες συζυγικής ζωής, ο Τόμμι έχώρισε. Άλλες 60 χιλ. δολάρια για άποζημίωση!

Η Μπίλ Ράξ είναι η έκτη κατά σειράν γυναίκα του Τόμμι Μάνδελ. Πράγμα παράξενο! Η Μπίλ χωρίζεται άπ' τον Τόμμι, ύστερα από ένα χρόνο, δεν του ζήτησε ούτε ένα σέντς για άποζημίωση!

Ο έβδομος γάμος του Τόμμι άποτελεί ένα από τα καταπληκτικώτερα ρεκόρ. Ο βασιλεύς του Αιμάντου έζησε με τη νέα γυναίκα του,

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΛΩΡΕΝΣ ΜΙΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΡΙΑ

ΚΟΠΥΡΑΙΤ ΤΟΥ "ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ"

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 'Ιανουάριος. — Η Κόμηςσα Ντ' Αντουαίν ή όποία συνελήφθη εις την Νίκαιαν πρό ήμερών, είναι ίσως ή πιό μυστηριώδης γυναίκα της εποχής μας. Οι περιπέτειές της δεν είναι λιγότερο έλκυστική από τις περιπέτειες της Μάτα Χάρι που για πολλά χρόνια άπασχόλησε τον Τύπο.

Είναι άναμφισβήτητο ότι ή γυναίκα αυτή—πιό γνωστή υπό το όνομα Μάργκα—ήταν τυχοδιώκτρια μεγάλης όλκης. Είς ή ηλικία 17 χρόνων πανδρεύθηκε τον άπόγονο μιás παλιάς οικογενείας Βάσκων και έγκατέλειπε τη Γαλλία για την Άργεντινήν μαζί με τον άνδρα της. Το τί έκανε παρέμεινε άρκετά μυστηριώδες. Φαίνεται ότι ο κύριος Ντ' Αντουαίν είχε χήματα και ιδιαίτερη συμπάθεια στα μακρινά ταξίδια. Άπλούστατα είχε πάρη την γυναίκα του μαζί.

Όταν έκρηχεν ο πόλεμος, το 1914 ο βαρώνος Ντ' Αντουαίν επέστρεψε εις την Γαλλία δια να έπιστρατεύσει. Διεκρίθη κατά τον πόλεμον. Άλλά, με τα την άναγκή ξανάφυγε προς νέας χώρας, πρώτος με την γυναίκα του. Εκείνη, ήτο εύθυμος τύπος, έξυπνη και είχε ιδιαιτέρως κλίση στους ύπολογισμούς. Είχε όμως και νεύρα. Οι σκηνές δεν έλειπαν από τη ζωή του άνδρουόγου. Πάντως άπό τον γάμο αυτόν γεννήθηκαν δυο γιοι οι όποιοι άκολούθησαν τους γονείς, πρώτα δια την Αίγυπτον κι έπειτα δια την Έγγυν Άνατολή.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΑΡΧΙΖΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΚΟΜΗΣΣΑ»

Η Έγγυν Άνατολή άπέτελεσε χαρακτηριστικόν σταθμόν εις την ζωή της Μάργκα. Κοντά εις την Παλμύρα, εις την Συρία, ο κ. Ντ' Αντουαίν άνοιξε ένα μικρό ξενοδοχείο το όποιον άνομιώσθη «Εις την Βασιλισσα Ζηνοβίαν». Ήταν ένα ξενοδοχείο ταπεινό εις το ίσιο πηγαιναιό ή άνθρωποι των καραβιων και οι προσκυνηταί.

Οι δουλειές δεν πήγαιναν πολύ καλά. Ο βαρώνος δεν είχε ιδέα από τέτοια πράγματα και τρώμας με τις ριφοκινδύνες επηρείσθη εις της γυναίκας του. Οι καυγάδες ενάμειχον. Μετά άπό μιá φιλονικία άπεφάσισαν να χωρίσουν και ή Μάργκα άρχισε την περιπετειώδη ζωή της. Έπειδή ο τίτλος της βαρώνης που είχε κληρονομήσει

άπό τον Ντ' Αντουαίν δεν της έφτανε «ούτανομάσθη... κόμηςσα». Άμέσως κατάλαβε πώς ή εργασία της ξενοδόχου δεν ήταν συμφέρουσα και άρχισε διαπραγματεύσεις με τους Μου σουλιάνους. Όλα τα μέσα ήταν καλά. Πούλινσε αμερικανικά όπλα, Άνακατεύον με την τροφοδότησιν του στρατού και γινόταν και τοκογλύφος άκόμα.

Στο δρόμο που άδωγοίσε στην Ίερή Πύλη ή Μάργκα συναντά τον περίφημο συνταγματάρχη Λώρενς άνώτατο άρχηγό της Ίντελλίτζενς Σέρβις σιήν Έγγυν Άνατολή. Ο Λώρενς άντιλαμβάνεται άμέσως ότι πρόκειται περί εξαιρετικά έξυπνης γυναίκας και ίκανής να του παράσχη άμυμολόγιστες υπηρεσίες. Της κάνει προτάσεις. Δεν άρνείται. Μία νέα περιπέτεια έμπαινε στη ζωή της. Γνώριζε τον κόσμο της κατασκοπείας. Η εύκολία με την οποία προσηρμόζετο εις τα έθιμα της Άνατολής την έκαναν πρώτης τάξεως βοηθό και οι εκθέσεις της επί των τάσεων και των κινήσεων των Μουσουλμάνων κινήσαν πολιτίμους πληροφορίες για τις εκθέσεις του συνταγματάρχου Λώρενς.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΉΤΑΝ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ;

Οι σχέσεις που ύπήρχαν μεταξύ της Μάργκα και του Λώρενς παρέμειναν μόνον «έμπορικες» φάσεις ή έλασαν και άλλην μορφήν. Τα πάντα είναι άπέρ της άπόψεως αυτής. Συνήθιζαν να θναιουν μαζί περπατών στην Παλμύρα και ή Μάργκα περνούσε ολόκληρες νύκτες στο σπίτι του συνταγματάρχου. Δεν χωρεί καμιά αμφιβολία πως ήταν φίλοι του. Υπαρχουν όμως όστι ο Λώρενς την είχε νυμφευθή σύμφωνα με τα μουσουλμανικά έθιμα.

Έπειτα από λίγο καιρό ή Μάργκα γνώρισε έναν Άγγλο ταγματάρχη όνοματι Λούις που κι αυτός άνηκε στην ύψηρεσία πληροφοριών. Έγινε φίλος της. Κατά τη διάρκεια ενός έρευνήτικού ταξιδιού ή Μάργκα εξαφανίζεται μαζί με τα μυστικά έγγραφα του ταγματάρχου.

Η άπώλεια των εγγράφων αυτών ήταν σοβαρά. Ο δυστυχής ταγματάρχης αίτοκτονεύει.

Ο θάνατος του Λούις και ή εξαφάνισις της αίνιγματικής κομήςσας άνηρμήσαν τους άλλους πράκτορες της Ίντελλίτζενς Σέρβις οι όποιοι ήρχισαν να άναζητούν με προσοχή τα ίχνη της Κομήσσης. Το 2ο Γαλλικό Γραφείο άρχισε κι αυτό να την άναζητά. Η Μάργκα που καταλάβαινε την παρακολούθησιν πρότιμους να πανδρεύθη έναν Άραβό Σείχην ό οποίος έγοπευόθη άπό την ωριότητα της. Ο Σολιμάν—ήτο το όνομα του νέου συζύγου της— άτο Μουσουλμάνος και πράκτωρ πληροφοριών. Η τύχη την πλησίαζε λοιπόν πάντοτε προς ανθρώπους με περιπετειώδη ζωήν.

Ο Σολιμάν, σαν καλός Μουσουλμάνος που ήτο, έστειλε την Μάργκα στο χαρέμι του δίδοντάς της τον τίτλο της «ένουσουμένης». Η δυστυχής Μάργκα πέρασε πολλές έβδομάδες κλεισμένη στο χαρέμι, σ' ένα μαμαρίνο παλάτι. Άποφασισμένη να άνακτήσει την έλευθερία της δηλητηριάζει τον Σολιμάν ό οποίος πριν πεθάνη ψιθυρίζει το όνομα του δολοφού του: «Μαργαρίτα Ντ' Αντουαίν».

ΣΩΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗΝ ΧΑΡΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΕΝΟΣ ΑΝΔΡΟΣ

Η προσωπική άστυνομία του Ίμπ Σαούντ άναλωμά νει την ύπόθεσιν. Η Μάργκα συλλαμβάνεται. Κατηγορείται δια μοικείαν και δολοφονίαν. Καταδικάζεται σε θάνατον την 30ην Ίουνίου 1932. Έπειθά νει ο πατήρ του νέου έροστου της—Πρόξενος της Γαλλίας στη Συρία—ό οποίος έπιτυγχάνει άπό τον Ίμπ Σαούντ να της χορηγή τη ζωή. Είναι τώρα έλευθερη και αισθάνεται άπογοήτευσιν άπό τις περιπέτειές της. Άπογοήτευσιν όμως προσωρινήν. Έπιστρέφει στη Γαλλία στα Περναύα, στην οικογένειά της. Μετά άπό ένα μήνα φεύγει... Φεύγει για να έα νάβον τον πρώτο της άνδρα τον όποιο και... παντρεύεται για δεύτερά φορά. Αυτή τη φορά οι δουλειές πάνε καλά, αλλά οι χαρακτήρες δεν άλλαξαν. Στις 20 Δεκεμβρίου 1937, ο Κόμης Ντ' Αντουαίν δολοφονείται άπό έναν Βεδουίνο.

Παρ' όλον ότι δεν εφύρθησαν άποδείξεις ένοπιον της Κομήσσης φαίνεται ότι ο Βεδουίνος πληρώθηκε για να τον σκοτώση. Η Μάργκα άπό τον φόβο μήπως την άνακαλίψουν έπιστρέψει για δεύτερά φορά στην οίκαγεία της. Άλλά αυτή τη φορά το πόρτα του πατρικού σπιτιού μένει κλειστή. Άναγκάζεται να πάη σ' έναν βαπτιστικό της όνοματι Ραμούν Κλερίς, ό οποίος ύστερα άπό λίγον καιρό πεθαίνει αιώνιδως... δηλητηριασμένος. Και πάλι καμιά ένδειξις εναντίον της Μάργκα.

Της άποδίδουν σήμερα κι άλλα έγκλήματα τα όποια δεν παραδέχεται. Άλλά σε πολλά σημεία είναι άνίκαιη, να δωρηθικές πληροφορίες. Ίσως μία μέρα να χυθή ως στην περιπετειώδη ζωή της μεγάλης αυτής τυχοδιώκτριας.

ΠΙΕΡ ΛΑΝΓΚ

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ECHOPHONE
ΜΕΤΑΛΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 13

Οι νέοι μας συνδέται καί τὰ μορφω- τικὰ μουσικὰ ἱδρύματα

Χειρόγραφα τοῦ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Πέρασαν δεκαεῖς μῆνες ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ Γεώργιος Λαμπελέτ, ὁ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων μουσουργῶν καὶ κανένα Μουσικὸν Ἰδρυμα τοῦ τόπου μας δὲν ἐσκέφθηκε νὰ τοῦ κἀν ἓνα καλλιτεχνικὸν μνημόσυνον.

Τὸ «Ἐδῶ Ἀθήναι» ὁμολογεῖ αὖτε σημεῖον ἓνα ἀνεκδοτὸν ἄρθρον τοῦ καὶ ἐπιφυλάσσει νὰ δημοσιεύσῃ προσεχῶς ἓνα εἰδικὸν σημείωμα διὰ τὸν ἐκλιπόντα καλλιτέχνη καὶ διανοούμενον.

«Ἡ συναυλία συμφωνικῶν ἔργων τῶν γνωστότερων Ἑλλήνων συνθετῶν τὴν ὁποίαν διώγαμεν πρὸ καιροῦ ὁ ραδιοφωνικὸς μας Σταθμὸς, ποὺ ἔδωκε τὴν ἀφορμὴ νὰ σκεφθῶ ὅτι δὲν ἐπέρασε πολλὸς καιρὸς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ στὸν μουσικὸν κόσμον ἐσημειώθη τὸ πολὺ εὐχάριστο καλλιτεχνικὸ γεγονός, ὅτι στὸ ἔδαφος τῆς μουσικῆς δημιουργίας μερικὸ ἀπὸ τοὺς νέους μας συνθέτες ἀρχίσαν νὰ ἐμπνέωνται στὰ ἔργα τους ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ λογογραφίαν ποὺ εἶνε μίαν ἀπὸ τίς πλουσιώτερες καὶ ωραιότερες λαογραφίας ὅλου τοῦ κόσμου.

Δὲν θὰ λησμονήσῃ εὐκόλῃ τὴν εὐχάριστη ἐντύπωσιν ποὺ ἔδοξε μασὰ ὅταν σὲ μίαν ἐπίδειξι συμφωνικῆς μουσικῆς τῆς Κρατικῆς μας Ὀρχήστρας τὴν ὁποίαν μὲ εὐτυχὲ πρὸ καιροῦ νὰ παρακολουθήσῃ, διέκρινε τὴν προσπάθειαν αὐτῆς τῆς δημιουργίας ἑλληνικῆς μουσικῆς, σὲ μίαν σειρά ἔργων νέων συνθετῶν μας, οἱ ὁποῖοι, παρ' ὅλη τὴν κάποιαν ἀκόμα δικαιολογημένην ἀπειρίαν τους στὴν τεχνικὴν ἐπεξεργασία τῶν συνθέσεων τους ἐφάνερναν ὅτι αὐτὲς σὲ ὀρισμένα σημεία, μίαν ἀξιοσημείωτη μουσικὴν ἰδιότητα καὶ ἄλλες ἀκόμα καλλιτεχνικὲς ἀρετές.

Τοὺς νέους αὐτοὺς συνθέτες οἱ ὁποῖοι στὸν ἀγῶνα τῆς πρωτοδημιουργίας ἐθνικῆς μουσικῆς Τέχνης στὸν τόπο μας ἐρχοῦνται χρονολογικὰς τελευταῖαι οἱ νομίζω ὅτι εἶνε σκόνη, χάριν τῆς μουσικῆς μας ἱστορίας, νὰ τοὺς ὀνομάσω. Εἶνε οἱ κύριοι Ι. Παπαϊωάννου, Μ. Βούρτσας, Ἀλ. Κόντης, Γ. Καράσουλου καὶ Θ. Καρυωτάκης.

Διπλὰ στὸ ἔργο τους δίκαιον εἶνε νὰ ἀναφερθῇ καὶ ἐκεῖνο μιάς ἀλλης σειράς νέων μουσικῶν συνθετῶν μερικὸν τῶν ὁποίων, σὲ μίαν προγενέστερη ἐποχὴ ἐκείνης στὴν ὁποίαν ἀνεφάνησαν οἱ νέοι συνθέται ποὺ προανέφερα, εἶχαν ἤδη παρουσιάσει μίαν ὅχι ὀλίγη ὑποσχεμένη ἑλληνικὴ μουσικὴν ἔργα. Αὐτοὶ εἶνε οἱ κύριοι Ν. Σκαλκώτας, Μ. Παλλάντιος, Ἀ. Κόμα καὶ ὁ Γεώ. Γεωργιάδης, καὶ ὁ Ἰωσήφ Γρέκας, τῶν ὁποίων ὁ πόθος δημιουργίας καθαρῶς ἐθνικιστικῆς Τέχνης συναντᾶται στὴν μουσικὴν τους σὲ αἰσθητὸ σημεῖον ἔντονον, ὡς τοῦτο διέκρινε στὴν τελευταίαν ἐποχὴ σὲ μίαν σειρά μελωδικῶν ἔργων τους γιὰ τραγουδῖ.

καὶ πιάνο, ποὺ ἄκουσα, στὰ ὁποῖα τὸ ἑλληνικὸ χῶμα εἶνε ἀφθονά ἀπλωμένο.

Γενικὰ ὁμῶς ἀπὸ τὸ ἄκουσμα τῶν συμφωνικῶν ἔργων ὁλων τῶν νέων μας αὐτῶν συνθετῶν ποὺ προανέφερα—τὸ ὁποῖον ἦταν γιὰ μένα συχνὰ πολὺ ἱκανοποιητικὸν—ἔνα πράγμα μόνον ὁμολογῶ, δὲν μὲ ἄφησεν ἐντελῶς ἱκανοποιημένον. Εἶχαν τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι—ἰδίως στὴν ἁρμονικὴν ἐπεξεργασίαν τοῦ τεχνικοῦ μέρους τῶν συνθέσεων τους—ἐξείπεν ἓνας φυσικὸς δεσμός ποὺ θὰ ἐπέτρεπε νὰ ἔκρινε τὴν ἑλληνικὴν μελωδίαν μὲ τὴν ἁρμονικὴν τῆς βάσις, τὸν ὁποῖον οἱ συνθέται μας θὰ ὑπορούσαν εὐκόλῃ νὰ τὸν εὑρίσκαν μόνον ὅταν θὰ εἶχαν τὴν βαθεῖαν γνώσιν τῆς ἐπιστημονικῆς βάσεως στὴν ὁποίαν στηρίζεται, ἡ μουσικὴ μας λαογραφία καὶ θὰ εἶχαν ἀκόμα καὶ τὴν πλήρη κατανόησιν τῆς αἰσθητικῆς τῆς ἀξίας.

Ἄλλ' ἐρωτᾷται: Πῶς θὰ ἦταν δυνατόν νὰ τὴν εἶχαν ἀποκτήσῃ τὴν γνώσιν αὐτὴν οἱ νέοι μας συνθέται καὶ ἀπὸ ποῖα μουσικὴ πηγὴ θὰ ταῦς ἦταν δυνατόν νὰ τὴν εἶχαν ὡς τώρα ἀντλήσῃ; Ποιοὶ τοὺς εἶχαν διευκολύνει καὶ ποιοὶ τοὺς εἶχαν βοηθήσει γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσουν; Μήπως ἰσως τὰ μορφωτικὰ μουσικὰ μας ἱδρύματα, τὰ ὁποῖα, ἐξείπεν, εἶχαν τὴν υποχρέωσιν καὶ τὸ καθήκον νὰ εἶχαν καὶ αὐτὴν;

Δυστυχῶς τὰ ἱδρύματα—ὡς εἶνε ἀναμφισβήτητον—περιορίσαν ὡς τώρα τὴν καλλιτεχνικὴν τοὺς ὁρᾶσιν στὴν παραγωγὴν κυρίως ἀφθονίας καλλιτεχνικῶν στοιχείων ποὺ ἀνήκουν στὸν κλάδον τῆς μουσικῆς ἐκτέλεσεως (κυρίως τὸ πιάνο), ἐνῶ, ἀντιθέτως, σὲ ἀσημάντο βαθμὸν ἀπαρακολούθητον ὡς μαντικώτατος δημιουργοὶ καὶ οἱ μουσικὸς κλάδος τῶν ἀνωτέρων θεωρητικῶν μαθημάτων καὶ τῆς συνθέσεως ποτὲ δὲ καὶ σὲ καμμίαν περίστασιν δὲν ἐγεννήθη στοὺς διευθυντὰς τοὺς ἰδίους τῆς ἀνάγκης νὰ εἰσαχθῇ σ' αὐτὰ καὶ νὰ καθιερωθῇ ἡ ἐπὶ ἐθνικῶν βάσεων στηριζομένη μουσικὴ ἐπιστημονικὴ διδασκαλία στοὺς μαθητὰς. Κι' ἐστὶν—πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ—μὲ ὅλη τὴν ὅχι σὲ ὀλίγα σημεία ἀξιοβλαβὴ συμβολὴν τῶν μορφωτικῶν μας μουσικῶν ἱδρυμάτων σὲ δὲσιν ἀφορὰ τὴν παραγωγὴν καλλιτεχνικῶν ποὺ ἀνήκουν στὸν κλάδον τῆς ἐκτέλεσεως—ὑπῆρξαν αὐτὰ καὶ εἶνε καὶ τώρα πραγματικῶς καὶ κατ' οὐσίαν μόνον ἀπλῆς σχολῆς μουσικῶν ὁργάνων καὶ ἰδίως τοῦ πιάνου.

Ἄλλ' ἡ περιορισμένη αὐτὴ καλλιτεχνικὴ ἀποστολὴ τῶν ἱδρυμάτων μας δὲν εἶνε δυνατόν, βέβαια, οὔτε καὶ πρέπει νὰ διαρκέσῃ ἐπ' αἰετον. Ἄν ὡς τώρα, γιὰ διαφόρους λόγους δὲν ἦταν ἀκόμα ἐντελῶς ὀριθὴν ἡ ἐποχὴ γιὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἐν εὐρύτεραις βάσεσι ἀνάπτυξιν τοῦ προγράμματος τῆς μουσικῆς τοῦ διδασκαλίας, τώρα δὲν συμ-

βαίνει πιά τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Ὁ τόπος μας ὑστερεῖ ἀπὸ μίαν περὶ ὀκταετηρίαν, ἰσως, ἀλλὰ πολὺ τὴν μουσικὴν μορφωτικὴν καλλιέργειαν. Βρίσκεται στὸ ἐπίπεδον ἐκεῖνο τῆς μουσικῆς ἀναπτύξεως καὶ προοδῶν ποὺ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ θέσῃ τὴν πρῶτην βάσιν μίαν Ἀκαδημίαν Ἀνωτέρων Μουσικῶν Σπουδῶν, στὴν ὁποίαν, διπλὰ στὴν διδασκαλίαν μουσικῶν ὁργάνων ὁ σπουδαστὴς τῆς μουσικῆς συνθέσεως θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ ὅλη τὴν εἰδικὴν ἐπιστημονικὴν ὁρεώσιν ποὺ τοῦ εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν δημιουργικὴν του ἱκανότητα. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ μουσικὴ μόρφωσις τῶν ὁποίων θὰ τοῦ παρέχῃ στὸ μέλλον τὸ ἀνώτερον εὐτο μουσικὸ ἱδρυμα, θὰ ἦταν ἀπολύτως ἀπαραίτητον νὰ στηρίζεται σὲ ἐθνικὴν βάσιν καὶ στὴν ἐθνικὴν μουσικὴν παράδοσιν ὡς τοῦτο γίνεται στὰ σοβαρώτερα μουσικὰ ἱδρύματα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἓνα πολὺ τιμω μουσικὸ ἱδρυμα, σὲ μὲν ἄλλο βαθμὸν ἀκόμα ἀνεκμετάλλευτον ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας μουσουργοὺς. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς εἶνε ἡ παράδοσις τῆς μουσικῆς τῆς λαογραφίας ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν ἐποψὴν αἰσθητικῆς ἀξίας καὶ πλούτου ἐκφράσεως ἔχει ἰσως τὰ πρωτεῖα μεταξὺ τῶν μουσικῶν λαογραφικῶν ὅλων τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τὸν λαϊκὸν αὐτὸν μουσικὸν θησαυρὸν—τοῦ ὁποῖου ἡ θεωρητικὴ βάση στὴν ὁποίαν στηρίζεται (κλίμακες, μέτρον ἁρμονία), παρουσιάζει στοιχεῖα ἐπιστημονικὰ νέα καὶ πρωτότυπα γιὰ τὸν ξένον μουσικὸν μελετητὴ καὶ δημιουργὸν.

+ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

ΕΘΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ 20η

ΚΕΡΑ 1.987.000.000

ΚΑΤΑΝΕΜΟΜΕΝΑ ΩΣ ΕΞΗΣ :

Α'	Κλήρωσις	63.900.000	1ος	Λαχνὲς	10.000.000
Β'	»	78.700.000	2ος	»	4.000.000
Γ'	»	113.800.000	1ος	»	12.000.000
Δ'	»	128.600.000	2ος	»	4.000.000
Ε'	»	1.602.000.000	1ος	»	14.000.000
			2ος	»	6.000.000
			3ος	»	16.000.000
			4ος	»	6.000.000
			5ος	»	30.000.000
			6ος	»	20.000.000
			7ος	»	10.000.000

ΔΩΡΟΝ 60.000.000

Ἐκ τῶν 80.000 γραμμάτων κερδίζουσιν τὰ 36.000
Ἡ πρώτη Κλήρωσις ὤρισθη διὰ τὴν προσηχὴ ΤΕ-
ΤΑΡΤΗΝ 22 Ἰανουαρίου 1947

—ἐπὶ τὸν λαϊκὸν αὐτὸν θησαυρὸν ἐπαναλαμβάνω, ὁ ἐμπνευσμένος καὶ ἀξίος Ἑλλήνων μουσικὸς δημιουργὸς ἡμπορεῖ νὰ στηρίξῃ καὶ νὰ ἀνυψώσῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐθνικῆς μουσικῆς Τέχνης τῆς πατρίδος τοῦ, ποὺ θὰ ἡμπορούσε ἰσως σὲ μὲν ἄλλο βαθμὸν νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲ ποὺ λέω, ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι, δὲν ἐνέχει οὔτε τὸ παραμικρὸν ἴχνος ὑπερβολῆς.

Ἄν βοηθήσουμε λοιπὸν στὸ μέλλον τὸν Ἑλληνα μουσικὸν σπουδαστὴν τοῦ κλάδου τῆς μουσικῆς δημιουργίας μὲ τὴν παρασχὴν αὐτῶν ὅλων τῶν στοιχείων τῆς μορφώσεως θὰ εἶνε δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ ὅλη τὴν εἰδικὴν ἐπιστημονικὴν ὁρεώσιν ποὺ τοῦ εἶνε ἀρκετὴ γιὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὴν δημιουργικὴν του ἱκανότητα. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ μουσικὴ μόρφωσις τῶν ὁποίων θὰ τοῦ παρέχῃ στὸ μέλλον τὸ ἀνώτερον εὐτο μουσικὸ ἱδρυμα, θὰ ἦταν ἀπολύτως ἀπαραίτητον νὰ στηρίζεται σὲ ἐθνικὴν βάσιν καὶ στὴν ἐθνικὴν μουσικὴν παράδοσιν ὡς τοῦτο γίνεται στὰ σοβαρώτερα μουσικὰ ἱδρύματα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ἓνα πολὺ τιμω μουσικὸ ἱδρυμα, σὲ μὲν ἄλλο βαθμὸν ἀκόμα ἀνεκμετάλλευτον ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας μουσουργοὺς. Ὁ θησαυρὸς αὐτὸς εἶνε ἡ παράδοσις τῆς μουσικῆς τῆς λαογραφίας ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν ἐποψὴν αἰσθητικῆς ἀξίας καὶ πλούτου ἐκφράσεως ἔχει ἰσως τὰ πρωτεῖα μεταξὺ τῶν μουσικῶν λαογραφικῶν ὅλων τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τὸν λαϊκὸν αὐτὸν μουσικὸν θησαυρὸν—τοῦ ὁποῖου ἡ θεωρητικὴ βάση στὴν ὁποίαν στηρίζεται (κλίμακες, μέτρον ἁρμονία), παρουσιάζει στοιχεῖα ἐπιστημονικὰ νέα καὶ πρωτότυπα γιὰ τὸν ξένον μουσικὸν μελετητὴ καὶ δημιουργὸν.

+ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΤΟ ΓΚΡΕΜΟ

ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

80N

Ὁ νέος σηκώθηκε κατάχλωμος. Καὶ πρὶν ἢ μάννα τοῦ προφτάσῃ νὰ ζυγώσῃ καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, τῆς φώναξε :

— Ἐρχομαι ἀμέσως, ὑπέρα...

Ἡ Ἄννα στάθηκε, ἀφωνή. Δὲν τὴν εἶχαν σταματήσει, τὰ λόγια τοῦ ἀγοριοῦ, ὅσο ἡ χλωμάδα τοῦ, ἔννοιωσεν τὴν ταραχὴν τοῦ καὶ κράτησε τὰ νύτρα τῆς. Ὁ νέος ἀνέπνευσε τὴν λούση καὶ τὸν Κουντούρη :

— Μὲ συγχωρεῖτε—εἶπε, πασχίζοντας νὰ χαμογελάσῃ—τὸ φαί μας εἶν' ἑτοιμὸν... Χαιρέτησε, νὰ φύγῃ :

— Σὰς περιμένουμε τ' ἀπόγευμα... ἂν δὲν ἔχετε τίποτα καλύτερον νὰ κάνετε... —ἔκαμ' ἡ Λούση γελαστή.

Ἡ Μαργαρίτα, ποὺχε παρακολουθεῖ τὴν σκηνὴν ἀπὸ μακριὰ, ζύγωσε γοργὰ, νὰ βοηθήσῃ τὸν Ἀντώνη. Τὸν τράβηξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ προχώρησαν κατὰ τὸ μαγαζί. Τὸ τραπέζι, μὲ τὰ τρία σερβίτσα, τοὺς πρὸς μὲν, σὰν πάντα, στὴν πίσω μερὰ, κάτω ἀπὸ μίαν λινὴν τέντα, ποὺ βάσταγε ἰσκιὸν παχὺ. Ὁ Χρήστος σέρβιρε, μόνι—μάνι, συναγρίδα σὲν σκάρα, σαλάτα καὶ παγωμένο κρασί. Χώσανε κι' οἱ τρεῖς τὸ πρῶτον στὸ πιάτο τους κι' ἀρχίσαν νὰ τρών, χωρὶς νὰ βγάδουν μιλίαν.

Ὁ Ἀντώνης εἶχε κολλήσει σὲ μίαν φράση τῆς Λούσης: «Πέστε καὶ τῆς μνηστῆρας νάρθη». Αὐτὰ τὰ λόγια εἶχανε τυπωθῇ, μὲ γράμματα πυρίνα, στὸ καὶ καλὸν τοῦ, καίνομεν τὸ μυαλὸν τοῦ. Κι' ὅλο ῥωτιώσανε, στὸν ἑαυτὸν τοῦ : «Γιατί αὐτὸ τὸ φέμμα; Γιατί νὰ θέλῃ νὰ παραστήσῃ τὴν Μαργαρίτα νι' ἀρραβωνιαστικίαν τοῦ, στὸν Κουντούρη, ἀφοῦ ἤξαιρε πολὺ καλὰ πῶς δὲν ἦταν;... Γιατί νὰ φοβάται αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ θέλῃ, νὰ τοῦ δώσῃ ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ ὑποψία πῶς ἡμποροῦσε νὰ φλερτάρῃ μαζί του;... Ἦταν, λοιπὸν, ἀλήθεια ὅσα τοῦλεγον ἡ μάννα τοῦ κι' ἡ Μαργαρίτα γιὰ τὴν Λούση;... Ἦταν πραγματικὰ μὴ τέτοια;... Ἀδύνατον νὰ τὸ χωρῇ ὁ νοῦς τοῦ. Ὅταν τῆς ἐφίξε δὲν ἦταν μίαν στιγμή, τὸ χέρι τῆς εἶχε κυττάξῃ κατὰματα: Ὁ πῶς ἔσπερος οὐρανὸς ἄστραψε στὰ μάτια τῆς... Μὰ τότε... αὐτὸ τὸ φέμμα... Καὶ δὸς τοῦ

ΜΥΘΙΑ

— Ὁ ἄνδρας μου εἶνε πολὺ μύωψ! Αὐτὴ τὴ στιγμή νομίζεῖ ὅτι κυττάζεται στένον... κομρῆφτ!...

ξανάρχιζε... Καὶ ἡ μπουκιὰ δὲν τοῦ πηγαινε κατὰ :

— Εἶσαι μ' ἐμὰς αὐτὴ τὴν ὥρα, παιδί μου—τοῦ παρατήρησε αὐστηρὰ ἡ μάννα—ἡ μιλὰς ἀκόμα μὲ τὴν προκομμένην; Δὲν ἡμποροῦμε νὰ μάθουμε κι' εὐεῖς τὸ σου εἶπε:

— Τίποτα... Μὲ κάλεσε τ' ἀπόγευμα, στὸ ξενοδοχεῖο... ἔχουνε χορὸν...

— Καὶ λογαριάζεις νὰ πᾶς; ρώτησε, σὲ τόνο, γεμῆτο φόδρα.

— Δὲ μὲ κάλεσε μόνον μου... Εἶπε νὰ πάρω καὶ τὴν Μαργαρίτα... Ὄστε, βλέπετε ὅλες οἱ ὑπόνοιες σας πέφτουνε στὸ νερό.

— Καὶ σὺ Μαργαρίτα; Ἐκάμε ἡ μάννα γυρίζοντας σὲ τὴν νεὰ—θὰ πῆγαίνεις;

Ὁ Ἀντώνης κυττάξῃ τὴν κοπέλλα παρακατέτα. Τὸν ἀποκρίθηκε μὲ ματιά παραξένην ὅλη συμπίπτει :

— Γιατί ὄχι;—εἶπε μὲ χαμόγελο βιασμένο—ἀφοῦ θάμαι μὲ τὸν Ἀντώνη... Κι' ἔπειτα ἔχω καιρὸ νὰ χορεύω...

— Κι' ἐγὼ σὰς λέω νὰ μὴν πᾶτε!—εἶπε κοφτὰ ἡ μάννα. Δὲν τὴν χωνεύει αὐτὴ τὴν γυναικα... ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν τοῦ τὴν εἶδε... Ἀπὸ κατὶ τέτοιας μονάχα κακὸ μπορεῖς νὰ περιμένεις... Καὶ δὲν ξοῖς γι' αὐτὴν... ἄμα τὴν βλέπω νοιώθω ἓνα σφίξιμο... μὴν παραξένην λαχτάρω στὴν καρδίαν μου...

— Εἰσάστε ὑπερβολικὴν—ἔκαμε ἡ Μαργαρίτα, τάχατες εὐθυμία... λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὴν κάνετε λαίμα... Μὰ κι' ἐστὶν ἂν εἶνε πρέπει νὰ πάω γιὰ νὰ φυλάξω τὸν Ἀντώνη... μὴν τοῦ πάρῃ τὴν μιλίαν, ὅπως στὰ παραμύθια...

Γέλασε βιασμένῃ καὶ πρόσθεσε :

— Ἐννοῶ σας κι' εἶνε ἀκίντην!... Ἀ κοῦστε μ' ἐμένα...

Β'.—ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΜΥΘΗΣΗ

Στὴ μεγάλην βεράνταν βούιζε χοροῦμεν τὸ μελίσσι τῶν καλεσμένων, τὴν ὥρα ποὺμπαιναν ἡ Μαργαρίτα κι' ὁ Ἀντώνης. Ὁ τὴν τέλειαν τὸ πρῶτον σλόου καὶ τὸ γκαρσόνι, μὲ ἄσπρα σμύκιν, σέρβιραν τὸ παγωτό. Κυρίως καὶ δευτερευόντως ἓνα παρ δαλὸ σύμφωνον ἀπὸ κορετ κι' ὀργαντίνες, καθισμένες στὰ πεζοῦλια καὶ σὲ πλάτες πολυθρόνας, ἀέριζαν τὰ ξαναμμένα πρόσωπα τοὺς κι' ἐδείχναν, σὲ πόδες διάφορες, τίς γάμπες τους, μὲσα σὲ τις καλοτοιματικές μετὰξωτες ἀράχνες καὶ τίς γάμπες τους, μὲ τις καμπύλες τῶν γοφῶν, σὰ λουδοῖες σὲ βιτρίνα κεντρικὸν λαχάρωπλαστειν...

Ἡ εἰσόδος τοῦ ζευγαριοῦ ἦταν ἐντυπωσιακή. Ποτὲ ὁ Ἀντώνης δὲν εἶχε δικαίωσιν τόσο τὸν παρατσούκλι τοῦ «κόμης» τῆς Ἰσθμίας ὅσο αὐτὸ τ' ἀπόγευμα. Εἶχε φορεῖσιν τοῦ καιναύργου, καλοκαιρινὸν κοστούμι τοῦ ἀπὸ φανέλλα ἰνδιάνικη «γκρί—πέρλο», ἄσπρο ποικιλοχρῶμα μὲ γιὰ καὶ κολλασιστό, γραβάτα μαύρη κι' ἄσπρο μαντήλι, λιγὸ, ἐγγλέζικον στὴν ἀπάνω τσέπη. Εἶχε κατὰ τὸν σοβαρὸ καὶ τὸ ἀντρίκι αὐτὸ τὸ ἀπλὸν κι' ἀρχοντικὸν ντύσιμο, ποὺ τέλειαν τὸ κομψὸ παπούτσι, στὸ ἴδιο χῶμα μὲ τὸ κοστούμι καὶ χωρὶς κανένα μπαχλμπιδί. Εἰχώρισε ἀμέσως μὲσα στὸ μωσαϊκὸ τῶν καβαλλιέρων μὲ τὰ χροματιστὰ ποικιλοχρῶμα, τίς χτυπητὲς γραβάτες καὶ τ' ἄσπρα παπούτσια μὲ τίς καναλλίες καὶ τοὺς μᾶσκες καὶ τ' ἄλλα δομπλά: Ὅλοι πλάι τοῦ φάνηκαν χωριστά. Ἡ Μαργαρίτα ἦταν πῶς φανταστή. Εἶχε περάσει ἓνα μοντέλακι «ρούζ—ἀντί» ποὺ τῆς εἶχε ἡ θεία τῆς στείλῃ ἀπ' τὸ Παρίσι, γαυροῖσμένον μ' ἄσπρα σούτας, ποὺ σχηματίζαν, ἀπὸ τοὺς ὤμους πρὸς τὸ στήθος, δύο ἀραβουργήματα καποριτοειδῆ καὶ τέλειαν, στὸ ἀνοιγμα τοῦ λαιμοῦ, μὲ χαριτωμένους σαλίγκρους... Ἦτανε κολλητὸ στὴ λυγερὴ

τῆς κορμοστασίαν καὶ τὴν ἀνάδειχνε τόσο, ποὺ τὸ σούσουρο τοῦ θαυμασμοῦ κορυφώθηκε σὲ μίαν φράση κάποιου μεσόκοπου φαλακροῦ στὸν διπλάνον τοῦ. Τὴν εἶχε πᾶσει ἔσπερος τ' αὐτὴ τῆς καὶ τὴν εἶχε κάμει νὰ ντραπῇ :

— Μαρεῖ τι θεοκορίτσαρος εἶνε τοῦ-

τος !

Ἡ Λούση προχώρησε νὰ τοὺς δεχτῇ: — Δὲν ξαίρετε τὴν χαρὰ μου δίνετε, ποὺ ἤρθετε!—τοὺς εἶπε γελαστῇ, σφίγγοντας τὸ χέρι τους. Ἐλάτε νὰ γνωρίσετε καὶ τὸν ἄντρα μου...

Καὶ τοὺς τράβηξε σ' ἓνα τραπέζακι, ὅπου ὁ ἄντρας τῆς καθότανε μὲ τὸν Κουντούρη, ἔχοντας ὑποστάσει τοὺς δύο ψηλά ποτήρια μὲ οἶνον. Ὁ Ἀντώνης δὲ σηκώθηκε καὶ τὸν κύριον Ρεντίτη—ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου—ὅσο γι' ὅταν οἱ συνθησμένοι κοινοποικιοὶ διάλογοι, μετὰ τίς συστάσεις: Ἐνας μεσόκοπος μ' ἀχνὴν μορφήν, σὰ σθησμένη ἐπιγραφή. Μία φαλάκρα μὲ ἰχνη χωρίστρας, δύο μάτια γκοῖζα, χαμένα σὲ μικρὸς ζαροῦκλες, μὲ βλέμμα ὑποταγμένον καὶ σχεδὸν θλιμμένον, ποὺ δὲ ζωντάνευε πρὸς μόνον ὅταν ἐπὶ στὴν Λούση. Κι' ὡστόσο σύνολο εὐγενικὸν, προσήκον μόνον ἀνοχλητικὸν, γιὰτὶ περνοῦσε κάποιοις ἀέρας δουλικότητος.

Ἡ Λούση παρουσίασε τὸ ζευγάρι καὶ τοὺς περὶσσότερους ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τῆς. Κι' ἔπειτα τοὺς ἄφησε, νὰ παραγγείλῃ κατὶ, στὸν «μαῖο ντ' ὀτέλ» ἀφοῦ εἶπε στὸν Ἀντώνη:

— Σὰς θέλω καβαλλιέρω γιὰ τὸ πρῶτον ταγκό... Σύμφωνον; —ἔκαμ' ὁ νέος, μὲ χαμόγελο.

Τὸ ζευγάρι χωρίστηκε. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀνακαλύψει μίαν παλιά τῆς συνηθισμένη. Τὴν ἀρπάζε σὰ σανίδα σωτηρίας. Μέσα στὸν κόσμον ποὺ τὴν τριγύριζε, δὲν εὐνοῖε καλὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Τὴν πῆρε μπράτσο κι' ἀρχίσαν νὰ φλυαροῦν εὐθυμία γιὰ τὰ παλιά. Ἀνακατέμειξαν μὲ τοὺς καλεσμένους. Ὅτι ἔπαιρνε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ, τὴν δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου. Οἱ καβαλλιέρωι σηκώνον ἀπὸ τοὺς διόλους τὰ παγωτὰ καὶ τὰδιναν σὲ τις ντάμες. Μία χοντρή κυρία μὲ στρουμπουλὸ πρόσωπον, δυνατὰ ζωγραφισμένον κι' ἓνα στόμα μεγά-

λο, με χείλη άράπικα, έλεγε στόν άντικρυ νό της :

— Δέν έπρεπε, κύριε Περιστέρη, νά εί-
— Γιατί αυτό κυρία μου ;

— Μα... γιατί θά ήτανε πιό γλυκό!..

Πιό πέρα ένας κύριος κύταζε μ' έπιμο
ν ήναν χρυσό σταυρό, που κρεμότανε
στην άρχή του έρωτικού λαγκαδιού μιάς
κοπέλλας :

— Μα τόσο πολύ σ'άς άρέσει, λοιπόν,
ό σταυρός μου, κύριε Σαστορίδη; Ρώτησε
ή νέα με φωνή πούσταζε ροδοζάχαρη.

— Όχι... τρελλαινόμενι για τό γολ-
γοθά που είνε στημένος...

Η Μαργαρίτα μετρούσε τά χαστούκια
που θά είχε δώσει αν τολμούσαν νά τής
πουν ποτέ τέτοιες βλακείες.

Ο Άντώνης είχε γίνει άνάρπαστος. Νε-
αρές κυρίες καί κοπέλλες τόν είχανε στρι-
μώσει σέ μιά γωνιά καί τουγκαν κανονι-
κή άνάκριση: «Πού έγεννήθηκες, πού κατοι-
κής πόσαν έτών είσαι, τί δουλειά κά-
νεις»... Η περιέργεια, ή δίψα νά πλη-
ροποιηθουν τί μέρος λόγου ήτανε, τις έ-
κανε άνάγωγες. Μερικές τόν κάλεσαν για
τσάι, άλλες, πιό άποασιστικές, για έκ-
δρομή στο χωριό, άλλες για γλέντι.

Η ραδιόλα έβαλε κάποτε μπροστά ένα
ξελυγμένο ταγκό. Η κάθε μία πρόσμενε
την υπόκρισή του. Μα τό άγόρι άνάστη-
σε μ' άνήσυχη ματιά, τή Λούση. Τήν είδε
ναρχαίτα γοργή, με τή «ρόζ» —μπονόν—
όργανότινα της, πούδινε στη μορφή της
μιά ρόδινη άντιφωγγία καί τήν έδειχνε μη-
λιά λουλουδιμένη. Τά ξανθά μαλλιά της,
φρεσκοχτενισμένα, φωτίζεσαν μαντό-
νους. Τήν έκλεισε στην άγκαλιά του με τρε-
μούλα. Κι' ή παλάμη του μερμήκισσε ήδο-
νικά σάν άπλώθηκε στην πλάτη της κι' έν-
νοιωσε από κάτω τήν ατλαζωτή ταινία με
τά κουμπάκια του σουτιέν...

Τήν έφερε λικνίζοντας την άπαλά στο
πολύχρωμο κύμα των ζευγαριών, πούχε πα-
ραδοθή σύψυχο στην άπλωση της έπα-
φής. Σέ λίγες στιγμές τήν έννοιωσε όλό-
τελα δική του. Έννοιωσε τό πλούσιο, μα
λυγερό κορμί της άφημένο σ' έδγημά
του, σέ μιά βουθή κατάφαση, ένα θερμό,
μά τόσο θηλυκά παθητικό «ναι» γεμάτο ύ-
παινγμούε καί υποσχέσεις ευτυχίας. Κι'
όσο ή κίνηση ζέσταινε αυτό τό κορμί τόσο
δυνάμωνε κι' ή μυρουδιά της, που ταύδινε
μιά ζάλη λεπτή κι' εύχάριστη:

— Άπόψε—του έπτε, κυττάζοντάς τον
στα μάτια—είχατε πολύ «σουξέ» στίς κυ

Δέν τό κατάλαβα.

— Άφήστε τ' αυτό...

Δέν ξαίρω τίποτε—μύρεσε νά πη

—Άφου δέν έχω σ' αυτήν που θέλω!

Τό χέρι του, στην πλάτη, άρχισε νά

τρέμει σάν του άλκοολική. Η Λούση, που

τόνοιωσε, κολακεύτηκε βαθείά. Τόν κύτ-
ταζε τρυφερά :

— Πού είνε, λοιπόν, ή σκληρή αυτή...

—Αυτή που ρωτάει—τόλμησε ν' άπο-
κριθί.

Η Λούση πήρε μιά έκφραση σοδαρή,

σχεδόν άυστηρή :

— Νά που ξαναρχίζετε—του έπτε—

μα παιός σ'άς πληροφόρησε, ότι δέν έχετε

«σουξέ» σ' αυτή... :

— Γιατί είπατε στόν κύριο Κουντούρη,

ότι ή Μαργαρίτα είνε άρραβωνιαστική

μου :

— Μωρό—του ψιθύρισε μ' ένα ύφος πα-

ρά λίγο ηπυρικό—μ' αυτό, ίσα—ίσα, ρείχ

νει, ότι έχετε «σουξέ» καί σ' αυτή που θέ-

λετε...

— Γιατί τότε νοιώθετε την άνάγκη νά

κρύψετε κάτι... από τόν κύριο Κουντού-

ρη; Τί είνε αυτός ό άνθρωπος για σ'άς;...

— Είνε φίλος του σπιτιού... τίποτα

περισσότερο... Είχε όμως άνάγκη ν' όφι-

νη κανείς άνοιχτή τήν πόδα στίς ύπνοι-

ες... Δέν πρόει νά τήν κλείνι έρυντι-

κά;... Γι' αυτό καί δέν πρόκειται νά ξα-

νάσθω ποτέ πιά στο μαγαζί... Καταλα-

βαίνω πώς ή μητέρα σας δέ με συμπαθεί.

Μέ βλέπει σάν έναν κίνδυνο... για

τό γάμο, που ίσως σχεδιάζει με τή Μα-

—ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ—Σελίε 16

γαρίτα... Αυτά όλα πρέπει ν' άποκοιμη
θουν... Οί φόβοι της νά σήσουν έντε-
λώς...

Τό χέρι, στην πλάτη, παράλυσε. Η Λού

ση τόνιωσε :

— Τί έχετε, ρώτησε τρυφερά.

— Άν δέν ξαναρχίτε... πώς θά βλε-

πόμαστε;...

Δέν πρόκειται νά ξαναϊδωθούμε για

κάμποσες μέρες...

— Άδύνατο!... Θα πεθάνω... σ'ας

λατρεύω, ψιθύρισε σ' ύπνωση.

— Κι' εγώ!—του είπε ξέφυχα. Καί

ταύσιζε τό χέρι.

Τήν έκλεισε δυνατά στην άγκαλιά του:

— Άν θέλεις όμως νά ευτυχίσουμε—

συνέχισε, ξαφνικά, ή Λούση, στόν έν.κό,

—πρέπει νά πειθαρχήσεις... Δέ θέλω τό

παραμικρό σούσουρο... Δέν έννοώ ν' άλ-

λάξης τίποτα στή ζωή σου... Θέλω καί

με τή μητέρα σου καί με τή Μαργαρίτα

νά είσαι όπως πρίν με γνωρίσεις... Έγ-

νώ νά πάψι κάθε είδους κουβέντα για μέ-

να... Άν σ' άρέσει νά παντρευτείς μ'

αυτή τή νέα... νά τό κάμης... για νά

εύχαριστήσης καί τή μητέρα σου...

Τό χέρι, στην πλάτη, ξαναχαλάωσε:

Δέν καταλαβαίνω—είπε—δέν τή

νοιώθω αυτή τήν αγάπη...

— Γιατί είσαι πασιονέ... Θέλεις τό

πάθος που μοιάζει πυροτεχνήμα, με χρώ-

ματα, με φωτά καί με πάταγο... Εάθε-

λες νά ήλθειώ αυτή τή νέα... καί α τής

τό δείχνω... νά προκαλέσω ίσως σκηνές

με τή μητέρα σου... νά δημιουργήσω

σαν άρσκακίδα... Άν θέλεις νά ευτυχί-

σας άπό αυτή στή δική μου άτύχησάρα

... νά γνωρίσης τό πάθος τό άθρόυδο, τό

«ιστικό, τό υποβρύχιο... αυτό που καίε

χωρίς λάμψεις καί καπνούς... χωρίς άνό-

ητους ρομαντισμούς... Μα τό κομμάτι

τελειώνει τώρα... Δέ θά με ξαναχρεώ-

σης... ούτε θά ξαναμιλήσουμε, πρίν νυ-

χτώσι... Θα πιάς νά χορήσει τή Μα-

ργαρίτα... κι' όποιες άλλες θέλεις... :

καί θάρρης νά με ξαναπαρής στόν τελε-

ταίο χορό... για νά σου πώ τί θά γίνη

από δώ καί πέρα... Γι' αυτό σέ κάλεσα

απόψε... Καί δέν πρόκειται νά σέ ξανα-

κάσω σύντομα... αυτό νά τό ξαίσης...

Τό ταγκό έσθισε. Τό πολύχρωμο φαί-

ντρο κύμα των ζευγαριών κόπασε. Καβαλ-

ιέροι καί ντάμες σκορπίστηκαν σ'ά τρα-

πέζακια καί σ'ά πεζούλια τής βεράντας.

Καί τώρα μόλις ό Άντώνης είδε πώς ή

Μαργαρίτα είχε χορέψει με τόν Κουντούρη.

Τή ζύγωσε :

— Τί μπορεί νά σ'ας προσφέρω δεσποί-

νίς; τή ρωτούσε ό ύπονοεωτικός κύριος.

— Ευχαριστώ... Τίποτα πρds τό πα-

ρόν... Θα πάρω κάτι άργότερα...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ, σ'τό έπόμενο.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΑΒΡΟΤΗΣ

— Καλέ, σ'ό μου κατέστρεψες όλό-

κληρο τό κεφάλι για νά καρφώνης στόν

τόχο.

— Καί σ'ό με κατέστρεψες όλόκλη-

ρον για νά με καρφώνης εδώ μέσα.

— Καί σ'ό με κατέστρεψες όλόκλη-

ρον για νά με καρφώνης εδώ μέσα.

— Καί σ'ό με κατέστρεψες όλόκλη-

ρον για νά με καρφώνης εδώ μέσα.

— Καί σ'ό με κατέστρεψες όλόκλη-

ρον για νά με καρφώνης εδώ μέσα.

Λίγο γέλιο

Στό δικαστήριο

Ο Πρόεδρος. — Πάλι εδώ, κατηγο-
ρούμενε; Δέν σου είπα νά μή σέ ξα-
νοδώ σ'ά μάτια μου;...

Ο κατηγορούμενος. — Τό είπα, κύ-
ριε Πρόεδρε, στόν αστυφύλακα που με
έπιασε, αλλά δέν θέλησε νά μ' ά-

κούση!...

Άμνησία

Μιά κυρία, όχι πολύ νέα, ώδηγούσε
τό αυτοκίνητό της. Σέ κάποιον στρυ-
φή τό αυτοκίνητο άνετράπη καί ή κυ-
ρία μετεφέρθη στό νοσοκομείο σέ κα-
κή κατάσταση. Ο γιαντρός άφου τήν
έξητας καί τής επέδωσε τά τρούματα,
άρχισε νά ύπαγορεύι στή νοσοκόμο :

— Γράψτε σ'ας παρακαλώ : Θλα-
σις πλεύρας, εξάρθρωσις ώμοπλάτης,
έκδορα!... Πόσαν έτών είσθε, κυρία

μου ;

— Είκοσι πέντε, ψιθυρίζει ή τραυμα

τισμένη.

— Καί σοδαρά άπώλεια τής... μνή

μης!... συμπλήρωσε ό γιαντρός.

Τό φρέσκο αύνό

Σ' ένα γολακτοπωλείο ό πελάτης
παρωγγέλλει ένα φρέσκο αύνό. Τό γκαρ-
σόνι σπεύδει νά έκτελέσι τήν παραγ-
γέλια. Τήν ώρα που ό πελάτης έτοι-
μάζεται νά πάσι τό αύνό, βλέπει έτι
κάτ' είνε γραμμένο με ψάλα νοάματα
έπάνω στό τσόφλι. Φορεί τ'ά γυαλιά
του καί διαβάζει : «Είμαι νέα, όμορ-
α καί όρρανή. Έπιθυμώ νά παντρευθώ.
Γράψτε εις...». Χωρίς νά χύση καί
ρό, ό πελάτης γράφει στή διεύθυνση
που ήταν σημειωμένη πάνω στό αύνό
καί ζητεί τήν άγνωστη κοπέλα, εις γά
μον. Τήν άλλη μέρα έλαβε τήν εξής ά-
πάντηση : «Άγνωστε κύριε, Ευχαρι-
στώ πολύ για τήν πρότασή σας. Πρό-
πει όμως νά σ'ας πληροορήσω ότι έχω
παντρευθί πρό τριών μηνών!...

Τερκοτολογίες

Ο Μάριος καί ό Όλιβ συναγωνί-
ζονται στίς ψευτίες.

Μάριος. — Χθες πού πήγα στό

Μουσείο είδα μιά ζωγραφική τόσο ζων-
τανή, ώστε έμεινα με τό στόμα άνοι-
χτό! Ένας ζωγράφος είχε ζωγραφίσει

μιά μέλισσα τόσο παραστατικά, ώστε

μόλις τήν άγγίξε με τό δάχτυλό μου,

με τσίμπησε!...

Όλιβ. — Αυτό δέν είνε τίποτε...

Έγώ άγόρασα από ένα ζωγράφο μιά

μυρμαρίνη πλάκα που τήν είχε βάλει

τόσο τεχνικά, ώστε νά νομίζης ότι εί-

νε ξύλο καί όχι μάρμαρο... Φαντάζομαι

ότι τήν έρριξα στή θάλασσα καί...σ'ά

θηκε στόν άφρό!...

Ο προνοητικός σωφές

— Άκουσε σωφές, λέγει ή άπειρητι

κή κυρία μόλις μπαίνει στό ταξί. «Ο-

ταν θά φθάνης σέ διασταύρωση, νά

περιμένης νά σου κάνη σήμα ό αστυ-

φύλας... Καί σπου οι δρόμοι είνε

δρεγμένοι, νά τρέχης με μικρή ταχύ-

τητα...»

— Πολύ καλά, κυρία! άπαντά ό σω

φές. Ξεχάσατε όμως νά μου πής σέ

ποιά νοσοκομείο θέλετε νά σας πάω,

άν μάς συμβή δυστύχημα!...

Οι άπορίες του Τετού

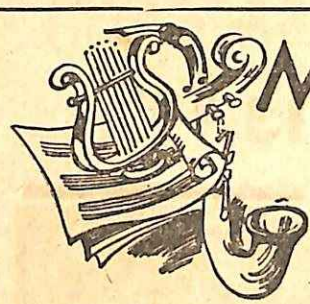
Ο Τοτός. — Τί τά κάνουν μαιμά,

τά παλιά αυτοκίνητα που δέν μπορούν

πιά νά τρέξουν

Η μαμά. — Τά πουλουν σέ διάφο-

ρους κουτούς, σάν τόν πατέρα σου!...

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ

ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ-

ΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Οί Μεγάλοι καί τ' έργα των

ΛΙΣΤ : ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ

ΕΙΣ ΜΙ ΥΦ. ΜΕΙΖ.

Δευτέρα, 20 Ίανουαρίου ώρα 12.00

Ο Λίστ έχει συνθέσι δύο κοντσέρτα για
πιάνο. Τό πρώτο, σέ μι ύφειν μείζον, συνε-
πληρώθη τόν Ιούλιο τού 1849, αλλά έτροπο
ποιήθη τό 1853 καί έδημοσιεύθη τό 1855.
Έξτελέσθη για πρώτη φορά εις τας 17
Φεβρουαρίου 1855. Είς τό άνάκτορον τού Με-
γάλου Δουκός τής Βαυαρίας, με σολίστα τόν
συνθέτη καί διεύθυντή όρχήστρας τόν Χάινς
φόν Μπλόλ.

Τό κοντσέρτο αυτό έχει ένα μόνο μέρος,
διαμορφωμένο όμως εις τμήματα. Τό εισαγωγι-
κό θέμα, άνήκει εις τά εγχόρδα καί εις τό
πιάνο. Ο ό τύπον έρωταποκρσεως. Ο Λίστ
συνήθιζε νά μελοποιή τας λέξεις: «Αυτό,
δέν τό έννοείτε όλοι σας!», καί εις τήν ά-
πάντησιν των συγχωριών του πιάου: «Μό-
νον εγώ!», με τήν έννοια, ότι μόνος εκείνος
μπορούσε νά άντιλήφθι τό νόημα τής συνθέ-
σεως. Τό κοντσέρτο, περιέχει τρία άκόμη θέ-
ματα, όμως οι άρχικές νότες, πρέπει νά θε-
αρηθούν ως οι βασικές. Τό φινάλε είνε ζω-
πρό καί λαμπρό πρέστο.

ΜΠΕΤΟΒΕΝ : ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΑΡ. 8.

Τρίτη, 21 Ίανουαρίου, ώρα 22.00

Η Όγδοή Συμφωνία εις φά μείζον, συ-
νεπληρώθη κατό 1812. Ο Μπετόβεν είχε
φύγη από τή Βιέννη καί άφου έξοκέσθη τό
Λούτσο, καί τό Κάρλσμπαντ, φράντσινμπουργκ
καί Τέπλιτς, έμεινε στήν έπιστροφή του στό Λίντς,
όπου ζούσε ό άδελφός του Γιόχαν. Τό χειρό-
γραφο τού έργου 93 φέρει τήν σημείωση:
«Συμφωνία Λίντς, μην Όκτώβριος 1812». Κατά
πάσαν πιθανότητα, ή Όγδοή Συμφω-
νία εξετελέσθη ιδιωτικά, μαζί με τήν Έβδο-
μη, εις τήν Βιέννη, εις τας 20 Απριλίου
1866, παρουσία τού Αρχιδουκός Ροδόλφου,
Πάντως ή πρώτη δημόσια έκτέλεσι, έγινε
εις τας 27 Φεβρουαρίου 1814. Ο Μπετόβεν,
εδώκε τήν Όγδοή, ως άνωτέραν από τήν
Έβδομή, καί έστενοχωρήθη, διότι ή έντύπω-
σις τού κοινού ό ήρξε άντιθετή, άποδόσας
τήν δυσμένειαν εις τό γεγονός, ότι αι δύο
Συμφωνίαι έπαίχθησαν ή μία κατόπι τής
άλλης. Ο Μπετόβεν άνταγεί τήν Όγδοή
«Βασίλισσα τής Νύχτας».

Μιά μελωδία άπλής ωμορφίας, άρχίζει στό
πρώτο μέρος (Άλλέγκρο διέσσο έκόν μπειο)
Όλόκληρη ή όρχήστρα λαμβάνει μέρος, κατά
τήν έκτέλεση της χαριτικής άρχής. Ένα δεύ-
τερο θέμα εμφανίζεται εις τό 37ον μέτρον.
Η άνάπτυξις των δύο θεμάτων είνε σχετι-
κά σύνταξη. Η επανάληψι γίνεται με τό
άσχυρόν θέμα εις τό μπάσο καί με τό δού-
τερον εις άλλην κλίμακα. Μία έκτελής «κόν-
τα» μάς έπαυφέρει όριστικά εις τήν φά μεί-
ζον.

Κατά τήν παράδοση, ό Μπετόβεν ένεπιεύ-
σθη τό δεύτερο μέρος (άλλέγκρο σκερ-
τσάντο), κατά τήν διάρκεια ενός δεύτερου
προς τμήν τού φερετόν τού μετρονόμου
Μαϊλτσλ. Ο Μπετόβεν άυτοσχεδίασε ένα κα-
νόνα με τας λέξεις: «Τά—τά—τά, τά—τά—τά,
φίλε Μαϊλτσλ».

Άκολουθούν, τό μενουέττο, τό τρίο καί τό
εις ταχύν ρυθμόν φινάλε (άλλέγκρο θιά-
τες).

Όλόκληρη ή Συμφωνία διακρίνεται για
τήν έξαιρετική τερπή καί αισιόδοξη διάθεσή
της. Η Όθληση τού μεγάλου δημουργού ει-
ς νίκηση, για μιά φορά άκόμα, τις έγκο-
σμιες στενοχώριες καί μάς έμφανίζεται σέ
μια από τις πιο λαμπρές ποιητικές έκδω-
σεις της.

ΖΑΝ-ΜΑΡΙ ΛΕΚΛΑΙΡ : ΣΟΝΑΤΑ

ΓΙΑ ΒΙΟΛΙ.

Τετάρτη, 22 Ίανουαρίου ώρα

Ο μεγάλος βιολιστής καί συνθέτης Λε-
κλαίρ (1697—1764), είνε μετά τόν Κουπε-
ρέν καί τόν Ραμόν, ό προσεχτικώτερος Γαλ-
λος συνθέτης τού 12' καί 1Η' αιώνος. Έγεν
νήθη στή Λυών καί ήκολήθη έπαγγελματι
κάς με τό μαλλέττο. Μετασάς εις Τουρίνον,
ήκολούθησε ειδικώτερα μαθήματα μουσικής
έπι δύο χρόνια καί ανέλαβε κατόπι νά γι-
νη στή Γαλλία ό εισηγητής τής μουσικής σχολής
της Ρώμης καί τού Πεδερμούντι. Έξαι-
ρετικό, ερμούδεος καί βιολιό ό ίδιος, έδη-
μιούργησε άντιπάθεσι, που εις τό τέλος τού
έστολχισαν τήν ζωή, διότι έπεσε θύμα δολο-
φονίας, πιθανώς από άντίπαλον, χωρίς νά
διαλευκάνη ποτέ τό έγκλήμα. Έφ' όσον έ-
ζούσε δέν έιχε τήν άναγνωρίσεως των συμ-
πατριωτών του.

Ο άριθμός των έργων, τά όποια άφήκε,
είναι σημαντικός. Μεταξύ των άλλων περ-
λαμβάνονται 48 Σονάτες καί 12 Κοντσέρτα
στό σόλ των Τσελλί καί Λοκατέλλι. Παρά
τήν Ιταλικήν έπιρροήν, τά έργα του έχουν
τήν σφραγίδα τής προσωπικότητός του.

ΝΤΕ ΦΑΛΛΙΑ : «Ο ΜΑΓΟΣ ΕΡΩ-
ΤΑΣ»

Ο θάνατος τού Μάνουελ ντε Φάλλια (1876
—1946), μάς έφερε στην διαπίστωσι, ότι τά
έργα του είνε δυσαναλόγως όλιγόριθμα. Η
έποχή της παραγωγικής άκμης του ήταν γύ-
ρω από τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ο με-
γαλοφώνος Ισπανός συνθέτης, είχε άποσπάρθι
πόδ δεκαετίας εις τήν Άλτα Εγκράτια της
Αργεντινής, ένα μικρό χωριό, καί δέν γινω-
ρίζεμε άκόμη αν συνεπλήρωσε ένα έκτεταμέ-
νο έργο του, τήν «Ατλαντίδα». Ο Μάγος
Ερωτας, έπαύθηκε για πρώτη φορά στό θέα-
τρο «Άλφας» της Μασρίτης τό 1915. Ιδιαί

Αύριον Κυριακήν καὶ ὥραν 13.30'

«Σὰς χαρίζουμε Μισή'Ωρα ἀπὸ τὸν
Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἀθηνῶν»

Τὸ Πρόγραμμα καὶ οἱ Ἐκτελεστικὲς πρὸς
ἐφημερίδας ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστὰς μας.

Ἡ Σοφία Βέμπο

Ὁ Νίκος Γούναρης

Ὁ Φώτης Πολυμέρης

Αύριο Κυριακὴ εἰς τὰς 13.30 θὰ μεταδοθῇ ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν Ἀθηνῶν ἡ ἐκπομπὴ μισῆς ὥρας μετὰ τὸ πρόγραμμα πρὸς κατηχητικὴν σ. μ. φωνὰ μετὰ τὴν προτιμήσει τὸν ἀναγνώστην ἀναλυτικῶς στὴν σχετικὴ σελίδα τοῦ Γεν. κοιν. Προγράμματος τῶν ἐκπομπῶν τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, περιλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν ἐλαφρῶν τραγουδιῶν ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα Μ. ΣΟΥΓΙΟΥΛ, καὶ τοὺς καλλιτέχνους ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ, ΣΤΕΛΛΑ ΓΚΡΕΚΑ, ΚΑΙΤΗ ΠΑΡΙΤΣΗ, ΝΙΚΟ ΓΟΥΝΑΡΗ καὶ ΦΩΤΗ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

Τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα ἔχει ὡς ἑξῆς :
ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ : «Κάνε κουράγιο, Ἑλλάδα μου» (Μ. Τραϊφόρου - Μ. Σουγιούλ), — «Μυτιληνὸν», δημῶδες
ΣΤΕΛΛΑ ΓΚΡΕΚΑ : «Τρεχαντήρι» (Ἀττικ), καὶ ἕνα τραγούδι τοῦ Σουγιούλ.
ΚΑΙΤΗ ΠΑΡΙΤΣΗ : «Ποιὸς σὲ πῆρε καὶ μούφυγε», (Ν. Γούναρη).

ΝΙΚΟΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ : «Κρητικὲς μαντινάδες»,
ΦΩΤΗΣ ΠΟΛΥΜΕΡΗΣ : «Πόσα καράδια φεύγουν μακριὰ» (Φ. Πολυμέρη - Πόγκη).

Ὁ ἀναγνώστης δὲν πρέπει νὰ παραξενευθῇ διότι θὰ δῇ ὁρισμένους μεταβολὰς στὸ πρόγραμμα, πρὸς ἐνημερώσειν τοῦ προηγούμενου τεύχους. Λόγω τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς ἐκπομπῆς καὶ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν τραγουδιῶν καὶ τῶν ἐκτελεστῶν, ἀπεφασίσθη ἡ πραγματοποίηση τῆς ἐκπομπῆς σὲ δύο ἡμίωρα. Ἐνα αὐριο Κυριακὴ καὶ ἄλλο τὴν ἐπομένη Κυριακὴ τὴν ἴδια ὥρα, δηλαδή εἰς τὰς 13.30 μετὰ τὸ ἑξῆς πρόγραμμα :

- 1) ΚΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ : «Γιὰ σένα» (Μωράκη), «Ἀς σταματήσουμε ὡς ἐδῶ» (Ν. Κούση - Ι. Γιαννιδῆ).
- 2) ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ : «Ποῦ νᾶσαι τώρα» καὶ «Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!»
- 3) ΤΩΝΗΣ ΜΑΡΟΥΔΑΣ : «Ἀθήνα μου γλυκεῖα» καὶ «Τὸ ὄργανό μου».
- 4) Η ΧΟΡΩΔΙΑ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ : «Στὴς Πλάκας τὴς ἀνηφοριῆς» καὶ «Τὸν κόσμο ἔχω βρεθῇ».
- 5) Ο ΟΜΙΛΟΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΚΑΡΑ : Δυὸ δημοτικὰ τραγούδια.

- 1) «Καράδι - καρδάκι» (Καλαματιανός).
- 2) «Συρτός — Χασάπικο».

Τὸ πρόγραμμα ἔγινε μετὰ αὐστηρὴ ἐπιλογὴ καὶ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τῶν τραγουδιῶν καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν προτιμήσει τὸν ἀναγνώστην τοῦ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ». Ἡ ἔπιτροπὴ εἰργάσθη ἐπὶ ἑβδομάδας γιὰ τὴν διαλογὴν τῶν Δελτίων. Τὸ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» αἰσθάνεται ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν διότι προσφέρει, στοὺς ἀναγνώστους τοῦ δυο ἐκπομπῆς μετὰ τοὺς καλλιτέχνους Ἑλλήνων καλλιτέχνους τοῦ ἑλαφροῦ τραγουδιοῦ καὶ μετὰ τὰ τραγούδια πρὸς οἱ ἀκροῦται ἀναγνώστῳ μας ἐδιᾶλεξαν.

Ο ΔΙ'ΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

Ἡ ποδοσφαίρα γιὰ τὴν ὑποβολὴν τῶν Δελτίων συμμετοχῆς στὸν Διαγωνισμὸν Φωνητικῶν Ταλέντων ἔλθεν ἀπὸ μὴνός καὶ ἡ ἡμερομηνία πρὸς τὴν ἀρχὴν εἶχε ὁρισθῇ γιὰ τὴν πρόσκλησιν τῶν ὑποψηφίων πρὸς ἐξέτασιν ἀπὸ τὴν ἔξεταστικὴ ἔπιτροπὴν ἔπερσεν ἡδῇ. Ἀτυχῶς λόγοι τεχνικοὶ, πρὸς τὸν ἀντικείμενον ἀπὸ τὸ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» καὶ ἀντίθετοι πρὸς τὴν ἐπιθυμία τοῦ Περιόδικου, ἐπέβαλαν τὴν καθυστέρησιν τῆς προσκλήσεως.

Ἐλπίζουμε νὰ μᾶς συγχωρήσουν οἱ ἀναγνώστῳ γι' αὐτὴ τὴν καθυστέρησιν ἣτις δὲν ἐφείλεται σὲ μᾶς. Ἐλπίζουμε ἐπίσης ὅτι στὸ ἐπόμενο τεύχος θὰ ἀναγγεῖλουμε τὸν καταστολισμὸν καὶ τὴν σύνθεσιν τῆς ἔξεταστικῆς ἔπιτροπῆς. Ἐλπίζουμε ἀκόμη ὅτι θὰ ἀναγγεῖλουμε τὰ ὄνόματα τῆς πρώτης σειράς ὑποψηφίων, οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ προσέλθουν πρὸς τὴν ἔξεταστικὴν ἔπιτροπὴν, καὶ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς προσελεύσεως. Οἱ ὑποψήφιοι εἶναι πάρα πολλοί, καὶ γι' αὐτὸ ἡ ἐξέτασις πρέπει νὰ γίνῃ τμηματικῶς.

Ἡ Στέλλα Γκρέκα

Ἡ Καίτη Παρίτση

Ὁ μαέστρος Μ. Σουγιούλ

Θύελλα σὲ μητρικὴ καρδιά

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΑΙΗΝ

80N

Τὴν ἀξιοβήρητη αὐτὴ ἐξέλιξη τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Μίλντρεντ καὶ τοῦ Μόντε τὴν παρακολουθοῦσε ἀγρυπνῶς ὁ Βάλλυ Φέυ. πρὸς δὲν ἔπαυε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ μεγάλα συμφέροντα. Γιὰ τὸ μερίδιό του στὴν ἐπιχειρήσει τῆς Μίλντρεντ ἦταν ἀρκετὰ σοβαρό. Τὸ ἕνα τρίτο ἦταν δικό του.

Ἐνα πρῶτ' ὁ Βάλλυ μῆκε στὸ γραφεῖο τῆς Μίλντρεντ ἀποφασισμένος νὰ μιλήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια.

— Ἀκουσε, Μίλντρεντ, ἄρχισε νὰ λέη, πρέπει νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ. Πρόκειται γιὰ τὸν Μπέρκιν. Ἐρεῖς ὅτι πῆρες μεγάλο κατήφορο; Μὲ συγχωρεῖς πρὸς ἐπεμελῆς ἀλλὰ νομίζω πῶς σὰν παλῆς οἰκογενειακὸς φίλος... Σὲ βοήθησα ν' ἀνοίξῃς τὸ μαγαζί... Σοῦ ἀνοίξει πιστώσεις παντοῦ... Ἡ δουλειὰ πῆγε περίφημα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ βοηθῶ ὅσο μπορῶ... Δὲν εἶνε κρίμα ὅλα αὐτὰ τὰ κέρδη νὰ ἐξαμίζωνται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Σὲ βεβαιῶ ὅτι γίνονται ἔξω φρενῶν πρὸς σὲ βλέπω νὰ ταῖζε αὐτὸν τὸν τεμπέλη.

Ἡ Μίλντρεντ δὲν μιλοῦσε. Ὁ Βάλλυ παίρνοντας θάρρος ἀπ' αὐτὴ τὴν σιωπὴν, πρὸς τὴν ἐξέλαβε γιὰ ἐπιδοκιμασίαν τῶν ὁσων ἔλεγε, συνέχισε :

— Ὅταν ἐχίωρισε, Μίλντρεντ τὸν Μπέρκιν ἐδικαίωσα... Ἐπεσε, ὅμως, ὅταν ἄνικανον τεμπέλη... Ἐγὼ σὲ βοήθησα, γιὰ εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ μ' ἀγαποῦσε μὴ μέρα... Δὲν σοῦ τὸ κούβω... Ἀνοίξε τὰ μάτια σου Μίλντρεντ. Ὁ Μπέρκιν δὲν σοῦ τὰ πάρε ὅλα καὶ θὰ σ' ἀφήσῃ στὴν ψάθα... Λάβε τὰ μέτρα σου ὅσο εἶνε καιρὸς.

— Κι' ἂν τὸν ἀγαπᾷ, ἀπήντησε ἡ Μίλντρεντ.

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπε γιὰ τὸ πιστεῖν. Κάθε ἄλλο. Ὁ Μόντε Μπέρκιν δὲν εἶχε πιά καμμιὰ θέση στὴν καρδιά της... Τὰ εἶπε ὅμως, γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὴ φλυαρίαν τοῦ Βάλλυ, πρὸς ἀρχισιν νὰ τῆς δίνει στὰ νεύρα... Ἡ ὁμολογία τοῦ ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν θέλει γιὰ γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ τὴν βοηθοῦσε, τὴν ἐξόργισε.

Ποτὲ τῆς δὲν ἔβλεπε νὰ συνδέσῃ τὴν τύχη της μ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα πρὸς δὲν μιλοῦσε παρὰ μόνον γιὰ δουλειὰς καὶ γιὰ λεπτὰ.

— Κι' ἂν τὸν ἀγαπᾷ, ἐπανέλαβε ἡ Μίλντρεντ, κυττάζοντας τὸν Βάλλυ Φέυ στὰ μάτια.

Ἐκεῖνος σήκωσε τὰ χεῖρά του ψηλὰ σὰν νὰ θελε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν ὕψιστο. Ὑστερα, σήκωσε τοὺς ὤμους κι' ἔφυγε λέγοντας :

— Τώρα κατὰλαβὴ πρὸς Βοίσκουαι! Μισὸ ὅλες τὴν γυναῖκα!...

— Τὴν ἀξιοβήρητη αὐτὴ ἐξέλιξη τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Μίλντρεντ καὶ τοῦ Μόντε τὴν παρακολουθοῦσε ἀγρυπνῶς ὁ Βάλλυ Φέυ. πρὸς δὲν ἔπαυε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ μεγάλα συμφέροντα. Γιὰ τὸ μερίδιό του στὴν ἐπιχειρήσει τῆς Μίλντρεντ ἦταν ἀρκετὰ σοβαρό. Τὸ ἕνα τρίτο ἦταν δικό του.

Ἐνα πρῶτ' ὁ Βάλλυ μῆκε στὸ γραφεῖο τῆς Μίλντρεντ ἀποφασισμένος νὰ μιλήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια.

— Ἀκουσε, Μίλντρεντ, ἄρχισε νὰ λέη, πρέπει νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ. Πρόκειται γιὰ τὸν Μπέρκιν. Ἐρεῖς ὅτι πῆρες μεγάλο κατήφορο; Μὲ συγχωρεῖς πρὸς ἐπεμελῆς ἀλλὰ νομίζω πῶς σὰν παλῆς οἰκογενειακὸς φίλος... Σὲ βοήθησα ν' ἀνοίξῃς τὸ μαγαζί... Σοῦ ἀνοίξει πιστώσεις παντοῦ... Ἡ δουλειὰ πῆγε περίφημα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ βοηθῶ ὅσο μπορῶ... Δὲν εἶνε κρίμα ὅλα αὐτὰ τὰ κέρδη νὰ ἐξαμίζωνται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Σὲ βεβαιῶ ὅτι γίνονται ἔξω φρενῶν πρὸς σὲ βλέπω νὰ ταῖζε αὐτὸν τὸν τεμπέλη.

Ἡ Μίλντρεντ δὲν μιλοῦσε. Ὁ Βάλλυ παίρνοντας θάρρος ἀπ' αὐτὴ τὴν σιωπὴν, πρὸς τὴν ἐξέλαβε γιὰ ἐπιδοκιμασίαν τῶν ὁσων ἔλεγε, συνέχισε :

— Ὅταν ἐχίωρισε, Μίλντρεντ τὸν Μπέρκιν ἐδικαίωσα... Ἐπεσε, ὅμως, ὅταν ἄνικανον τεμπέλη... Ἐγὼ σὲ βοήθησα, γιὰ εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ μ' ἀγαποῦσε μὴ μέρα... Δὲν σοῦ τὸ κούβω... Ἀνοίξε τὰ μάτια σου Μίλντρεντ. Ὁ Μπέρκιν δὲν σοῦ τὰ πάρε ὅλα καὶ θὰ σ' ἀφήσῃ στὴν ψάθα... Λάβε τὰ μέτρα σου ὅσο εἶνε καιρὸς.

— Κι' ἂν τὸν ἀγαπᾷ, ἀπήντησε ἡ Μίλντρεντ.

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπε γιὰ τὸ πιστεῖν. Κάθε ἄλλο. Ὁ Μόντε Μπέρκιν δὲν εἶχε πιά καμμιὰ θέση στὴν καρδιά της... Τὰ εἶπε ὅμως, γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὴ φλυαρίαν τοῦ Βάλλυ, πρὸς ἀρχισιν νὰ τῆς δίνει στὰ νεύρα... Ἡ ὁμολογία τοῦ ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν θέλει γιὰ γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ τὴν βοηθοῦσε, τὴν ἐξόργισε.

Ποτὲ τῆς δὲν ἔβλεπε νὰ συνδέσῃ τὴν τύχη της μ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα πρὸς δὲν μιλοῦσε παρὰ μόνον γιὰ δουλειὰς καὶ γιὰ λεπτὰ.

— Κι' ἂν τὸν ἀγαπᾷ, ἐπανέλαβε ἡ Μίλντρεντ, κυττάζοντας τὸν Βάλλυ Φέυ στὰ μάτια.

Ἐκεῖνος σήκωσε τὰ χεῖρά του ψηλὰ σὰν νὰ θελε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν ὕψιστο. Ὑστερα, σήκωσε τοὺς ὤμους κι' ἔφυγε λέγοντας :

— Τώρα κατὰλαβὴ πρὸς Βοίσκουαι! Μισὸ ὅλες τὴν γυναῖκα!...

— Τὴν ἀξιοβήρητη αὐτὴ ἐξέλιξη τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Μίλντρεντ καὶ τοῦ Μόντε τὴν παρακολουθοῦσε ἀγρυπνῶς ὁ Βάλλυ Φέυ. πρὸς δὲν ἔπαυε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ μεγάλα συμφέροντα. Γιὰ τὸ μερίδιό του στὴν ἐπιχειρήσει τῆς Μίλντρεντ ἦταν ἀρκετὰ σοβαρό. Τὸ ἕνα τρίτο ἦταν δικό του.

Ἐνα πρῶτ' ὁ Βάλλυ μῆκε στὸ γραφεῖο τῆς Μίλντρεντ ἀποφασισμένος νὰ μιλήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια.

— Ἀκουσε, Μίλντρεντ, ἄρχισε νὰ λέη, πρέπει νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ. Πρόκειται γιὰ τὸν Μπέρκιν. Ἐρεῖς ὅτι πῆρες μεγάλο κατήφορο; Μὲ συγχωρεῖς πρὸς ἐπεμελῆς ἀλλὰ νομίζω πῶς σὰν παλῆς οἰκογενειακὸς φίλος... Σὲ βοήθησα ν' ἀνοίξῃς τὸ μαγαζί... Σοῦ ἀνοίξει πιστώσεις παντοῦ... Ἡ δουλειὰ πῆγε περίφημα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ βοηθῶ ὅσο μπορῶ... Δὲν εἶνε κρίμα ὅλα αὐτὰ τὰ κέρδη νὰ ἐξαμίζωνται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Σὲ βεβαιῶ ὅτι γίνονται ἔξω φρενῶν πρὸς σὲ βλέπω νὰ ταῖζε αὐτὸν τὸν τεμπέλη.

— Τὴν ἀξιοβήρητη αὐτὴ ἐξέλιξη τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Μίλντρεντ καὶ τοῦ Μόντε τὴν παρακολουθοῦσε ἀγρυπνῶς ὁ Βάλλυ Φέυ. πρὸς δὲν ἔπαυε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ μεγάλα συμφέροντα. Γιὰ τὸ μερίδιό του στὴν ἐπιχειρήσει τῆς Μίλντρεντ ἦταν ἀρκετὰ σοβαρό. Τὸ ἕνα τρίτο ἦταν δικό του.

Ἐνα πρῶτ' ὁ Βάλλυ μῆκε στὸ γραφεῖο τῆς Μίλντρεντ ἀποφασισμένος νὰ μιλήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια.

— Ἀκουσε, Μίλντρεντ, ἄρχισε νὰ λέη, πρέπει νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ. Πρόκειται γιὰ τὸν Μπέρκιν. Ἐρεῖς ὅτι πῆρες μεγάλο κατήφορο; Μὲ συγχωρεῖς πρὸς ἐπεμελῆς ἀλλὰ νομίζω πῶς σὰν παλῆς οἰκογενειακὸς φίλος... Σὲ βοήθησα ν' ἀνοίξῃς τὸ μαγαζί... Σοῦ ἀνοίξει πιστώσεις παντοῦ... Ἡ δουλειὰ πῆγε περίφημα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ βοηθῶ ὅσο μπορῶ... Δὲν εἶνε κρίμα ὅλα αὐτὰ τὰ κέρδη νὰ ἐξαμίζωνται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Σὲ βεβαιῶ ὅτι γίνονται ἔξω φρενῶν πρὸς σὲ βλέπω νὰ ταῖζε αὐτὸν τὸν τεμπέλη.

Ἡ Μίλντρεντ δὲν μιλοῦσε. Ὁ Βάλλυ παίρνοντας θάρρος ἀπ' αὐτὴ τὴν σιωπὴν, πρὸς τὴν ἐξέλαβε γιὰ ἐπιδοκιμασίαν τῶν ὁσων ἔλεγε, συνέχισε :

— Ὅταν ἐχίωρισε, Μίλντρεντ τὸν Μπέρκιν ἐδικαίωσα... Ἐπεσε, ὅμως, ὅταν ἄνικανον τεμπέλη... Ἐγὼ σὲ βοήθησα, γιὰ εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ μ' ἀγαποῦσε μὴ μέρα... Δὲν σοῦ τὸ κούβω... Ἀνοίξε τὰ μάτια σου Μίλντρεντ. Ὁ Μπέρκιν δὲν σοῦ τὰ πάρε ὅλα καὶ θὰ σ' ἀφήσῃ στὴν ψάθα... Λάβε τὰ μέτρα σου ὅσο εἶνε καιρὸς.

— Κι' ἂν τὸν ἀγαπᾷ, ἀπήντησε ἡ Μίλντρεντ.

Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπε γιὰ τὸ πιστεῖν. Κάθε ἄλλο. Ὁ Μόντε Μπέρκιν δὲν εἶχε πιά καμμιὰ θέση στὴν καρδιά της... Τὰ εἶπε ὅμως, γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὴ φλυαρίαν τοῦ Βάλλυ, πρὸς ἀρχισιν νὰ τῆς δίνει στὰ νεύρα... Ἡ ὁμολογία τοῦ ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν θέλει γιὰ γυναῖκα καὶ γι' αὐτὸ τὴν βοηθοῦσε, τὴν ἐξόργισε.

Ποτὲ τῆς δὲν ἔβλεπε νὰ συνδέσῃ τὴν τύχη της μ' αὐτὸν τὸν ἄνδρα πρὸς δὲν μιλοῦσε παρὰ μόνον γιὰ δουλειὰς καὶ γιὰ λεπτὰ.

— Κι' ἂν τὸν ἀγαπᾷ, ἐπανέλαβε ἡ Μίλντρεντ, κυττάζοντας τὸν Βάλλυ Φέυ στὰ μάτια.

Ἐκεῖνος σήκωσε τὰ χεῖρά του ψηλὰ σὰν νὰ θελε νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸν ὕψιστο. Ὑστερα, σήκωσε τοὺς ὤμους κι' ἔφυγε λέγοντας :

— Τώρα κατὰλαβὴ πρὸς Βοίσκουαι! Μισὸ ὅλες τὴν γυναῖκα!...

— Τὴν ἀξιοβήρητη αὐτὴ ἐξέλιξη τῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς Μίλντρεντ καὶ τοῦ Μόντε τὴν παρακολουθοῦσε ἀγρυπνῶς ὁ Βάλλυ Φέυ. πρὸς δὲν ἔπαυε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴ τὴν γυναῖκα. Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ μεγάλα συμφέροντα. Γιὰ τὸ μερίδιό του στὴν ἐπιχειρήσει τῆς Μίλντρεντ ἦταν ἀρκετὰ σοβαρό. Τὸ ἕνα τρίτο ἦταν δικό του.

Ἐνα πρῶτ' ὁ Βάλλυ μῆκε στὸ γραφεῖο τῆς Μίλντρεντ ἀποφασισμένος νὰ μιλήσῃ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια.

— Ἀκουσε, Μίλντρεντ, ἄρχισε νὰ λέη, πρέπει νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ. Πρόκειται γιὰ τὸν Μπέρκιν. Ἐρεῖς ὅτι πῆρες μεγάλο κατήφορο; Μὲ συγχωρεῖς πρὸς ἐπεμελῆς ἀλλὰ νομίζω πῶς σὰν παλῆς οἰκογενειακὸς φίλος... Σὲ βοήθησα ν' ἀνοίξῃς τὸ μαγαζί... Σοῦ ἀνοίξει πιστώσεις παντοῦ... Ἡ δουλειὰ πῆγε περίφημα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ σὲ βοηθῶ ὅσο μπορῶ... Δὲν εἶνε κρίμα ὅλα αὐτὰ τὰ κέρδη νὰ ἐξαμίζωνται μ' αὐτὸν τὸν τρόπο; Σὲ βεβαιῶ ὅτι γίνονται ἔξω φρενῶν πρὸς σὲ βλέπω νὰ ταῖζε αὐτὸν τὸν τεμπέλη.

— Ἐσὺ μὲ σφύριξες στὸν δεῦτερο γύρο ;..

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Η ζήλεια

Σήμερα θα σας απασχολήσουμε με ένα ζήτημα πολύ σπουδαίο. Με το ζήτημα της παιδικής ζήλειας.

Όλες ξέρουμε πως τα παιδιά ζηλεύουν, πως αδυνατίζουν και κιτρινίζουν απ' τη ζήλεια, πως δεν τρώνε εξ αίτιας της ζήλειας, πως έχουν γίνει ανεισθητικά απ' αυτή, μα ποτέ δεν κυττάζουμε το ζήτημα με όση σοβαρότητα χρειάζεται.

Γιατί τα παιδιά ζηλεύουν; Πώς είναι δυνατόν να μη ζηλεύουν;

Θα ξέρετε ίσως πως τα πέντε πρώτα χρόνια της ζωής των παιδιών είναι και τα σπουδαιότερα, αφού μέσα σ' αυτά μοθαίνει το παιδί όσα δεν θα μάθι ύστερα σ' ολοκληρωτή τη ζωή του, κι ακόμα σ' αυτά τα πέντε πρώτα χρόνια σχηματίζεται και δημιουργείται τον χαρακτήρα του. Όταν το παιδί γεννιέται έχει μόνον όρμες και ένστικτα. Δεν έχει καθόλου σταθερές συνήθειες. Με καταπληκτική και αφάνταστη γρηγορόδα το μικρό παίρνει τις διάφορες συνήθειες. Γι' αυτό πρέπει να φροντίζουμε, οι συνήθειες αυτές να μην είναι βλαβερές ούτε στην υγεία ούτε στο χαρακτήρα του παιδιού.

Διάφορες αιτίες δίδονται το χαρακτήρα του παιδιού. Η αδιαφορία και η έλλειψη στοργής είναι μια απ' τις πολλές αιτίες. Κάθε παιδί τις πρώτες μέρες της ζωής του έχει απόλυτη ανάγκη από την φροντίδα και μητρική αγάπη. Νήματα που δεν έχουν αγάπη, συχνά πεθαίνουν. Μα και το μεγαλύτερο παιδί, όχι μόνο το βρέφος, έχει ανάγκη από στοργή όσο κι από το φαγητό και τον ύπνο.

Η ανάγκη αυτή της στοργής στο παιδί είναι τόσο δυνατή, ώστε απαιτεί να του δίνεται ολοκληρωτή από τους δικούς του, και δεν αγαπάει κανένα άλλο πρόσωπο, που φαίνεται πως τραβάει το ενδιαφέρον και την αγάπη των γονιών του. Τώρα, όσο περισσότερο περιποιούμαστε και χαϊδεύουμε και φροντίζουμε το παιδί, τόσο η ζήλεια εκδηλώνεται δυνατώτερη μόλις αρχίσουν να ελαττώνονται τα χάδια και οι περιποιήσεις. Δεν πρέπει να σας φανή παράξενο πως τα παιδιά αρχίζουν να ζηλεύουν πριν συμπληρώσουν τον πρώτο χρόνο της ζωής τους. Δεν έγινε ποτέ να δώτε νήπιον να κλαίει, να φωνάζει, να απλώνει τα χεράκια του, για να πάει στη μητέρα του όταν την δει να κρατάει στα χέρια της ή να χαϊδεύει ένα άλλο παιδί; Μα και τις κολλέ τους και τ' αλογίζονται τους και τα

άλλα τους παιχνίδια, που τόσο αγαπούν, τα ζηλεύουν όταν τα ιδούν να τα χαϊδεύουν και να τα κρατούν οι πιο μεγάλοι.

Κυρίως όμως τ' αδέρφια ζηλεύουν το ένα τ' άλλο. Όταν γεννηθή άλλο παιδί, το πρώτο νοιώθει πως παραγκωνίζεται, πως περιφρονείται. Αυτό συμβαίνει προ πάντων όταν τα παιδιά γεννιούνται το ένα κοντά στο άλλο, ώστε η φυσική ανάγκη της αγάπης δεν έχει ακόμα χορτασθή. Τόσο μεγαλύτερη είναι η ζήλεια και τόσο δυσκολότερα καταπολεμάται. Όσο περισσότερες και υπερβολικότερες είναι οι περιποιήσεις και τα χάδια που δεχότανε.

Άλλη τραγική περίπτωση ζήλειας είναι αυτή που αναπτύσσεται στο πρώτο παιδί, που «δυστυχώς» είναι κορίτσι όταν γεννηθή το δεύτερο «ευτυχώς» αγόρι. Το κοριτσάκι τότε παραγκωνίζεται, παραμελείται. Γι' αυτό προσπαθεί με κάθε μέσον να κινήσει την προσοχή των γονιών του, της θείας, της γιαγιάς. Κλαίει γκρινιάζει, δεν θέλει να φάει, κάνει πως είναι άρρωστο. Με αυτά όμως τα καμώματα γίνεται περισσότερο αντιπαθητικό το μωλάκιον περισσότερο αντί να το χαϊδεύουν και εκείνο τότε αισθάνεται ότι είναι ενοχλητικό επειδή είναι κορίτσι, και την ψυχή του γεμίζουν συναισθήματα περιφρόνησης και κατωτερότητας. Το ίδιο γίνεται, σπανιότερες όμως φορές, στο αγόρι, όταν ύστερα από πολλά αρσενικά παιδιά γεννηθή επί τέλους και η κόρη.

Τα ζηλιάρικα παιδιά δεν αγαπούν τ' αδέρφια τους, και πολλές φορές εύχονται το θάνατό τους. Μερικά φτάνουν και στο έγκλημα! Μια μικρή ζηλιάρικα, αναφέρει ο Άντερς, έπνιξε στο ποτάμι της πατρίδας της τρία μικρά κοριτσάκια επειδή ζηλεύε το αδερφάκι της κι οι γονείς της την είχαν απειλήσει πως θα την τιμωρούσαν σκληρά αν έκανε το παραμικρό κακό στο μωρό. Η ζήλεια έμποδίζει το παιδί να αποκτήσει κοινωνικά συναισθήματα. Όπου υπάρχει ζήλεια, δεν υπάρχει συνεργασία. Το ζηλιάρικο παιδί συγκρίνει τον εαυτό του με τ' άλλα παιδιά κι επειδή νομίζει πως είναι κατώτερο προσπαθεί να αναδειχθή εξασφαλίζοντας κάποιο άλλο.

Τα κορίτσια φυσικά με την «άνδρική» που επικρατεί και στο σπίτι και στην κοινωνία, είναι πιο ζηλιάρικα από τ' αγόρια. Συχνά από το τραπέζι λένε στο κορίτσι: «Πήγαινε να φέρεις το αδερφό σου!» ή άλλοτε: «Δώσ' του να παίχνει σου αφού τα θέλει!». Κι όταν το κορίτσι τολήσει να διαμαρτυρηθή ή να ρωτήσει το «γιατί», ή απάντησή ερχεται πάντα στερεοτυπική: «Γιατί αυτός είναι αγόρι!» ή «Γιατί εσύ είσαι κορίτσι!».

Από τα περιφρονήματα και ζηλιάρικα παιδιά γίνονται οι φθονεροί και μεγαλοχολικοί και δειλοί άνδρες, οι μελαγχολικές κι απογοητευμένες και νευρικές γυναίκες, οι άνικανες να ζήσουν και να υπηρετήσουν την οικογένεια και την κοινωνία. Η ζήλεια πολλές φορές θεωρήθηκε αγάπη, δεν είναι όμως σωστό γιατί η ζήλεια κι η αγάπη είναι δύο πράγματα ασυμβίβαστα. Η ζήλεια είναι μικροψυχία και εγωιστική, κοστίζει και δίνει την προσωπικότητα, ενώ η αγάπη κάνει γεμάτη και ευτυχισμένη τη ζωή.

Και τώρα πως θεραπεύεται η παιδική ζήλεια; Τι να κάνουμε για να την αποφυγούμε; Οι γονείς πρέπει να προσέχουν για να μη γεννιέται ένα τέτοιο συναισθήμα στα παιδιά τους. Η μητέρα δεν πρέπει ποτέ να παίζει και να αστειεύεται με το μεγαλύτερο παιδί της λέγοντάς του «τώρα αγαπά το μικρό μου πιο πολύ, τώρα δεν σε χρειάζομαι εμένα, θα σε δω

«ΓΕΡΕΣ» ΚΑΛΤΣΕΣ

— Οι κάλτσες που μου δώσατε, διαλύθηκαν στην πλύση...
— Και ποιος σας είπε να τις πλύνετε, κύριε!

σω στη γύφτισσα».

Με τ' αστεία αυτά βαθύτατα τραύματα γεννιούνται στην παιδική ψυχούλα που έχουν μεγάλη επίδραση στην καταπλην ζωή. Κακία συνήθεια επίσης είναι να δίνεται ιδιαίτερη θέση στα πρωτότοκα παιδιά. Ένα τέτοιο παιδί πολλές φορές μεταχειρίζεται τ' αδέρφια του πολύ αυταρχικά. Κι αν κατορθώνει να επιβληθή σ' αυτά θα θέλη σ' όλη τη ζωή του να κυριαρχεί και στους άλλους.

Πολλές φορές οι μεγάλοι για να γελάσουν και να θυμάσουν τον θυμό του μικρού και τις διάφορες εκδηλώσεις της ζήλειας του χαϊδεύουν άλλα πρόσωπα π.χ. τον πατέρα ή τ' άλλα παιδιά! Το μικρό φωνάζει τσιρίζει κλαίει και οι μεγάλοι γελούν. Κι όμως πόσο την ώρα εκείνη βλέπουν το μικρό ίσως για όλη την κατοπινή του ζωή!

Η μητέρα πρέπει να συνηθίσει τα παιδιά να περιποιούνται το ένα τ' άλλο. Το μεγαλύτερο παιδί μπορεί να πλύνει ή να ντύσει το μικρότερο, να το ταΐσει να του λείψ τραγουδάκια και παρυσμύα. Έτσι το μικρότερο θα αγαπά το πιο μεγάλο επειδή θα έβαλε τ' αγκάκια κι απ' αυτό, όπως κι απ' τη μητέρα και το μεγαλύτερο θα ικανοποιείται με το να φροντίζει το πιο μικρό του αδερφάκι. Τα παιδιά τους πρέπει οι γονείς να τα περιποιούνται εξ ίσου μ' και να τα τιμωρούν, όταν φταίνε εξ ίσου. Όταν συμβεί ένα από τα παιδιά να χρειάζεται για λόγους υγείας ιδιαίτερη περιποίηση, οι γονείς πρέπει να ξεχνούν σ' άλλα παιδιά για ποιο λόγο περιποιούνται και προσέχουν περισσότερο εκείνο. Έτσι τα παιδιά θα καταλάβουν κι όχι μόνο δεν θα ζηλεύουν, μα θα ενδύουν τις φροντίδες και τις περιποιήσεις τους με τις φροντίδες των γονιών τους. Ποτέ τέλος οι γονείς δεν πρέπει να κάνουν διάκριση μεταξύ αγοριών και κοριτσιών. Όλα τα παιδιά πρέπει να απολαμβάνουν εξ ίσου την αγάπη και τις φροντίδες των γονιών τους. Το παιδί θέλει ισότητα.

Αν δημιουργήσουμε ισότητα στην οικογένεια που ζει, στην ομάδα που παίζει, συνεργασία στη δουλειά και στο παιχνίδι, το παιδί θα πόση να ζηλεύει και θα ζει ευτυχισμένο και με γαλήνιους θα γίνει γερός και ισορροπημένος άνθρωπος, άξιος για την άποστολή του στον κόσμο.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΗ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Παιχνίδια

ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Ευρίσκονται εις την Χιροσίμαν ή το Νάγκασακι; Δυό αμαρτωλά τωρα ατενίζουν την φοβεράν καταστροφήν, τον όλεθρον, την εκμηδένισιν όλου του φανταστικού εκείνου κόσμου, ο οποίος, καθώς νομίζουμε, προκλήει την χαράν εις τα άεσα μικρά πλάσματα.

Το άπειρτον μεγάλο δωμάτιον, εις το οποίο επέλυσαν να μπά κι εγώ για να θανείστω λίγο από την αθωότητα, παρούσαν ανάμεσα σε φωνές, σε γέλια και κτηνώματα, την όψιν δομολογίας περίοχης του μεγάλου Ιολέιου. Οτι αγοράστηκε με χρήμα πολυτίμητα, ήταν κάτω πατημένο, σπασμένο, ξεσχισμένο. Μαλλάρια κούκλας ξανθής ξεριζωμένα και σκόρπια χρώμα, Πίτουρα και δαμπακία που έπαιζαν ολό καρδίας και σπλάχνων ήταν δευμένα στο πάτωμα. Άβωα αρνάκια ξεκοιλιασμένα, πουλιά με θυγαμένα τα μάτια, αγγελάκια τ' ουρανού που ως προχθές τραγουδούσαν το «έπι γής ειρήνη εν ανθρώποις ευδοκία» είχαν τα φτερά των τσακισμένα, για να μάθουν να μην θναπετρών για και θυμολογούν με τα ίδια λόγια. Πολεμιστές με κομμένα χέρια, ανιμμένα στήθεα άναπνοι πεταμένοι ασπλάνχνα σε μια γωνία σπιτάκια ειρηνικά, χαρωπά με τα κυπαρίσσια τους, τα οικιακά τους που λερικά, τις χρωματιστές στέγες να λαμπροκοπούν στον ήλιο, ήταν χωρίς σκέτες, δίχως πράσινον, γερμένα, γκρεμισμένα, πατημένα από τα ζωάρια και πεταχτά ποδαράκια των μικρών αγγέλων.

Από μικρές λοιπόν ο άνθρωπος ζητάει να χαλάσει, να καταστρέψει, να μδενισί: «Εκείνο που του χάρισε για μια στιγμή τόσο χαρά, θέλει να το σπάσει, να το τσακίσει, να το πετάξει σαν άχρηστο». Κάτι άλλο περισσότερο άκομα ανεξήγητο: Δίνει την ευχαρίστηση και τη χαρά μαζί με την καταστροφήν το χαμό! Το συμβόλο είναι ολόφανερο για τη ζωή που θα ακολουθήσει. Μαζί γεννιούνται και τα δυο και συνυπάρχουν, έτσι όπως η γέννηση του Κόσμου τα καθόρισε: Το καλό, το αγαθό ταυτόχρονα γεννιέται με τον δαίμονα του κακού, να μπαινούν, να στεριώνονται και να κυριαρχούν μέσα στην καρδιά του ανθρώπου και να τον βρυσάνουν.

Στην πρώτη γνωση τους με τον έσω κόσμο, βυθιούν και τα δυο μαζί συντροφικά, κι αρχίζουν τη δουλειά των Ισάπλων, ισοδύναμο, κι αρχίζουν τη φοβή πάλι διαλέγοντας για στίβο της ψυχής τους.

Σε μεγάλες φιλοσοφίες μ' έφερε μια μεγάλη σάλα γεμάτη από χαρούμενα παιδάκια, που είχαν στρώσει κατάχαμα όλα τα χαρίσματα της Πρωτοχρονιάς. Τα είχαν απολαύσει, τα είχαν γλεντήσει σε μια μέρα, αφού τα περιέμεναν ανυπόμονα ολόκληρη χρονιά, κι ύστερα τα πέταξαν άχρηστα,

γιατί δεν μπορούσαν πια να τους χορίσουν καμμάτι, έστω και τη παραμικρότερη ευχαρίστηση.

Άλλος κανόνας πάλι ταύτας που κυριαρχεί σ' όλη μας τη ζωή: η χαρά για το πρωτόφαντο πράγμα, να είναι λιγοστή και μετρημένη, κι έπειτα να χωράει μετά την απόλαυση ο κόπος, να καθεταί βαρύς στην ψυχή, να μην ικανοποιήσει, και να στρέφει ο νους σου αμέσως σε άλλα, που θα τα βαρεθής κι αυτά σύντομα, και θα τα πετάξεις. Έτσι και με τα όνειρα το ίδιο και με τον έσωτα άπασράλ λωχτα και για το κάθε τί. Νόμος βαρύς ο πόθος για το άνεκπλήρωτο, και ό,τι πιάνει, ό,τι κατέχει να γίνεται τιποτένιο και άχρηστο.

Τα παιδάκια πρώτα, είπα μέσα μου, τα κοριτσάκια, νυχτιές ατελείωτες ανεμεινόνταν την μέλισσα τούτη, την πριγκίπισσα των παραμυθιών, με τα χρυσαφένια μαλλιά της, τα χρυσόδομαγόναλά της, τα χρυσόφανα φουστάνια της, την κόκκιλα τους... «Ήλθε απ' τους άγνωστους τόπους των ονείρων. Άνοιξαν έκπληκτα τα ματάκια τους, την κίμαρσαν, την έχορεψαν, την αγκάλιασαν σφικτά» ήταν τ' όνειρο χειροπιαστό για μια στιγμή, κι αμέσως έγινε το συνθησμένο, το άναποσπαστο μέρος της ζωής, το καθημερινό και βαρετό. Δεν υπάρχει αμφοβία καμιά, ότι με τη δεύτερη νυχτιά άρχισαν να πλάθουν άλλα όνειρα και να ζωγραφίζουν μ' άλλα χρώματα πως θα είναι η άλλη κόκκιλα, η ανεμεινόμενη, η ερχόμενη, για τον άλλο χρόνο!

Τη λαϊκή παροιμία άκολουθούμε όλοι: «Καινούργια κοσινάκι μου και που να σε κοεμάσω». Και κατόπιν το πετούμε σε μιαν άκρη της απρόκλητης ή το κλίμα στην πυρστιά, άνάθημα στον άχρηστο κι άνικανοποίητο πόθο μας.

Έτσι είδα εκεί μπροστά μου και το δυστυχισμένο Πιερρο, με τ' άσπρα κουρελια του σκιασμένα, με τα κόκκινα κομμάτια του ξεσχισμένα, με το μύτερό σκούφο του ισαλοπατημένο. Έτσι είδα τις μαγευτικές ζωγραφίες των πολιτισμών διδίων μονιτζουμένους, τσοκισμένες και βρωμισμένες με δαχτυλίες, έτσι άντικρυστα το καρδάκι των ονείρων, έρωταμένο με σχισμένα πανιά του πιας κομινάδες, στρεβλίζον την πλώρη, που να μην μπήρη πια ποτέ να σαλπάρει.

Τα πάντα ήταν καταστροφή και όλεθρος εκεί μέσα. Και όμως όλα εκείνα τ' αγγελάκια χοροπηδούσαν, χαλάνιζαν, ξεφώνιζαν και είχαν παραδώσει τη μικρούλα ψυχή τους στη χαρά, στην ξενοδοσία, στην απόλαυση της άρχης μιας ζωής, που θα ετοιμάζε πόσα δώρεα για τα μέν, πόσες πίκρες και δυστυχίες για τα άλλα!

Ένας μικρός μονάχα, τόσος δά, βάδην να κλαίει σπαρτακτικά. Του είχε ξεφύγει η φόβος ή κόκκινη απ' το νεράκι, είχε ανέδει ψηλά, και κόλλησε

Η πνευματική μας Ζωή ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ Κ. Άνδρ. Καραντώνη

Δεν είναι λίγοι εκείνοι, που, σαν τύχη να γίνη λόγος για ελληνική μουσική, για τα δημοτικά τραγούδια θα τους ακούσετε να πουν: Τι φρικτά του είναι αυτά τα δημοτικά τραγούδια! Στυρά, μονότονα, φανακλάδικα, θρηνητικά, μου ερεθίζουν τα νεύρα! Δε μπορώ να τα υποφέρω μήτ' ένα λεπτό! Απορώ πως μερικοί ξετρελλάνονται να τ' ακούνε!... Είνε πάλι, άλλοι, που μόλις άρχίζει να παίζεται κανένα από τα περιφρονήματα αυτά δημοτικά τραγούδια, τα Ρουμελιώτικα τα Γιαννιώτικα, τα Συμωιώτικα τα Ανατολίτικα, τα λυπητερά, βλέπεις ξαφνικά τα μάτια τους να στυλνίζονται κάπου σε μαγεμένα και το πρόσωπό τους να μετασφινίζεται από καται τον ένδοσιασμένη ρέμβη. Τι βλέπουνε τάχα τα μάτια των ανθρώπων αυτών; Δεγ είναι δύσκολο να το καταλάβη κάποιος γνήσιος Έλληνας. Βλέπουνε, ακούνε την Ελλάδα μέσα στο ξεπλημένο αίμα τους. Την Ελλάδα, όχι σαν σχήμα λόγου ρητορικό, όχι σαν άφρημένη γεωγραφική παράσταση. Βλέπουνε λεύκες ν' άσημαπίζουε τα φύλλα τους προς τον ουρανό και χοντρά πλατάνια να άπλώνουνε τις ρίζες τους προς τα ποτάμια και τις πηγές με τα διαμαντένια νερά. Βλέπουνε χωρίς σκαφαλωμένα με κειρούς και με κόπους άπάνω σε πλαγιές βουνών που από τα βράχια τους κατακυλάει σαν καταρράχτης τήρητικό φρόνυμα των καιρών. Βλέπουνε τα φουστάρια του Καραϊσάκη και του Δυσέα να τραγουδώνε παραβγαίνοντας με τις φωνές τους την πλατεία ταραχή του Άσπροπύργου κι άκουε τις υπαρκτές τους ν' άντιλαλούνε κυματιστά, πλαταγίζοντας μέσ' στα φανάρια της Ρουμελίας. Βλέπουνε ξεροποταμίες με λιγυρές και άβαντες και βλάγες ροδοκόκκινες να τις διαβαίνουν τραβώντας προς τα ψηλά βελούχια και σείροντας τα σκληρά τσαρούχια τους στα νερογλυμένα κάτασπρα βότσαλα. Βλέπουνε λεβέντες ως εκεί πάνω μ' ένα γαρούφαλλο σ' αυτή και με στραβά το φέσι χορεύουνε πετώντας και το πρόσωπό τους αγριεύει πότε σαν όψη φουρτουνιασμένου Διγενή και πότε λαμπαί σαν γλυκογέλαστο Άη-Γιώργη. Τα βλέπουνε όλ' αυτά, κι αισθάνονται την ψυχή τους να την ανεμίζουν αγέρηδες κατεδαφί από τις κορυφές της Βαρσσοβας του Ζυγού του Παρνασσού και της Γκιώνας. Τα

στο ταβάνι.

Ήταν η πρώτη χαρά, που του είχε ξεφύγει και πήγε στα ψηλά. Το χαϊδεύει, το παρηγορησα και συλλογίσθηκα: Πόσες τέτοιες άπαντήσεις στη ζωή του, να φύγουν, να τραβούν ψηλά, και να χάνονται!

Ήταν η πρώτη χαρά, που του είχε ξεφύγει και πήγε στα ψηλά. Το χαϊδεύει, το παρηγορησα και συλλογίσθηκα: Πόσες τέτοιες άπαντήσεις στη ζωή του, να φύγουν, να τραβούν ψηλά, και να χάνονται!

κύματα των ένδοσιασμένων ήχων της δημοτικής μουσικής, τους αρπάζουν και τους φέρνουνε στα μαντριά και τις στρώγγες. Κοπάζει πρόβατα πλημμυρίζουνε τις προσιγμένες πλαγιές, κι άσπρη μάκροαλλοι και λιγομίλητοι βοσκοί, ίδιοι, πλατάνια στρίζουν στα στοχαστικά στα κωτρώνια, κλείνοντας μέσα στα μάτια τους όση Ελλάδα μπορούνε να χωρουνε, από τις μαιρει δερές στέγες των βλαχεράλων που καπνίζουν ειρήνη, ά ως περά του θαιμους όρίζοντες που μαντεύονται οί θάλασσες και οι μεγάλες πολιτείες. Βλέπουνε κοπέλες σαν το κρύο νερό των ποταμών που πλένουνε τ' άσπορόρουχά τους. Βλέπουνε και μυρίζονται άπο καται σαν ένδοσιασμένη ρέμβη. Τι βλέπουνε τάχα τα μάτια των ανθρώπων αυτών; Δεγ είναι δύσκολο να το καταλάβη κάποιος γνήσιος Έλληνας. Βλέπουνε, ακούνε την Ελλάδα μέσα στο ξεπλημένο αίμα τους. Την Ελλάδα, όχι σαν σχήμα λόγου ρητορικό, όχι σαν άφρημένη γεωγραφική παράσταση. Βλέπουνε λεύκες ν' άσημαπίζουε τα φύλλα τους προς τον ουρανό και χοντρά πλατάνια να άπλώνουνε τις ρίζες τους προς τα ποτάμια και τις πηγές με τα διαμαντένια νερά. Βλέπουνε χωρίς σκαφαλωμένα με κειρούς και με κόπους άπάνω σε πλαγιές βουνών που από τα βράχια τους κατακυλάει σαν καταρράχτης τήρητικό φρόνυμα των καιρών. Βλέπουνε τα φουστάρια του Καραϊσάκη και του Δυσέα να τραγουδώνε παραβγαίνοντας με τις φωνές τους την πλατεία ταραχή του Άσπροπύργου κι άκουε τις υπαρκτές τους ν' άντιλαλούνε κυματιστά, πλαταγίζοντας μέσ' στα φανάρια της Ρουμελίας. Βλέπουνε ξεροποταμίες με λιγυρές και άβαντες και βλάγες ροδοκόκκινες να τις διαβαίνουν τραβώντας προς τα ψηλά βελούχια και σείροντας τα σκληρά τσαρούχια τους στα νερογλυμένα κάτασπρα βότσαλα. Βλέπουνε λεβέντες ως εκεί πάνω μ' ένα γαρούφαλλο σ' αυτή και με στραβά το φέσι χορεύουνε πετώντας και το πρόσωπό τους αγριεύει πότε σαν όψη φουρτουνιασμένου Διγενή και πότε λαμπαί σαν γλυκογέλαστο Άη-Γιώργη. Τα βλέπουνε όλ' αυτά, κι αισθάνονται την ψυχή τους να την ανεμίζουν αγέρηδες κατεδαφί από τις κορυφές της Βαρσσοβας του Ζυγού του Παρνασσού και της Γκιώνας. Τα

Μερικοί απ' αυτούς που άκούσανε με τέτοιον τρόπο το δημοτικό τραγούδι μέσα τους, έτυχε να είναι τεχνίτες του έμετρου λόγου. Κι επειδή έτσαν άκούσανε το δημοτικό τραγούδι, μπόρεσαν να συνθέσουν τη μουσική. Το ρυθμό και το ζωικό νόημα του λυρικού τους λόγου με τις ούσιες και τις παραστάσεις της ελληνικής παραδόσεως που το γεννιόντανε και το θέρμαινε. Γιατί ήταν κι αυτοί γερά βλασάρια, φωτοαμένα από τη λαϊκή καρδιά της Ρουμελίας. Ήταν ο Καστής Παλαμάς, ο Μιλτιάδης Μαλακάσης, κι είνε κι ο Θάλασσος ο Κυριακής, η τριανθρία των τραγουδιστών της Ρουμελιώτικης ζωής, από τις κορυφές των βουνών της ως τ' άκρογέλαστα της με το Μεσολόγγι και τη Ναύπακτο που κοιτάζουν έρωτικά τα βουνά και τα άκραγέλαστα του Μωριά. Κι οι τρεις τραγουδιστές με ληροσύνη ρυθμούς τη νοσταλγία τους για τη Ρουμελή που τη ζήσανε στα έφηδικά τους χρόνια μεγαλόπρεπης, συναρπαστικής κι άειπτης ο Παλαμάς, παιχνιδιάρης, λεβέντης και χαριτωμένος ο Μαλακάσης, συγκινητικός άπλος και παλληκαρής ο Κυριακής. Κι οι τρεις χορεύσανε στη νεοελληνική ποίηση υπερά από τα πιο ζωντανά, τα πιο γερά, τα πιο αίσθηδοα τραγούδια της. Κι οι τρεις άγκαλιάσανε με την ψυχή τους το συμβολικό θεοειμένο πλατάνι της ελληνικής ούλης που από τα μύρια φύλλα του φύγουν οι γνήσιες φωνές, σέ μουσική και σέ ποιηση, της άνόθευτης λαϊκής ψυχής μας.

ΛΑΥΡΑΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

Το «νυφοτάζαρο» τῆς Λοανβίλ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΩΒΟΥΑ

Κουρασμένοι από τη σκληρή, ολόήμερη δουλειά στο χωράφι, ο Μπάρμπα-Μισέλ εκάπνιζε την πίπα του στο πεζούλι της αλύης. Ο μεγάλος γιός του, ο Ζάκ, ποτίζε στη στέρνα τα ζώα. Οι δυο κόρες ή Μαρί και η Κλαίρη, καθυμένες πιο πέρα, σ' ένα ξύλινο παγκάκι, αερίζονταν με τα χέρια. Ήσαν κι αυτές μούσκεμα στον ιδρώτα.

Κάποια στιγμή επί τέλους, ξεπρόβαλε από το σπίτι η Μπριγκίττε, η παρακώρη του σπιτιού, κρατώντας ένα δίσκο με πο τηράκια, γεμάτα ανιζέτ. Κέρασε πρώτα το γέρο, ύστερα τὸν Ζάκ και τελευταία τα δυο κορίτσια. Ύστερα έβγαλε έξω το τραπέζι κι έστρωσε κάτω από την κληματαριά για το βραδυνό φαγητό.

Έφαγαν όλοι με μεγάλη όρεξη, όπως κάθε βράδυ, ύστερα από τους κόπους της ημέρας. Ύστερα ο Μπάρμπα-Μισέλ αποτραβήχθηκε για ύπνο κι ο Ζάκ πήγε μιά βόλτα μέχρι το καφενείο να τα πη με τὸν φίλου του. Οι δυο κοπέλλες, η Μαρί και η Κλαίρη, που δεν είχαν ύπνο, ξεδιπλώσαν τὸν «Αγρότη της Σαρτρης», που τὸν είχε φέρει εκείνη τη μέρα ο ταχυδρόμος.

Τὰ νέα τῆς πρώτης σελίδας και τὸ άρθρο τοῦ δουλευτοῦ τῆς ἐπαρχίας δεν ἀπησχόλησαν οὔτε στιγμή τις δυο κοπέλλες. Ἀντίθετα μιά εἰδηση τῆς 3ης σελίδας για τὸ ἐτήσιο πανηγύρι τῆς Σοανβίλ τις συνεκίνησε ἐξαιρετικά. Και με τὸ δικη τους, Γιατί τὸ πανηγύρι αὐτὸ εἶχε ἕνα πρόγραμμα που δεν μπορούσε παρὰ νὰ ἐνδιαφέρει όλους τους νέους και όλες τις κοπέλλες τῆς περιφέρειας.

Ἐκτός από τις συνηθισμένες ἀτμοσφαιρὸς προγράμματος, τὰ θεαματικά φώτα, τις λατρείες, τους θυματοποιούς και τὸν ἀπαραίτητο ἀνθρωπο που κεντάει με τὸ πόδι θὰ γίνονταν και ἵπποδρομίες, καθώς και ὀλονύκτιοι χοροὶ στήν κεντρικὴ πλατεία τῆς Σοανβίλ. Και τὸ πρόγραμμα κατέληγε με αὐτὰ τὰ λόγια :

«Ὅλοι οἱ νέοι και όλες οἱ κοπέλλες που θὰ λάβουν μέρος στὸ ἐφετεινὸ πανηγύρι, θὰ παντρευθοῦν μέσα σ' ἕνα χρόνο»!

Ἡ τελευταία αὐτὴ φράση ἔκανε τὰ δυο κορίτσια νὰ αἰσθανθοῦν ξεχωριστὴ συγκίνηση. Κι ἄρχισαν νὰ συζητοῦν ἀν πραγματικά μπορούσε νὰ γίνῃ ἕνα τέτοιο πράγμα.

— Και γιατί όχι ; εἶπε ἡ ὑπέρα τους που πήρε μέρος στὴ συζήτηση. Ἐρχάτε δι τὸ πανηγύρι τῆς Σοανβίλ τὸ λέμε «νυφοτάζαρο». Τότες και τότες παντοῦ ἦσαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, με μιά γνωριμία που ἔγινε στὸ νοσὸ τῆς πλατείας. Ἐκείνο τὸ βράδυ τὰ δυο κορίτσια ἀρ γησαν πολὺ νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ νοσὸ τους ἔτρεξε διακοκὸς στὴν εἰδηση που διάβασαν στὴν ἐφημερίδα. Ἐβλεπαν μπροστά τους τους λεβέντες που τις ζητούσαν νὰ χορεύουν μαζί, ύστερα νὰ τις πιθοῦν γλυκόλογα στὸ ἀφτί και τέλος νὰ πηγαίνουν μαζί του- ἀγκαλὲ στὴν ἐκκλησία για νὰ παντρευθοῦν...

— Θὰ ἤθελα νὰ πιάσῃ μιά δυνατὴ βροχή νὰ μὴν πᾶνε στὸ πανηγύρι! Θὰ ἤθελα νὰ θυμώσῃ ὁ νέος και νὰ μὴ τις ἀφήσῃ νὰ πᾶνε!... ψιθύριζε ἡ Μπριγκίττε ἡ παρακώρη τοῦ σπιτιοῦ, καθώς ἔβγαλε τὰ πόδια της για νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν καίμενη τὴ Μπριγκίττε !... Τί κρίμα! τόσο ὀμορφὴ κοπέλλα και νὰ κουτσάινη!... Ποτὲ ἡ αἰμοιορὴ δεν πικράθηκε τόσο για τὴν ἀσχημία της, ὅσο ἐκείνο τὸ βράδυ που ὁ «Αγρότης της Σαρτρης»

ἀνήγγειλε τὸ πανηγύρι τῆς Σοανβίλ.

Εἶχε μεγαλώσει μαζί με τὰ κορίτσια τοῦ Μπάρμπα-Μισέλ. Μέχρι τότε ἡ ζωὴ της ἦταν ἴδια, χωρίς καμμία διαφορά με τὴ ζωὴ τῶν δυο κοριτσιῶν τοῦ ἀφεντικοῦ της. Τὸ κοινωνικὸ ζήτημα δεν εἶχε καμ-

μιὰ θέση ἀνάμεσά τους. Οι δυο κόρες τοῦ Μπάρμπα-Μισέλ μ' ὅλο που ἦσαν ἀπὸ τὸ πλουσιόκοριτσα τοῦ χωριοῦ, ζούσαν κι αὐτὲς τὴ σκληρὴ ζωὴ τῆς υπαίθρου δουλεύοντας μαζί με τὸν πατέρα τους και τὸν ἀδελφὸ τους στὰ κτήματα. Στὸ τραπέζι ἔτρωγαν ὅλοι μαζί κι στὶς μεγάλες γιορτὲς ἡ Μπριγκίττε φορούσε κι αὐτὴ καινούργια φορέματα, ὅπως ἡ Μαρί και ἡ Κλαίρη. Ὁ Μπάρμπα-Μισέλ ἔλεγε συχνά : «Εἶνε ἡ τρίτη μου κόρη».

Ὅταν οἱ δυο ἀδελφὲς ἔβασσαν σὲ ἡλικία για δημόσιες ἐμφανίσεις, ἡ ὑπέρα τους φρόντισε νὰ τις δεινὴ παντοῦ. Στους χορούς, στὰ πανηγύρια, στὶς ἀποκορητικὲς συγκεντρώσεις, ὅταν ἦταν για νὰ πᾶνε στὸν πρώτο χορὸ τους, ἡ μοδίστρα τοῦ χωριοῦ ἔραψε γι' αὐτὲς ὀμορφὰ τριανταφυλλιά φορέματα και ὁ κομμωτὴς Ζάν χτένισε τὰ μαλλιά τους με ὅλη τὴν ἐπιδεξιότητά του.

Ἡ Μπριγκίττε δεν ἔλειψε ἀπὸ τὸν πρώτο αὐτὸ χορὸ. Τὸ φορεμὰ της δεν ἦταν δέβαια τόσο κομψὸ ὅσο τῶν δυο κοριτσιῶν, ἦταν ὅμως καινούργιο και ἀρκετὰ φανταχτερό.

Τὸ βράδυ στὸ χορὸ, ἕνας καθαλλίερος που ἦταν ἀρκετὰ πιωμένος ἤρθε και τὴ ζήτησε για ἕνα ταγκό. Με τὰ πρώτα ὁμως δὴματα που ἔκαναν μαζί, ἀντελήφθη ὅτι ἡ νῆμα του εἶχε κάποιο ἐλάττωμα στὸ πόδι. Με τὴν πρόφασιν ὅτι αἰσθάνθηκε μιά ξαφνικὴ ἀδιαθεσία, τὴν ἄφησε πρὶν τελειώσει ὁ χορὸς.

Ἐκείνο τὸ βράδυ ἡ Μπριγκίττε ἔκλαψε πολὺ για τὴν κακοτυχία της. Και ὠκίσθηκε νὰ μὴ ξαναπατήσῃ σὲ δημόσιο χορὸ. Ἡ κυρά της για τὸν τύπο τὴν προσκαλοῦσε πάντοτε. Στὸ τέλος ὁμως ἔμπρσιν στὰ στίς ἐπίμονες ἀρνήσεις της ἔμπρσιν πιά νὰ τὴν καλοῦν. Και τὸ κοκόμοιο τὸ κορίτσι μαράζωνε μακριὰ ἀπὸ κάθε χαρά...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἐντελὼς ἀπρὸ σδόκητα ἡ Μπριγκίττε ἀνήγγειλε ὅτι θὰ πῆγαινε κι αὐτὴ στὸ πανηγύρι τῆς Σοανβίλ! Ἡ κυρά της κι οἱ δυο κοπέλλες ἔξεφρασαν τὴ χαρά τους... Ἀπὸ μέσα τους ὁμως αἰσθάνθηκαν μιά ζωηρὴ ἔκπληξη, που ἀπέφυγαν νὰ τὴν ἐκδηλώσουν για νὰ μὴ πικράνουν τὴν κοπέλλα.

Σύμφωνα με τὴ συνηθειὰ τοῦ τόπου οἱ ἀνύπαντροι νέοι που πῆγαιναν στὸ «νυφοτάζαρο» καρφίτωναν στὸ ἀριστερὸ πῆτο τοῦ σακκακιοῦ μιά δεσμίδα ἀπὸ γυλάζιες μεταξωτὲς κορδέλλες. Οἱ ἀνύπαντρες κοπέλλες ἔκαναν τὸ ὅμο με ὀζ κορδέλλες, που τις στερέωναν στὰ μαλλιά τους. Τὰ πρωὶ τῆς ἀξιωμανημένης ἐκείνης Κυριακῆς ὅλοι οἱ δρόμοι τῶν γύρω χωριῶν που ὠδηγοῦσαν στὴ Σοανβίλ ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ πανηγυριώτες που πῆγαιναν ἄλλοι με σοῦστες, ἄλλοι με ποδήλατα, ἄλλοι καθάλα σὲ ἄλογα και ἄλλοι με τὰ πόδια...

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Μπάρμπα-Μισέλ ἦταν ἀπὸ τις πρώτες που ἐκίνησαν για τὸ πανηγύρι. Ἐπειδὴ ἡ Σοανβίλ ἦταν πολὺ κοντὰ, μονάχα ὁ γέρος και ἡ γορὰ πῆγαιναν καθάλα. Ὁ Ζάκ με τις δυο ἀδελφὲς του ἀκολουθοῦσαν πεζῇ. Πίσω τους ἔρχονταν κοῦτσα-κοῦτσα, ἡ Μπριγκίττε, στολισμένη κι αὐτὴ στὰ μαλλιά με ὀζ ἀτλαζένιες κορδέλλες...

Τὶ πανζουρλισμοὶ ἦσαν ἐκεῖνος! Χρόνια ὀλόκληρα εἶχε νὰ δῇ ἡ Σοανβίλ τέτοια πολυκοσμία. Ὁ Πόλεμος, ἡ Κατοχή, τὰ βάσανα τῆς τελευταίας πενταετίας εἶ-

χαν κάνει τὸν κόσμο νὰ ξεσπάσῃ, με τὸν ἐρχομὸ τῆς πολυπόθητης εἰρήνης σ' ἕνα θεοτρελλὸ κέφι.

Κλεισμένοι στὸ πρεσβυτερίο του ὁ ἐφημέριος τῆς Σοανβίλ προσευχόταν ὀλόθερμα νὰ συχωρεθοῦν ὅλοι οἱ νέοι και οἱ νέες που εἶχαν ἔλθει στὸ «νυφοτάζαρο» για ὅσα παραπτώματα θὰ ἔκαναν αὐτὸ τὸ βράδυ, και παρακαλοῦσε τὸν Ὑψιστὸ νὰ «δεθοῦν» ὅσο τὸ δυνατόν περισσότεροι γάμοι.

Πραγματικά πολλὰ κορίτσια ξελογιάσθηκαν ἐκείνο τὸ βράδυ. Τὸ κρασί, ὁ χορὸς, ἡ ἐπαφή με τις σφριγηλὲς σάρκες τῶν νεαρῶν τῆς περιφέρειας, τὰ ἐρωτικά γλυκόλογα και τὸ πλάνο φεγγάρι που ἔχυνε σπάταλα τὸ ἀσμήμι του, ἔκαναν πολλὰ νὰ ξεχάσουν ὀρισμένα ὀρια φρονιμάδας... Καὶ κάθε τόσο ἔβλεπες διάφορα ζευγάρια νὰ ξεκόβουν ἀπὸ τὸ χορὸ και νὰ ἀποτραβιόταν παρὰμερὰ για νὰ τὰ πῶνε καλλίτερα...

Τὸ πρωὶ ἀποκαμωμένοι ὅλοι ἀπὸ τὸ ξεφάντωμα παίρναν τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς για τὰ γύρω χωριά. Οἱ γέροι γκρίνιζαν ὅτι ἄργησαν, οἱ γρηὲς τὸ ἴδιο. Οἱ νέοι ὁμως και τὰ κορίτσια ἔφευγαν με μεγάλη λύπη. Γιατί δημέρως τόσο γρήγορα ;... Τὴν ὥρα που ὁ Μπάρμπα-Μισέλ μάζευσε τὴν οἰκογένειά του για νὰ γυρίσουν στὸ χωριὸ, ἡ Μπριγκίττε ἔλειπε!

— Ποῦ γυρίζει τὸ βρωμοκόριτσο ; φώναξε ὁ γέρος θυμωμένος. Δεν χόρτσσε γλέντι ;

Ὁ Ζάκ ἔκανε μιά βόλτα τριγύρω. Τὴν ἀνεζήτησε παντοῦ. Τίποτε! Ἡ Μπριγκίττε εἶχε γίνεϊ ἄφαντη...

Ὅταν ὁ Μπάρμπα-Μισέλ ἔφθασε στὸ χωριὸ, πῆγε ἀμέσως και εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία...

Πέρασε μισὴ ὥρα. Ὁ γέρος δεν εἶχε γυρίσει ἀκόμη ἀπὸ τὸ Τμήμα. Ἡ μητέρα

ἡ Μπριγκίττε. Γνωρισθήκαμε χθὲς τὸ βράδυ στὸ χορὸ... Καὶ ἄρχισε νὰ διηγῆται τὴν περιπέτειά της :

— Εἶνε νὰ κάνῃς τὸ σταυρὸ σου!... εἶπε. Ποτὲ δεν φανταζόμουνα ὅτι ἡ ἐφημερίδα ἔλεγε τὴν ἀλήθεια... Τί παρὰξενὰ πράγματα! Ὁ Ρομπέρ εἶνε κι αὐτὸς κοτσὸς, ὅπως ἐγὼ! Ποῦ νὰ φαντασθῶ τέτοιο πράγμα ὅταν ξεκινούσα για τὸ «νυφοτάζαρο»! Γνωρισθήκαμε λοιπὸν ἀμέσως και ἀφοῦ γνωρισθήκαμε, με φόρτωσε ἀμέσως στὴ σούστα του και με πῆγε στὸ χωριὸ του για νὰ γνωρίσω τους γονεῖς του. Εἶνε πρώτης τάξεως νοικοκυραῖοι... Μοῦ δωσαν τὴν εὐχή τους... Ἦσαν κι αὐτοὶ ἀπελπισμένοι για τὸν Ρομπέρ. Φοβόντανε ὅτι δεν θάδρισκε γυναίκα που νὰ τὸν θέλῃ για ἄνδρα... Εἶνε τρία χρόνια με γαλύτερος ἀπὸ μένα. Δεν εἶνε ὀραίο τὸ ὀνομά του ;... Τὸν ἔφερα λοιπὸν για νὰ τὸν γνωρίσετε και σεῖς... Θὰ φύγουμε ἀμέσως για νάμαστε ἐκεῖ τὸ μεσημέρι... Ἐσφάζαν τρεῖς κοκκρούς! Ὁ Ρομπέρ ἔχει πεντακόσια στρέμματα χωράφια... Εἶνε μοναχογιός!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφθασε κι ὁ Μπάρμπα-Μισέλ που ἐπέστρεφε ἀπὸ τὸ Τμήμα. Βλέποντας τὴ Μπριγκίττε ἐτοιμασμένη νὰ μπῆσῃ τις φωνές. Μ' ἕνα νεῦμα ὁμως τῆς γυναίκας του σταμάτησε. Χρεῖα ὄθηκε νὰ τοῦ διηγηθῇ ἡ Μπριγκίττε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν περιπέτειά της.

Ὡ! Πόσο χάρηκε ὁ γέρος!... Δάκρυα κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια του... Δεν τὴν εἶχε σάν κόρη του ;

Πλησίασε τὴ Μπριγκίττε και τὴ φίλησε στὸ μέτωπο. Ὑστερα πῆρε τὰ χέρια τοῦ Ρομπέρ και τάσφιξε δυνατὰ.

— Νὰ τὴν κῆνῃς εὐτυχισμένη! τοῦ εἶπε. Τὴν εἶχαμε σάν παιδί μας... Θὰ στενοχωρηθοῦμε πολὺ που μᾶς φεύγει... Στάστε τώρα νὰ σᾶς κεράσω. Ἐχω στὸ ὑπόγειο μερικὲς παλῆς μπουκαλὲς κρασί, που δεν τις ἔφερι κανεῖς! Θὰ τις πιούμε στὴν ὑγειά σας!

Μέχρις ὅτου ἐπιστρέψῃ ὁ Μπάρμπα-Μισέλ ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, ἡ Μπριγκίττε καὶ ὁ Ρομπέρ ἔφατσαν σάν ποὐλὶ λέγοντας και ξαναλέγοντας πὺς γνωρισθήκε με τὸν Ρομπέρ. Κάποια στιγμή δὲλποντας ὅτι τὰ κορίτσια κρυφοκῦτταζαν τὰ πόδια τοῦ γαμβροῦ, εἶπε :

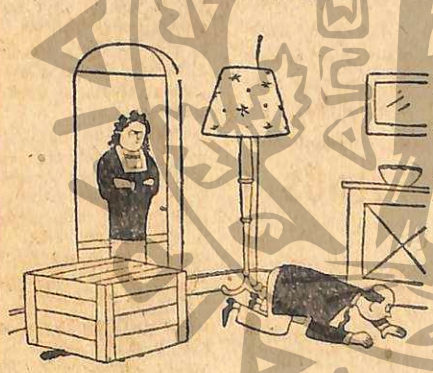
— Ἐμένα εἶνε τὸ δεξιὸ μου πόδι... Ὁ Ρομπέρ ἔχει τὸ ἀριστερὸ σπασμένο! Εἶδες πὺς ταῖρασαμε ;...

Ὁ Μπάρμπα-Μισέλ ἐπέστρεψε με πέντε σκονισμένες μπουκαλὲς. Τις ἀδειασαν ὅλες στὴν ὑγειά τῶν μελλονύμφων. Καὶ ὅταν ἡ Μπριγκίττε ἀνέθηκε στὴ σούστα, για ν' ἀκολουθῇ τὸν Ρομπέρ στὸ χωριὸ του, ὅλοι τους ξεπροβόδιζαν με θερμὲς εὐχές...

Εὐτυχισμένη Μπριγκίττε!...

ΠΙΕΡ ΜΠΩΒΟΥΑ

ΕΝΩ ΑΠΕΜΕΙΝΕΝ Η... ΟΥΡΑ ΤΗΣ

— Και ὁμως θυμάμαι πολὺ καλά, δι τὴ γάτα ἦταν ἐδῶ ὅταν ἔφεραν τὸ κασόνι...

ΟΙ ΦΟΥΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

— Δεν ἔχεις καθόλου γούστο, μάστορα... Μερὲς κρέμασες ἀνάπολα ὅλα τὰ κάδρα!...

Μοντέρνα Μαγειρική

Πολλές νέες νοικοκυρού-
λες θέλουν να μάθουν με-
ρικές συνταγές για γλυκά και
βουτήματα. Αρχίζω μ' ένα
ροζαβάνι φραϊότατο.

2 κεσέδες γιαούρτι, 150
δράμια σιμιγδάλι, 100 δρά-
μια ζάχαρη, 2 σκόνιακια βα-
νιλλίας, 1 ποτήρι κρασιού
κονιάκ 2 κουταλάκια σόδα.

Ρίχνουμε πρώτα την γι-
αούρτι μέσα σε μία πηλίνη
λακάνη αφού προηγουμένως
αφαιρέσουμε την κρούστα
και την κτυπούμε άσχετα
με μία ξύλινη κουτάλα. Με-
τά ρίχνουμε λίγο-λίγο τη
ζάχαρη και μετά το σιμιγ-
δάλι το οποίο προηγουμέ-
νως έχουμε ανακατέψει κα-
λά με τη σόδα και τελευ-
ταίο το κονιάκ. Αφού τα γυ-
ρίσουμε καλά με μία κου-
τάλα έως ότου ένωθούν τα
ρίχνουμε σε μία βουτυρωμέ-
νη καραβάνη και το στέλ-
νουμε στο φούρνο. Όταν
το γυρίσουμε από το φούρνο
το περιχύνουμε με σιρόπι
και μετά το κόβουμε σε τε-
μάκια μπακλαβά. Η αναλο-
γία για το σιρόπι είναι: 2
ποτήρια ζάχαρη, 1 1/2 - 1
ποτήρια νερό. Εάν θέλουμε
μπορούμε να το κάνουμε
και ως είδος τούρτας. Δη-
λαδή να το σιρόπιουμε στη
μέση ή να το βάλουμε ολίγη
μαρμελάδα και να το σκε-
πάσουμε με κρέμα.

Ακούστε τώρα μία συντα-
γή για κουλουρακιά ή μπι-
σκοτάκια: 1 οκά αλεύρι,
150 γραμμάρια βούτυρο, 1 λί-
πος, 150 γραμμάρια ζάχαρη, 3
κρόκοι αυγών, 1 ποτήρι
κρασιού κονιάκ, 1 κουταλά-
κι γλυκού σόδα, λίγο γάλα
και άρωμα βανιλλίας.

Θα βάλουμε πρώτα το
βούτυρο μέσα σε μία λεκά-
νη και θα το γυρίζουμε με
μία ξύλινη κουτάλα 15 -
20 λεπτά της ώρας. Κατό-
πιν θα προσθέσουμε τη ζά-
χαρη πολύ ψιλή, και θα το
βουλεύουμε ακόμη 5 - 10
λεπτά, προσθέτοντας έναν-
έναν τους κρόκους. Μετά θα
ρίξουμε την βανίλλια και
μετά το αλεύρι, θα αχούσουμε
με να τα ζυμώνουμε και αν
τύχη ανάγκη ή ζύμη γ' άρω-
μα θα ρίξουμε ολίγη γάλα
και το κονιάκ. Αφού ζυμω-
θούν καλά τα πλάσουμε σε
διάφορα σχήματα. Και έτσι
έχουμε φραϊότατα κουλουρά-
κια ή μπισκοτάκια.

Μία ακόμη συνταγή:
50 δράμια λίπος ή βούτυ-
ρο φαγητού, 1 κρόκος αυγού
1 φλυτζάνι του τσαγιού ζά-
χαρη 3 φλυτζάνια του τσα-
γιού αλεύρι.

Και σ' αυτά όπως και στα
προηγούμενα θα κτυπήσετε
πολύ καλά το βούτυρο και
αφού ρίξετε τη ζάχαρη τα
κτυπάτε καλά και πολύ. Με-
τά ρίχνετε τον κρόκο και
πάλι κτυπάμε καλά και τε-
λευταίο το αλεύρι. Αφού το
ζυμώσετε καλά μετά κάνετε
μπισκοτάκια σε σχήμα
στρογγυλά. Αυτά πρέπει να
τρώγονται όπως οι κουρα-
πιέδες.

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

Η Δικαιοσύνη στην Πα- ραγουάη.

Κάθε χώρα έχει και τη δι-
κή της ποινική νομοθεσία, σύμ-
φωνα με τις παραδόσεις του τό-
που. Στην Παραγουάη ο φόνος,
όπως αναφέρει ένας Αμερικαν-
ός δημοσιογράφος, που την
επισκέφθη εσχάτως, οι ένορ-
κοι δεν έχουν δικαίωμα να ανα-
βάλλουν την έκδοση της απόφα-
σεως, έστω και αν η νύχτα έ-
χει πολύ προχωρήσει. Αλλά το
σπουδαιότερο είναι άλλο. Στη
διάσκεψη των ενόρκων παρίστα-
ται κι ένας κλητήρας που κρα-
τεί ένα ξύλινο σφυρί. Μόλις
ιδει κανένας ένορκο να νυστά-
ζει, του δίνει μία στο κεφάλι
και τον επαναφέρει στο καθή-
κον του!...

Η έκδοση θανατικών αποφά-
σεων είναι πολύ σπάνια στην
Παραγουάη. Οι κάτοικοι της
χώρας αυτής πιστεύουν ότι κα-
νένας άνθρωπος δεν είναι κατά-
βάθος κακός και ότι η εκτέλε-
ση του ενόχου δεν προσφέρει
καμμία εκδούλευση στο θύμα
του!...

Άγελάδες που πηδούν!

Στην κτηνοτροφική Έκθεση
που έγινε τελευταίως στη Νέα
Υόρκη οι επισκέπτες είδαν κά-
τι άγελάδες που...πηδούν σαν
γάτες!... Πρόκειται για μία
ράτσα από άγελάδες των Ίμα-
λάων που μπορούν να πηδούν
χωρίς δυσκολία τοίχους ύψους
ένανμιση μέτρου και να σκαρφα-
λώνουν στα κατσάβραχα σαν
κατσίκες. Το γάλα τους, ό-
μως, δεν είναι άφθονο, έπως
των Έλβετικών άγελάδων.

Τό εμπόριο των μαλλιών.

Στην Αυστρία ανεπτύχθη τε-
λευταίως ένα παράξενο εμπό-
ριο. Όλες οι χωριστοπούλες
πουλάνε τα μαλλιά τους, ή τα
ανταλλάσσουν με υφάσματα
και άλλα διάφορα εμπορεύμα-
τα! Έτσι, με δυο πλεξίδες
μαλλιών, κάθε κοπέλλα μπο-
ρεί να εξασφαλίσει ένα ωραίο
φόρεμα. Οι αγοραστές των
μαλλιών είναι Αμερικανοί.

CLARK'S-VENUS

Τα

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΝΕΟΤΗ-
ΤΟΣ και ΜΑΣΚΕΣ ΑΝ-
ΤΙ-ΡΙΝΤ

εφαρμόζονται και πωλούν-
ται. Στο ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

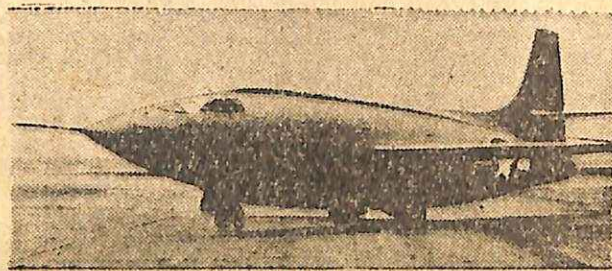
«ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

Μητροπόλεως Υπατίας 11
Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τό ταχύτερο αεροπλάνο

Τόν προσεχή μήνα, θα γί-
νουν στην Καλιφόρνια οι πρώ-
τες δοκιμές ενός τελευταίου
τύπου αεροπλάνου, που έλπιεί-
ται ότι θα αναπτύξη ταχύτητα
1700 μιλίων την ώρα, δηλαδή
2.700 χιλιομέτρων περίπου!...
Τό καταπληκτικό αυτό αερο-
πλάνο, που πρόκειται να κα-
ταρριφεί όλα τα μέχρι τώρα
ρεκόρ ταχύτητας, ονομάζεται

X5-1. Όπως παρατηρούν οι
Αμερικανοί ειδικοί, αν τό
X5-1 πραγματοποιήσει ούτη
την επίδοξη, θα ξεπεράσει και
αυτών ακόμα τον ήχο στην τα-
χύτητα. Τό Χ5-1 δεν είναι πο-
λεμικό αεροπλάνο, αλλά ιπτά-
μενο έπισημονικό εργαστήριο,
για διάφορες μελέτες. Τό μή-
κος του είναι 10 1/2 μέτρα.

Τό βροχόνερο κάνει καλό δέρμα.

Ένας Έλβετος γιατρός, ο
δόκτωρ Αλμπέρ, συμβουλεύει
τις γυναίκες, που θέλουν να έ-
χουν ωραία επιδερμίδα να πλέ-
νουν τό πρόσωπό τους με...
βροχόνερο. Κατά την γνώμη
του έν λόγω γιατρού, δεν ύ-
πάρχει καλλίτερο κοσμητικό
για τό δέρμα.

Να τώρα και τό τρόπος της
χρησιμοποίησης του νερού
της βροχής για την περιποίηση
του προσώπου: Αν βρέχει δυ-
νατά, πρέπει να εκθέσετε τό
πρόσωπό σας κάτω από τη βρο-
χή, όπως κάνετε στο ντους,
επί ένα τέταρτο της ώρας. Στο
διάστημα αυτό τό πρόσωπο
πρέπει να δεχεται τη βροχή κα-
θέτως. Κατόπιν, κάνετε μία
δυνατή έντονη με μία μαλα-
κή πετσέτα. Με τον τρόπο αυ-
τόν, δυναμώνει, ή κυκλοφορία
του αίματος καθαρίζει τό δερ-
μα, εξαλείφονται οι ρυτίδες και
ή επιδερμίδα παίρνει μία ζωη-
ρή λάμψη.

Αν ή βροχή είναι σιγαλή,
πρέπει να την υπομείνετε επί
μισή ώρα, για να πλυθεί καλά
τό δέρμα. Εγνοείται ότι τα
μαλλιά πρέπει να προστατεύ-
ονται μ' ένα σκούφο από κα-
υσταίνα σαν αυτά που χρησι-
μοποιούνται στα θαλάσσια
μπάνια.

Άλλα με τό βροχόνερο μπο-
ρείτε να κάνετε και διάφορες
λουσιές πολύ ωφέλιμες για τό
δέρμα. Ιδίως όταν είναι ερεθι-
σμένο από τον ήλιο, τον ήλιο
ή τη σκόνη. Μία τέτοια λο-
σιόν είναι ή ακόλουθη: Διαλύ-
τε σε λίγο βροχόνερο άμυλο,
πρώτης ποιότητας σε σκόνη,
μέχρις ότου γίνη σαν αλοιφή
και ρίχνετε μέσα μερικές στα-
γόνες καλό λάδι. Με την αλοι-
φή αυτή σκεπάζετε όλο τό πρό-
σωπό σας επί μισή ώρα. Κα-
τόπιν πλύνετε με βροχόνερο.
Τό πρόσωπό σας θα πάρη μία
φρεσκάδα, που θα σας κατα-
πλήξη.

Τά έναέρια ταξίδια

Από μία στατιστική που
δημοσιεύθηκε τελευταίως σ' έ-
να αμερικανικό περιοδικό προ-
κύπτει, κατά τρόπον αναμει-
σθήτητον, ότι περισσότεροι κιν-
δυνεύει, κανείς ταξιδεύοντας με
αυτοκίνητο, παρά με αεροπλά-
νο! Σύμφωνα με την στατιστι-
κή αυτή, κάθε πολίτης των Η-
νωμένων Πολιτειών κινδυνεύει
μία φορά στις 4.800, να σκο-
τωθή από αυτοκίνητο διατύ-
χημα, κατά τη διάρκεια ενός έ-
τους. Αντίθετα, επί 4.700.000
ατόμων που ταξιδεύουν αεροπο-
ρικά μέσα στο χρόνο, δανύ-
ονται 570 μίλια, μόνο οι 94.
000 έχουν φόβο να βρουν τον
θάνατο. Συνεπώς, αν πιστέ-
ψουμε την ακρίβεια της στατι-
στικής αυτής, είναι είκοσι φο-
ρές πιο επικίνδυνο να ταξι-
δευή κανείς με αυτοκίνητο πα-
ρά με αεροπλάνο.

Τό υϊκόν φίλτρον.

Ένα αγοράκι, δώδεκα έ-
τών, ό Έντολαντ Ρόγκουελ,
που ήταν κλεισμένο σε μία οί-
κογενειακή πανσιόν της Νέας
Υόρκης γιατί οι γονείς του
ήταν χωρισμένοι, εξηφανίσθη
μυστηριωδώς τον περασμένο
μήνα, την ώρα που έβγαίνει ά-
πό τό σχολείο. Τό βρήκαν έξη
μέρες αργότερα, να κοιμάται
σ' ένα παγκάκι του υπογείου
σινδροδρόμου της αμερικανι-
κής μεγαλουπόλεως. Στις έρω-
τήσεις που του υπέβαλαν, έξη-
γησε ότι σ' όλα αυτά τό διά-
στημα έψαχνε στους δρόμους,
για να βρή τη μητέρα του. Για
να εξασφαλίση τό ψωμί του,
πουλούσε έφημερίδες, και τα
βράδυα, κοιμότανε στα βαγό-
νια του υπογείου σινδροδρό-
μου. Η μητέρα του, μόλις έ-
μαθε την περιπέτειά του, έ-
σπευσε να τό συναντήσει και
να τό πάρη μαζί της.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

ΜΑΡΣΕΛ ΑΛΛΑΙΝ

50Ν

Ύστερα ακολούθησε ένα στε-
νό διάδρομο που ώδηγούσε
στη σκάλα του υπογείου!...

Αρχισε να την κατεβαίνει,
μ' ένα ελαφρό χτυποκάρδι...
Κανένας κρότος δεν έτάραζε
τη νυκτερινή σιωπή, εκτός ά-
πό τον ελαφρό κρότο του νε-
ρού που έτρεχε από την βρύ-
ση... Κατέβηκε είκοσι σκα-
λοπάτια... Είκοσι ένα, είκο-
σι δύο είκοσι τρία!...

Κατέβαινε διαρκώς... Η
σκάλα ήταν άτελειωτη!... Τό
υπόγειο βρισκόταν σε μεγάλο
βάθος!...

Έξαφνα ό Λεόν σταμάτη-
σε και κοίταξε στον τοίχο. Η
καρδιά του χτυπούσε δυνατά.
Λίγα χιμάτα πιο πέρα, στο
μέρος του τοίχου που δεν φω-
τιζόταν από τη λάμπα του εί-
χε δει δύο μάτια που ήταν
καρφωμένα επάνω του και που
ύστερα εξαφανίσθηκαν!

— Ό!... ψιθύρισε ό νε-
ρός ρεπόρτερ. Τι είναι αυτό πά-
λι!...

Και με μία ένστικτώδη κί-
νηση έβγαλε τό πιστόλι του
και τέντωσε τ' αυτιά του.

Δεν άκούγονταν τίποτε. Η
μάλλον άκούγονταν ένα ελαφρό
τατο φρού-φρού, ένας ανεπαί-
σθητος κρότος, κάτι σαν γλύ-
στηριμα που κι αυτό έπαψε σε
λίγο να άκούγεται.

— Ίσως να γελάσθηκαν!

ψιθύρισε ό Λεόν.

Και ξαναβρίσκοντας όλη τη
ψυχραιμία του άρχισε πάλι να
κατεβαίνει τη σκάλα, πού όσο
πήγαινε τόσο και γινότανε πιο
στενή.

Θαρρώ πως κατεβαίνω
σε πηγάδι! συλλογίσθηκε ό
Λεόν.

Την ίδια στιγμή τό πόδι του
σκόνταψε σε κάποιο αντίκειμε-
νο που άρχισε να κατρεκυ-
λάη στα σκαλοπάτια με δαι-
μονισμένο κρότο.

Τι ήταν αυτό πάλι; ψι-
θύρισε ό ρεπόρτερ που άρχισε
να τρέμη.

Τι ήταν αλήθεια αυτό τό
πράγμα; Ένα ανθρώπινο κρα-
νίο!...

Ο Λεόν προσπάθησε να γε-
λάση.

Γιατί ξαφνιάζομαι; συλ-
λογίσθηκε. Τι τό παράξενο
που βρήκα ένα κρανίο; Ξεχνά
ότι βρίσκομαι στο μαγαζί έ-
νός έμπορου σκελετών!

Κι έκανε να περάση πάνω
από τό κρανίο. Την ώρα ό-
μως που σήκωσε τό πόδι του
να πάλι τα δύο λαμπρά μά-
τια μέσα στο σκοτάδι της
περιστροφικής σκάλας!...

Ήσαν δύο μάτια πράσινα
με μία λάμψη διαβολική.

Ψηλά τα χέρια! φώνα-
ξε ό Λεόν Ρούντ.

Άλλά την ίδια στιγμή έσπα-
σε στα γέλια. Τα δύο πράσι-
να μάτια που τόσο τον τρό-
μαζαν, ήταν τα μάτια μιας
χοιδής... γάτας που τώβαλε

στα πόδια νυσουρίζοντας φοβι-
σμένα!...

Είμαι γελοίος με τους ά-
νόητους φόβους μου! ψιθύρισε
ό Λεόν και συνέχισε την κά-
θοδό του.

Επί τέλους κάποια στιγμή
έφθασε στη βάση της σκάλας
και βρέθηκε μπροστά σε μία
καγκελώφραχτη πόρτα, με χον-
δρά σίδερα.

Και πως την ανοίγουν
τόρα, αυτή την πόρτα; είπε με
σα του ό Λεόν.

Έβγαλε πάλι τον κρίκο με
τ' αντίκλειδιά του. Δοκίμασε
με τό ένα, με τό άλλο και σε
λίγο ή βαριά πόρτα άνοιξε.
Ο Λεόν βρισκότανε πιά μέ-
σα στο άντρο των σκελετών.

Έκανε δυό βήματα στο έ-
σωτερικό του υπογείου δωμα-
τίου και σήκωσε την λάμπα
του για να δει καλλίτερα. Την
ίδια όμως στιγμή έμπηξε μία
βλαστήνια. Η σιδερένια πόρ-
τα έκλεισε πάλι μόνη της, ά-
κούσθηκε δε ό χαρακτηριστικός
κρότος της κλειδαριάς που έ-
κλεινε αυτόματα!

Αυτό δεν τό σκέφθηκαν!
συλλογίστηκε ό Λεόν. Άλλά
δεν πειράζει. Θα την άνοίξου-
με πάλι!...

Αρχισε να περιεργάζεται
τό υπόγειο. Καταβάλλοντας
μία υπεράνθρωπη προσπάθεια
να μη λιποθυμήσει από τη
βρώμα των άποσυνθετιμένων
σαρκών, έφθασε σε λίγο στη
βρύση και είδε κάτω από τό

νερό που έτρεχε ακατάπυστα
δυό μισολωμένα ανθρώπινα
πτώματα. Ύστερα έκανε μία
δολία γύρω, κυττάζοντας στον
τοίχο μήπως ύπηρεχε κρυμιά
μυστική διέξοδος. Κατόπιν έ-
ξήτασε τό ταβάνι και ύστερα
έσκυψε να περιεργασθή τό δά-
πεδο.

Έξαφνα επάνω στην πηχτή
λάσπη του δαπέδου, διέκρινε
ένα σημάδι, που τον έκανε ν'
άνασκιρτήσει. Ήταν τό απο-
τύπωμα ενός τακουιού!...

Και μέσα στο αποτύπωμα αυ-
τό ύπηρεχε ένας σπυρτός, ένας
σταυρός της Λωρραίνης!... ό
σταυρός που έχαραζε πάντο-
τε με τό σουγιά του ό πατέ-
ρας του Λεόν, στα τακουινία
των προπυλαίων του!

— Τα χνι τορ πατέρα!...

ψιθύρισε ό Λεόν γεμάτος χα-
ρά. Ο πατέρας ζή!... Να τα
ίχνη του!... Ήρθε εδώ κάτω!

Ό! Δεν ύπηρεχε καμμία άμ-
φιβολία.

Άλλά πως έφθασε έως εδώ
κάτω ό γέρο-Ρούντ; Και πως
ξανάφανε; Τι έσήμαινε ό έρ-
χομός του μέσα σ' αυτό τό μα-
κάβριο υπόγειο;... Όστε αυ-
τά που έλεγε ό Δομήνικος
Τρυσέν ήσαν αληθινά; Είχαν
σημειωθεί πράγματι στο ύπο-
γειο με τους σκελετούς παρά-
ξενα φαινόμενα;...

— Ό!... Θα τα μάθουμε!

φώναξε ό Λεόν.

Και ξεκίνησε να φύγη, να
βγί πάλι στο δρόμο, ν' άνα-

πνεύση καθαρόν άέρα, να μά-
θι μήπως ό πατέρας του τού-
στείλε στο μετοξύ κανένα μή-
νυμα.

Την ώρα όμως που πλησία-
ζε στην πόρτα, ή λάμπα έσβη-
σε ξαφνικά.

— Καλά είμαστε! ψιθύρισε ό
Λεόν. Καί τώρα πως θ' άνοι-
ξουμε την πόρτα; Θα τα κα-
ταφέρουμε μέσα στο σκοτάδι;

Κι έκανε να βγάλη τα κλει-
διά από την τσέπη του. Άλλά
έκπληξη! Τα κλειδιά έλειπαν!

Κρύος ιδρώς άρχισε να τρέ-
χη τότε άπ' τό μέτωπο του νε-
αρού ρεπόρτερ.

— Μούπεσαν χωρίς να τό
καταλάβω! συλλογίσθηκε. Άς
είνε. Θα τινάξω την κλειδαριά
στον άέρα με τό ρεβολβέρ
μου!...

Προχώρησε ψηλαφητά μέσα
στο σκοτάδι και σε λίγο έφθα-
σε μπροστά στην καγκελώφρα-
χτη πόρτα. Καθώς έτοιμοζό-
ταν να βγάλη τό πιστόλι του
για να σπάση την κλειδαριά,
άλλη έκπληξη: Η πόρτα ήταν
ορθάνοιχτη!...

— Θα τρελλαθώ! είπε μέ-
σα του ό Λεόν. Πως άνοιξε πά-
λι αυτή ή πόρτα;... Και ό-
μως είμαι βέβαιος ότι είχε
κλεισει και ότι έπιασε και ή
κλειδαριά! Όνειρεύομαι λοι-
πόν!...

Αρχισε ν' άνεβαίνει ένω-έ-
να τα σκαλοπάτια. Τό σκοτά-
δι ήταν μαύρο σαν πίσσα. Σι-
γή νεκρική. Δεν άκούγονταν τί-
ποτε!... Και στο δέκατο σκα-
λοπάτι έγινε αυτό που έγινε:

Κάποιος άρπαξε τον Λεόν ά-
πό πίσω και έσπασε τό λαιμό
του με τις χερσάκιες του, που
ήσαν σαν σιδερένιες λαβίδες!

Ο Λεόν έκανε ν' άμυνθή...
Ματαία προσπάθεια!... Τα
χέρια του άόρατου αντίπαλου
του τον έσφιγγαν τόσο δυνατά
στο λαιμό, ώστε παρέλυσε τε-
λείως!...

Την ίδια στιγμή άκούσθηκε
μία βραχνή φωνή:

— Σε κρατάω, κανάγια!...
Μη βγάλής ταμπούδι!... Θα
σου στοίψω τό λαρούγγι σαν
κοτόπουλο!...

Ο Λεόν κατάλαβε ότι ήταν
χαμένος. Και ξαφνικά, σαν να
έβλεπε τον αντίπαλό του, ψι-
θύρισε:

— Ο Τίγρης!

Είχε μαντέψει ότι ό άόρα-
τος αυτός κακουργός που
του σφιγγε τό λαιμό, δεν ήταν
άλλος από τον φονιά που εί-
χε άναστατώσει τό Παρίσι με
τά μυστηριώδη εγκλήματά του,
τον φονιά που κυνηγούσε ό πα-
τέρας του με τόση λύσσα.

Τα πόδια του Λεόν είχαν πα-
ραλύσει. Τού φάνηκε ότι έχα-
νε τις αισθήσεις του και ότι
σε λίγο θα ήταν λιπόθυμος.

Έξαφνα αισθάνθηκε να τον
σηκώνουν και να τον άναβά-
ζουν επάνω... Τετέλειον!...

Ήταν αιχμάλωτος του Τίγρη!
Φτωχή Λεόν!...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο προσεχές.

«ΕΛΩ ΑΘΗΝΑ!»—Σελίς 29

Ξεκίνημα - Ίντριγκ

Το κ. Α. ΠΕΡΙΔΗ

Ξακουστά είναι τα γλέντια των μηχανικών της Σύμης. Αυτά τα γλέντια παρηκολούθησε ένας σοφός και καλοκάγαθος καθηγητής των ελληνικών, ο Κάρλος Φλέγκελ από τη Βίλνα της Ρωσίας, και τα βάφτισε «γλέντια των μελοβαντών».

«Δέν επιχειρώ—έγραφε, σ' ένα βιβλίο του—να περιγράψω τη μαρτυρική ζωή των σφευγαράδων της Δωδεκανήσου γιατί δεν είμαι Αίσχυλος. Μονάχα αυτός θα μπορούσε να κάνει μια νέα τραγωδία του πάνω στο θέμα αυτό. Εκείνο που μπορώ να κάνω εγώ, είναι να προσπαθήσω να προκαλέσω την προσοχή όλων των χριστιανών, για να καταργηθούν τα σκάφανδρα, που σαν άλλοι Μινώταυροι καταβροχθίζουν εικοσιπεντάρδες ροδοπρόσωπους λεβέντες, όταν δεν τους κάνουν παραλυτικούς».

Γι' αυτά τα μακάβρια γλέντια των μηχανικών, των σφευγαράδων των σκαφάνδρων θα μιλήσουμε σήμερα.

Ένα μηχανοκώικο έχει, για πλήρωμα 10 — 12 λεβέντες. Από αυτούς οι 7 το λιγότερο θα είναι οι μηχανικοί. Για να γίνει κανένας μηχανικός, σ' σκάφανδρο πρέπει να έχει πολλά προσόντα, που δεν τ' αποκτά στα σχολεία του Κάστρου της Σύμης, ή στα Πανεπιστήμια της Αθήνας.

Μονάχα ο Θεός προικίζει με τα προσόντα αυτά τους υποψήφιους μηχανικούς, που το μόνο προσόν που...δεν χρειάζονται, είναι να έχουν γνώσεις... μηχανικής. Πρόσωπα ροδοφιμένα, μπράτσα και στήθη ήρακλεια, καρδιά λιονταρίσι, και κορμί εφθόνο των Αντικυθήρων.

Ένας μηχανικός δεν μπορεί να έχει πέραστος τα 25 χρόνια, για να τσουρμάρει. Δεν είναι ανάγκη να τον δει γιατρός για να πιστοποιήσει, αν έχει τα προσόντα αυτά. Οι καλύτεροι Ιατροί είναι οι... καπεταναίοι των σκαφάνδρων και τ' όφεντικα που βγάνουν την απόφασή τους μόλις δουν τον υποψήφιο. ...«Δέν κάνεις παιδάκι μου,

για μηχανικός, διάλεξε άλλη τέχνη».

Αυτούς τους λεβέντες είναι χαρά Θεού να τους βλέπεις να γλεντάνε πριν ξεκινήσουν για τη Μαντρούχα, ή την Μπενγκάζα στους καφενέδες της Σκάλας του Γιαλού της Σύμης με τις ροδοστάλαχτες και όρθοστηθές άραβωνιαστικές τ.σ. Αφού πάρουν από τ' όφεντικα τους τη μπροστάντζα, άλλως 10 και άλλος 5 ναυαγόνα ή λουίτζα, όπως τα λένε άδριακίτες, όλοι οι Συμιακοί θα μαζευτούν στο πλατεάκι του Αλέμιν στο χωριό, θα φωνάξουν τον καλύτερο βιολιτζή της Σύμης τον Ρήγα της Μπαργιάς, το πρώτο λαούτο τον Δράκο και τον πιο μερακλή σαντουριτζή, τον Τράμπα, που ήταν κι αυτός μηχανικός έναν καιρό, και κουτσάθηκε—δύο νύχτα ο Κύριος—όπως λέει, από την πρώτη του βουτιά, για να πιάνει το σαντούρι και να κερδίσει πιο πολλά λουίτζα από τον καλύτερο μηχανικό.

Όλοι τους φοράνε τα λαμπράτικα των. Το άσπρο χασέ δένο πουκάμισο με τις πολλές πιέτες, το μαύρο σταυρωτό γελέκο, πουμισμένο από το χειράκι της άραβωνιαστικής με κίτρινα μπρίσματα και το μαύρο τσοχίνο παντελόνι με τα ποδιάλια τα φαρδιά σαν της καμπάνας του Πανερωμιώτη.

Μπροστά θα μπουν τα βιολιά και θ' αρχινήσουν πρώτα με το «Μαύρη είν' η νύχτα στα βουνά». Θ' ακολουθάνε οι μηχανικοί, με τις άραβωνιαστικές των αυτοί με τ' αλικά γαρούφαλλα στο δεξί αυτί και οι όρθοστηθές κοπέλλες με τα τριαντάφυλλα στα μαλλιά, ενώ ούρα θ' ακολουθούν τα σχολιαρόπαιδα, που θα συνοδεύουν τα βιολιά με τα πατριωτικά τραγούδια των.

Κι' όταν κατέβουν πιά στο γιάλο θα κάτσουν στους καφενέδες της Σκάλας και θ' αρχινήσουν το γλέντι που θα βαστάει καμιά δεκαριά μέρες κάθε Μάη που γίνεται στο ξεκίνημα των μηχανών.

Μπουκάλες χιλιάδικες γεμάτες ρακί θ' αδειάζουν, Καρτί-

άκια μετζήτσια και λουίτζα θα κολλήσουν στο κούτελο του Ρήγα, ή του Δράκου, ή του Τράμπα, ανάλογα με τις συμπάθειές του καβένες κι' ύστερα θ' αρχινήσει ο χορός. Ο Συμιακός μπάλλος θα χορευτεί από τα ζευγάρια με χάρη και τσαλίμια και λυγίσματα της άραβωνιαστικής, πούχει ανάψει και κορώσει και βγάινει φλόγες από τ' αμυγδαλωτά μάτια της όσο να κάμει τον καλό της να ξεσπάσει. Βαρα το βιολί σου Ρήγα Φάρε το στερνό λουίτζι Φεύγουμε για την Μαντρούχα ποιος πααίνει, ποιος γυρίζει.

Κι' όταν πιά κατατεθεί και το τελευταίο λουίτζι της μπροστάντζας, τότε οι λεβέντες μηχανικοί θα μπουν στα βαρκάκια, για να πάνε στις άραγμένες μηχανές δώ ούτον Κάβο της Φαγερωμένης.

Στο μουράγιο καρτερούν οι άραβωνιαστικές, όχι πιά ροδοκίκινες, δροσάτες και όρθοστηθές, με κίτρινωχλωμες και συννεφιασμένες όσο που θα καθαντζάρουν τα μηχανοκώικα το Διαπύρι και δεν θα φαίνονται πιά.

Υστερα σαν μια πένθιμη λιτανεία θα ξεκινήσουν έλες για το χωριό και θ' ανέβουν τα τρακκόσια σκαλιά του ανηφορικού δρόμου, ενώ ούρα τα σχολιαρόπαιδα θα τραγουδάνε το τραγούδι του Λευτέρη του Λουμπούνα, του καλύτερου και πιο λεβέντη μηχανικού που παλαιψε στο βυθό της Μαντρούχας με ένα θεόρατο θειοραχτάποδο και δεν ξαναγύρισε πιά στη Σύμη.

Παίξει το βιολί σου Ρήγα Πάρε το στερνό λουίτζι Φεύγω πιά στη Μαντρούχα Ποιος πααίνει, ποιος γυρίζει...

ΑΡΙΣΤΟΣ ΠΕΡΙΔΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Η τσατσάρα

Ο σύζυγος. — «Ακουσε, Καίτη, αυτό που κάνεις είναι «άνω ποταμών»! Χτένιζεις το σκυλλί σου με την τσατσάρα μου!...

Η σύζυγος. — Μή φοβάσαι αγάπη μου. Την έπλυ να προηγουμένως!...

Ευθραυστο δώρο!

Η Κική. — Ξέρεις Λέλα; Χθές ο Παύλος μου χάρισε τη καρδιά του...

Η Λέλα. — Να την προσέχης... Προχθές μου έδωγε ότι του την έχω... ραγίσει!...

Η συνταγή

Ο Κώστας. — Από τη περασμένη Κυριακή που είπα κάτι στη γυναίκα μου και της κακοφάνηκε, δεν μου μιλάει πιά!...

Αλέκος. — Αλήθεια;... Πες μου γρήγορα τί της είπες!...

Θεατρικές πρώτες.

«Ο Αποσπότης και η υψαιδρος Ελλάς»

Παραπονούνται οι κ. κ. Χρ. Γιαννακόπουλος κι' Αλ. Σακελλάριος—οι συγγραφείς της πολιτικής σατύρας «Ο Αποσπότης και η υψαιδρος Ελλάς», που ανέβασε ο θίασος του Β. Αργυροπούλου την περασμένη εβδομάδα—στο πρόγραμμά τους σημείωμα πως τους επιτίθεται ο Τύπος της «άκρας δεξιάς» παράταξης γιατί κάνουν τάχα πολιτική με τις σατιρίες τους «Κυριακή Αργία». «Η Δεξιά» ή «Αριστερά» κι' ο κυρ-Πάτλης, «Οι Γερμανοί ξαπνώνουν», και βεβαίως ο κ' ο κυρ-Πάτλης, πώς κανένα δεν έχουν σκοπό να κάνουν πολιτική και πως μόνον προέση είναι να σατιρίζουν τον τυφλό ελληνικό πολιτικό φανατισμό, που τόσους μπλάδες δημιουργεί στον πολυδάσκαλμένο μας τόπο. Μά το παράπονό τους δε μοιάζει στερημένο από μεγάλη δόση αφέλειας. Γιατί πώς μπορούν οι φανατισμένοι να παραδ-χούν τις ακρότητές τους, να παραδεχτούν πως δεν έχουν καθόλου δικό, όπως δεν έχουν δικό ο' οι όπαδοί της αντίθετης παράταξης. «Οποιας βελήσει να τους το πει, είτε σοβερολογώντας είτε σατιρίζοντας, είναι γι' αυτούς πολιτικός τους αντίπαλος, υποστηρίζει τους αντίθετους, εκφυλοκοιούς» μ' άλλα λόγια ή «κρυφοφασίστες». Άν δεν είχαν έτσι θα λείπαν οι ακρότητες κ' οι φαντασμοί, και συνακόλουθα θα λείπε και κάθε βάση για σάτυρα.

Μά η βάση, δυστυχώς, υπάρχει, κ' οι κ. κ. Χρ. Γιαννακόπουλος κι' Αλ. Σακελλάριος ανακάλυψαν σ' αυτή μίαν άκνωση πηγή πλουτισμού. Γιατί ο «Αποσπότης» και η υψαιδρος «Ελλάς» αποδειχνέ πως οι συγγραφείς του χρησιμοποιήσαν μίαν ιδέα—που την είχαν κιόλας ξαντήλτικα έκμεταλλοι—σε τρία προηγούμενα έργα—σαν πρώτη ύλη για να θάξουν εν seide διωχτικά κατασκευάσματα, γραμμένα στο γόνιμο, που δεν προσφέρουν παρά χοντροκομμένα άστια και που βρίσκουν αντίκριση μόνο στα καλύτερα γούστα του κοινού. Δεν είναι καθόλου παράξενο πως ο κόσμος βλέποντας τα νελάκι, «Ο κόσμος μπορεί να ξεκαρδιστεί στα γέλια κι' όταν βλέπει κάποιον να πατάει μίαν μπαγιόφλουδα, να γλιστρεί, ν' αγκυλώνεται να κρατήσει την ισορροπία του απλώνοντας δεξιά κι' αριστερά τα χέρια του και τέλος να ξεπλύνεται φαρδύς πλατύς στο πεζοδόρμιο. Δε θα πεί μ' αυτό πως για να κάνουν με το θεατή να γελάσει μπορούν να παρουσιάσουν παρόμοιο με το παραπάνω θέαμα στη σκηνή, όπως δεν μπορούμε να εκμεταλλευτούμε θεατρικά τίς... φυσικές ανάγκες μιας ήσποισσας πράγμα που δε δίστασαν να κάνουν οι συγγραφείς του «Αποσπότη».

Για την παράσταση τί να πω; Χάρια απ' τον κ. Β. Αργυρόπουλο, που όπως το 'χω ξαναγράψει είναι ο καλύτερος καρατερίστας κωμικός του καιρού μας, οι άλλοι που τον πλαισιώνουν ήσποισσες είναι όλοι τους πολύ πιο κάτω από μέτροι ώστε να μην αντέχουν σε καμιά λογική κριτική.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο μουσικός οίκος «Melody» στο Νικολοπού 15 εξέδωσε και εκυκλοφόρησε την «Μίνυ απ' το Πρίντιν» και το «Τσικα—Τσικα μπόμ». Το δεύτερο είναι από την ταινία «Μία νύχτα στο Ρίο».

Η Έβδομη Τέχνη

Όρσον Ουέλς

Το συνεντάκτημά μας κ. ΙΩΝΟΣ ΝΤΑΪΦΑΣ

Όταν ο Όρσον Ουέλς έφθασε στο Χόλλυγουντ (μετά την εκπληκτική του «Επιτυχία» στον ραδιοσταθμό της Νέας Υόρκης) τράβηξε άμέσως για τα στούντιο. Η Ρ. Κ. Ο. που μαζί της έλασε συμβόλαιο με δόρους που αυτός επέβαλε, του παραχωρούσε όλα τα μέσα, οσαδήποτε χρήματα και δικτατορική παντοκράτεια. Το σεναρίό του...ποστή διάρκειά του ταξιδιού του το είχε συμπληρώσει, ήταν έτοιμο να γυριστή. Όλοι περίμεναν την άναγνωση, του τίτλου, φωτογραφίες της προκαταρκτικής δουλειάς, διαφήμιση πριν ακόμη αρχίσει το γύρισμα. Οι μεγάλες «βεντέτες» περίμεναν μια ειδοποίηση, ένα μικρό τηλεφώνημα που θα τις καλούσε να κλείσουν συμβόλαιο μαζί του. Τίποτα όμως απ' όλ' αυτά δεν έγιναν. Ο Όρσον Ουέλς δούλεψε κεκλεισμένων των θυρών. Ούτε ένας περιττός επισκέπτης ούτε ένας δημοσιογράφος δεν παρενέβαιναν. Κι' έσο από βεντέτες κάτι παραπάνω όνομα άγνωστον ήσποισσας αρχισαν να ακούγονται πως θα τον πλεισιώσαν.

Ότι χρειάζονταν ακριβώς για να τους ξανάψη στο ζενίθ την περιέργεια να κάνουν τις εφημερίδες να γράψουν τις τερατοειδέστερες πληροφορίες τους αναγνώστες ν' αδημονούν και τους κινηματογραφικούς κύκλους να κοιταμπυλεύουν με φανατισμό. Και να που σε δεκαπέντε περίπου εβδομάδες οι ιδιαίτερες προσκλήσεις στους λίγους «ελεγκτούς» έφτασαν καλώντας τους να παρασταθούν στην πρώτη δοκιμαστική προβολή του «Πολίτη Καίτη», όπως ωνομαζότανε το έργο του Ουέλς.

Τα φώτα σβήνουν. Η αγωνία ανάβει. Μαύρο πανί μετά κάτι αλλεπάλληλες εικόνες συμποτισμένων. Κι' ύστερα στο βάθος ένα τεράστιο σπιτί. Η μηχανή με ταχύτητα «τράβαλιγκ» κατευθύνεται πάνω του, περνώντας απ' ένα παραμυθένιο κήπο. Ένα άνοιχτο παράθυρο μετά ένα δωμάτιο. Ένα χέρι που κρατάει μια γυάλη πιά. Ένα κεφάλι που συσπάται από αγωνία. Μία ξαφνική σπαρακτική φωνή το χέρι παραλύει, η υπάλληλη κυλάει ενώ ταυτόχρονα ακούγεται από το πρόσωπο που σπασαράει, μια παράξενη λέξη. Ο άνθρωπος έχει πεθάνει... Κι' ύστερα όλο το έργο αρχίζει από τη φυσιολογική του ίαχη. Η ζωή το έργο κι' οι προσπαθίες του «Πολίτη Καίτη». Και τέλος - τέλος πιά έρχονται οι «αόχιμοι τίτλοι», που έχει κάθε ταινία μετελευταιά φράση: «Το έργο αυτό γυρίστηκε και γράφτηκε από τον Όρσον Ουέλς». Οι προσκολλημένοι πάντως να τεχνικά σημεία επανάσταση—και σ' αυτό θέμα το μεγαλύτερο τόλμημα που άπεφάσισε Α

μερκανός σκηνοθέτης ποτέ. Και από την άποψη της καθαρά τεχνικής δουλειάς υπήρχαν άπειρα σημεία καταπληκτικής πρωτοτυπίας. Πέντε σχεδόν λεπτά σκοτεινών εικόνων που ακούγεται μόνον η φωνή των ήσποισσων χωρίς να διακρίνονται. Λήψεις κάδρες. Λήψεις σε δωμάτιο με ταβάνι σε ύψος 2.50 μέτρων. Λήψεις οριζόντιες πάνω στο πάτωμα. Όσα οι άλλοι φοβόθηκαν: όλα όσα οι σκηνοθετικές συνταγές άπηγόρευαν ως τότε τα δοκίμασε. Χρησιμοποίησε όσα τότε του χρειάζονταν για να δημιουργήσει άσμοσφαιρα, για να χαράξει έντονους τους τύπους του χωρίς υπερβολή ή κατάχρηση.

Το θέμα του όμως αυτό καθ' εαυτό ήταν το πιο καταπληκτικό τόλμημα. Ο «Πολίτης Καίτη»—όπως όλοι το κατάναν από την πρώτη στιγμή—ήταν υπαρκτό πρόσωπο. Η σάτιρα ή βαθεία φιλοσοφημένη έιρωνική διάθεση που ξεχειλίζει απ' όλο του το έργο άπειροβούτανε στον υπαρκτό «Καίτη» τον γνωστόν Αμερικανό πολίτη τον δυνατότερο άνθρωπο των Ηνωμ. Πολιτειών. Στον παντοδύναμο Χρήστ τον ιδιοκτήτη 350 εφημερίδων και περσοδικών στον Βασίλειο του Τύπου.

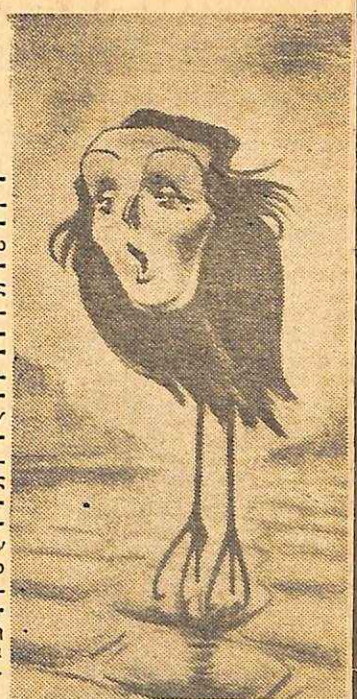
Κι' οι λίγοι εκλεκτοί καταθροονήθηκαν. Οι συζητήσεις και τα τηλεφώνηματα ο' πληροφορίες κι' οι άγανακτισμένες εφημερίδες άρχισαν πριν καλοτελειώση η προβολή. Σε μισήν ώρα ο ίδιος ο Χρήστ έφερε πληροφορηθή τα της ταινίας. Απ' αυτή τη στιγμή άρχισαν ο πόλεμος. Γιακόσια πηνήτα μεγαθήρια από τη μιλάκι από την άλλη ο Όρσον Ουέλς σαν μια δύναμη, που έγινε μονομιάς το σύμβολο των προοδευτικών καλλιτεχνών του Χόλλυγουντ που επέτρεψαν εύρισκαν την ευκαιρία να πολεμήσουν τις εφημερίδες και τις «βαλτές» κριτικές τους.

Ήταν ένας άγανος τραχύς, σχεδόν άπιστος. Οι ενέργειες του Χρήστ διαδεχόνταν κεραυνόβες ή μια την άλλη. Πολιτικοί, δημοσιογράφοι, κυβερνήτες πολιτειών και κυρίως το Κοινό παρακολούθουν τη μονομαχία. Όλοι άγωνούν να δουν την ταινία. Η πρώτη δημοσίευσή της έμφανισή άναγγέλλεται. Όταν ξαφνικά πριν λίγες μέρες μια είδηση σκάει σαν βόμβα: «Αντίπαλες εφημερίδες βρίσκουν κι' αυτές την ευκαιρία να ξεσπάσουν. Και τότε φαίνεται πως τα πράγματα γύρισαν για τον Χρήστ. Ο Όρσον Ουέλς κατορθώνει να επιτροπή η δημοσία προβολή. Η λογοκρισία έπιμένει ακόμα σε μερικές περιπτώσεις. Μά τελικά έρχεται ο θρίαμβος. Η ταινία ολοκληρώση, πλήρης, ποσάλλεται έλευθερα.

Όλοι νομίζουν ότι η μάχη τελείωσε. Ότι ο Ουέλς θα γονατίσει, ότι το φίλμ του καταδικάστηκε ότι οι έλπίδες του σβήθηκαν. Κι' όμως ξαφνικά ένας παράγων νέος έμφανίζεται: το Κ ο ι ν ο ν. Επιστολές σ' εφημερίδες, διαμαρτυρίες συζητήσεις ατέλειωτες στο Σινέ-Κλάμπ (τίς κινηματογραφικές λέσες). Και τότε ο Όρσον Ουέλς κάνει τον έλιγμό του. Μία που άπαγορεύεται ή

Ζωολογικός κήπος Καλλιτεχνών

Το γαλλικόν έβδομαδιόν φιλολογικόν περιοδικόν «ΘΕΑΤΗΣ» δημοσιεύει μερικά σκίτσα από το λεύκωμα του γνωστού σκιτσογράφου Ζωρζ Μπασιά «Ο Ζωολογικός Κήπος των Καλλιτεχνών». Ο σκιτσογράφος παρουσιάζει εξαιρετικά έπιτυχημένες γελοιογραφίες γνωστών Γάλλων καλλιτεχνών του Θεάτρου και του Κινηματογράφου. Έπί παραδείγματι ο περίφημος Μισέλ Σιμόν έμφανίζεται ως χιμποντζής, ή Μαργκερίτ Μορενέ ως μαρμπού, ο Ζαν Λουί Μπαρρό ως παπαγάλος και διάφοροι άλλοι αντιπροσωπεύουν διάφορους «κατοίκους» του Ζωολογικού Κήπου. Δημοσιεύομεν έδώ δύο εκ των πλέον έπιτυχημένων σκίτσων: Είναι ή γνωστή μας τραγουδίστρια Πι άφ, ως σπουργίτης και ο Φερνάντελ ως... γάιδαρος!

προβολή στους κινηματογράφους, αποφασίζει κάτι που επιτρέπει: την ιδιωτική πωδήλη στις άπειράριθμες ιδιωτικές κινηματογραφικές λέσες, χωρίς εισιτήριο! Έλευθερα!

Το κοινό κάνει ούρες μπρος στις πόρτες. Κι' όταν βγαίνει, γίνεται ο έθουμος κήρυκας γεμάτος ένθουσιασμό ή ζωντανή διαφήμιση. Κι' επειδή το άπηγορευμένο προκαλεί, οι ούρες πληθαίνουν. Γίνεται το καθημερινό θέμα των συζητήσεων. Οι αντίπαλες εφημερίδες βρίσκουν κι' αυτές την ευκαιρία να ξεσπάσουν. Και τότε φαίνεται πως τα πράγματα γύρισαν για τον Χρήστ. Ο Όρσον Ουέλς κατορθώνει να επιτροπή η δημοσία προβολή. Η λογοκρισία έπιμένει ακόμα σε μερικές περιπτώσεις. Μά τελικά έρχεται ο θρίαμβος. Η ταινία ολοκληρώση, πλήρης, ποσάλλεται έλευθερα.

Απ' όλους θεωρείται άριστοτεχνική τέχνη, που άνοίγει νέους ορίζοντες. Άκο-

λουθεί το δεύτερο «ταξίδι μέσα στη φωτιά» και το τρίτο «Η αήλη του Αμπερσον», που καθερώνουν σημεία τον Όρσον Ουέλς σαν τον δυνατότερο σκηνοθέτη της Αμερικής, γεμάτων πρωτοτυπία και τόλμη, μνήρητη. Βέβαια υπάρχουν πολλοί που τον κατηγορούν για στυλιστική τάση και για υπερβολικότητα. Αυτό όμως είναι μάλλον ή μικρόψυχη αντίμετώπιση της νέας σχολής που ο Ουέλς καθερώνει στη σκηνή θεαία του κινηματογράφου, μαζί με τον Ε. Φόρντ εξ ίσου δυνατό σκηνοθέτη της άμερικανικής παραγωγής, γεμάτο έλευθερότητα και τόλμη.

Οι ταινίες τους ίσως δεν είναι απόλυτα έμπορικές κι' ίσως γι' αυτό δεν έλθουν στην Αθήνα εύκολα. Θα άποτελέσουν όμως ένα πραγματικά μεγάλο καλλιτεχνικό γεγονός που θα καταπλήξει τους θεατές μας, όπως έγινε παντού όπου προβλήθηκαν.

ΙΩΑΝ, ΝΤΑΪΦΑΣ

Κροπτική - Ραπτική ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Με το πρότυπον σύστημα μας θα έχετε τα καλύτερα αποτελέσματα. Διδάκτρα ποικιλία.

Μηχανή 26 ΤΗΛ. 24-064

ξανά τὸν χριστιανισμό καὶ νὰ ξαναφέρῃ στὴν πίστη τοὺς Κρητικούς ποὺ εἶχαν γίνη μουσουλμάνοι. Ὡς ὁ ὁσῖος Νίκων φώναζε μὲ τὴ μεγάλη του φωνὴ τὸ «Μετανοεῖτε», γύρισε πολλοὺς στὴν πίστη τῶν πατέρων τους καὶ ἐκτίσε ἐκκλησίες ἐποποθέτησε παπάδες καὶ γενικά ἀνανέωσε τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ τῆς Κρήτης.

Μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὴ ἡ θεωρία τοῦ ἐξισλαμισμού τῆς Κρήτης ἀπ' τοὺς Σαρακηνούς κι ὁ ἐκχριστιανισμὸς τῆς κατόπιν ἀπὸ τὸν Νίκωνα τὸν «Μετανοεῖτε», δὲν ἔχουν ἱστορικὴ βάση. Σὲ δύο μελέτες ποὺ ἐδημοσίευσεν ἀτὰ 1938 καὶ 1939 ἀπέδειξε πὼς δὲν στέκουν ἱστορικὰ καὶ σήμερα νομίζω πὼς ἔχω περισσότερα ἐπιχειρήματα γιὰ ν' ἀποδείξω πὼς ἡ Κρήτη συνέχισε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦλάχιστο τοῦ Ὁμήρου ἴσαμε σήμερα πὺ μὴ λίσ γλύτωσε ἀπὸ τὴν μπότα τοῦ ναζισμού καὶ τὴν ἐρήμωση τοῦ τελευταίου πολέμου, ποτὲ δὲν ἔχασε τὴ συνέχεια τῆς ἐλληνικῆς παραδόσεως. Κι' ὡς πρὸς τὸν χριστιανισμό τῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Ἀπόστολος Τίτος ἐκήρυξε τὸν ἀληθινὸ Θεὸ ἴσαμε σήμερα κανένας καταχτήτης δὲν μπόρεσε νὰ μᾶς ἀλλάξῃ τὴν πίστη.

Αὐτὲς οἱ πληροφορίες γιὰ τὸν ἐξισλαμισμό καὶ γιὰ τὴ δράση τοῦ Ὁσίου Νίκωνος μᾶς δόθηκαν ἀπὸ τὸν βίῳ τοῦ Ἀγίου γραμμένο τὸν δωδέκατο αἰῶνα, 150 ἔως 200 χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τοῦ ὁμῶνιμου Μοναστηρίου τῆς Σπάρτης ποὺ, μολοντὶ γράφει λογοτεχνικά κι' αἰμορρατὰ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ, δὲν εἶχε βέβαια γνῶση τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τῶν μὴ σχετικῶν μὲ τὸν Μωρῆ. Ὅτι γράφει ὁ συναριστής αὐτὸς τὸ παίρνει ἀπὸ τὴν Παράδοση, κι ἡ παράδοση εἶνε ἰσχυρὴ ὅταν εἶνε ἐπιτόπια, ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ μεγάλη ἀξία ὅταν ἀναφέρεται σὲ μακρινούς κι' ἀγνωστους τόπους. Αὐτὸς ὁ βίῳ γράφος στάθηκε τυχερός, γιατί κομμάτια ἀπὸ τὸ ἔργο του δημοσιεύτηκαν σὲ διάφορες λατινικὲς μεταφράσεις τὰ τελευταία δισκορία χρόνια, κι' ἀπὸ κεῖ κι' ἀπ' τὸ ἐλληνικὸ κείμενο τοῦ βίου, ποὺ ἐτύπωσε ὁ ἀειμνηστὸς Λάμπρος πρὶν 40 χρόνια ἐγίναν γνωστὰ τὰ σχετικά μὲ τὴν Κρήτη καὶ πᾶρθηκαν κατὰ γράμμα. Ἡ βάσις, λοιπὸν εἶνε ἐσφαλμένη, ἀνβάσις θεωρηθῇ ὅσα λέει ὁ βιογράφος τοῦ Νίκωνος. Ἀλλὰ καὶ πλάνη, δὲν στηρίζεται μονάχα στὶς βιογραφικὲς τοῦ Ἀγίου μαρτυρίες. Πρέπει, νὰ συζητήσουμε τὸ ὅτι μᾶς παραδόθηκε, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καλύτερα. Ἐρχόμεστε στοὺς ἱστοριογράφους τῆς ἐποχῆς : Δὲν μποροῦμε λοιπὸν ν' ἀμφισβητήσωμε πὼς ἐγκαταστάθηκαν μερικοὶ Τσάκωνες, ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν Ἕλληνες ἐξωλάκωνες μὲ ἀρχαίικη διάλεκτο. Κι' οἱ Ἀρμένηδες κι' οἱ Σλαῦοι ποὺ ἐγκαταστάθηκαν ἦσαν λίγοι ἀπετέλεσαν πέντε ἢ ἕξι συνοικισμούς ἀνάμεσα σὲ πεντακόσια ἢ χίλια Κρητικὰ χωριά. Ἐπομένως δὲν ἐπέφεραν καιμιά ἐθνολογικὴ ἀλλοίωση στὴν Κρήτη. Ὅχι, μόνον δὲν ἀφωμίωσαν τοὺς κατοίκους τῆς ἀλλὰ δὲν ἔφεραν κανένα γλωσσικὸν ἴχνος στὴ διάλεκτό μας, ἐκτός ἀπὸ λίγα τοπωνύμια. Ἀφωμίωσαν ἀπὸ λίγα τοπωνύμια. Ἀφωμίωσαν ἀπὸ λίγα τοπωνύμια. Ἀφωμίωσαν ἀπὸ λίγα τοπωνύμια.

Ἐξισλαμισμός καὶ γιὰ τὴν Κρήτην, ἀπὸ τὸν βίῳ τοῦ Ἀγίου γραμμένο τὸν δωδέκατο αἰῶνα, 150 ἔως 200 χρόνια μετὰ τὸ θάνατό του ἀπὸ τὸν ἡγούμενο τοῦ ὁμῶνιμου Μοναστηρίου τῆς Σπάρτης ποὺ, μολοντὶ γράφει λογοτεχνικά κι' αἰμορρατὰ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ, δὲν εἶχε βέβαια γνῶση τῶν ἱστορικῶν γεγονότων τῶν μὴ σχετικῶν μὲ τὸν Μωρῆ. Ὅτι γράφει ὁ συναριστής αὐτὸς τὸ παίρνει ἀπὸ τὴν Παράδοση, κι ἡ παράδοση εἶνε ἰσχυρὴ ὅταν εἶνε ἐπιτόπια, ἀλλὰ δὲν ἔχει καὶ μεγάλη ἀξία ὅταν ἀναφέρεται σὲ μακρινούς κι' ἀγνωστους τόπους. Αὐτὸς ὁ βίῳ γράφος στάθηκε τυχερός, γιατί κομμάτια ἀπὸ τὸ ἔργο του δημοσιεύτηκαν σὲ διάφορες λατινικὲς μεταφράσεις τὰ τελευταία δισκορία χρόνια, κι' ἀπὸ κεῖ κι' ἀπ' τὸ ἐλληνικὸ κείμενο τοῦ βίου, ποὺ ἐτύπωσε ὁ ἀειμνηστὸς Λάμπρος πρὶν 40 χρόνια ἐγίναν γνωστὰ τὰ σχετικά μὲ τὴν Κρήτη καὶ πᾶρθηκαν κατὰ γράμμα. Ἡ βάσις, λοιπὸν εἶνε ἐσφαλμένη, ἀνβάσις θεωρηθῇ ὅσα λέει ὁ βιογράφος τοῦ Νίκωνος. Ἀλλὰ καὶ πλάνη, δὲν στηρίζεται μονάχα στὶς βιογραφικὲς τοῦ Ἀγίου μαρτυρίες. Πρέπει, νὰ συζητήσουμε τὸ ὅτι μᾶς παραδόθηκε, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε καλύτερα. Ἐρχόμεστε στοὺς ἱστοριογράφους τῆς ἐποχῆς : Δὲν μποροῦμε λοιπὸν ν' ἀμφισβητήσωμε πὼς ἐγκαταστάθηκαν μερικοὶ Τσάκωνες, ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν Ἕλληνες ἐξωλάκωνες μὲ ἀρχαίικη διάλεκτο. Κι' οἱ Ἀρμένηδες κι' οἱ Σλαῦοι ποὺ ἐγκαταστάθηκαν ἦσαν λίγοι ἀπετέλεσαν πέντε ἢ ἕξι συνοικισμούς ἀνάμεσα σὲ πεντακόσια ἢ χίλια Κρητικὰ χωριά. Ἐπομένως δὲν ἐπέφεραν καιμιά ἐθνολογικὴ ἀλλοίωση στὴν Κρήτη. Ὅχι, μόνον δὲν ἀφωμίωσαν τοὺς κατοίκους τῆς ἀλλὰ δὲν ἔφεραν κανένα γλωσσικὸν ἴχνος στὴ διάλεκτό μας, ἐκτός ἀπὸ λίγα τοπωνύμια. Ἀφωμίωσαν ἀπὸ λίγα τοπωνύμια. Ἀφωμίωσαν ἀπὸ λίγα τοπωνύμια. Ἀφωμίωσαν ἀπὸ λίγα τοπωνύμια.

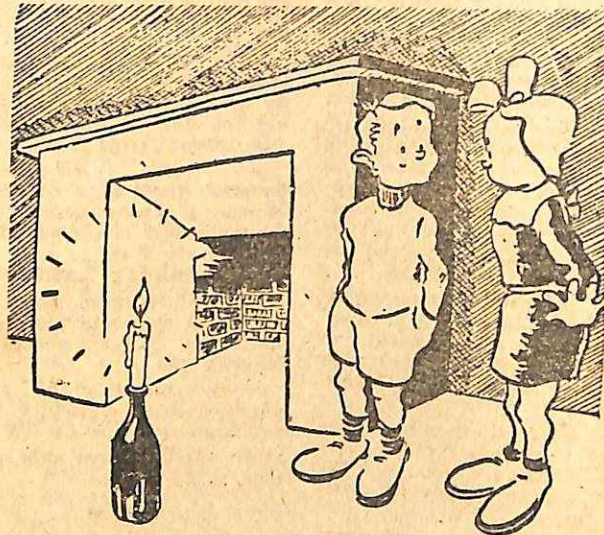
ἔφεραν δηλαδὴ οἱ ἴδιοι. Αὐτοὶ, πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε, ἦσαν γενναῖοι στρατιῶτες ποὺ ἐπολέμησαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Κρήτης. Γι' ἀνταμοιβὴ τῶν ἀγώνων τους πᾶραν ἀπ' τὸν Διμύσιο διάφορα κτήματα ποὺ οἱ παλιοὶ τους (Βυζαντινοὶ) κύριοι εἶχαν ἐκλείψει, μὲ τὴν Ἀραβοκρατίαν καὶ οἱ καινούριοι—οἱ Ἀραβες δηλαδὴ—δὲν μποροῦσαν νὰ τὰ διατηρήσουν. Γι' ἀνταμοιβὴ οἱ στρατιῶτες αὐτοὶ θὰ πολέμαγαν ὅταν χρειάζονταν γιὰ τὸ Βυζάντιο ἢ θὰ τοῦ προσέφεραν φρουροὺς, ἵππικὸ, φόρους.

Ἐκεῖνοι ποὺ ἔπαθαν πραγματικὰ στὴν Κρήτη ἦσαν οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων. Στὰ 823 ὅταν ἦσαν οἱ Ἀγαρινοὶ, κατ' ἐστρέψαν τὶς σωζόμενες ὡς τότε ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα πόλεις, ἔκαμαν δικούς τους συνοικισμούς, καὶ πᾶραν τὴν οἰκονομία τοῦ τόπου στὰ χεῖρά τους, ἐπομένως κατέστρεψαν τὴν ἱεθύνουσα τάξιν ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα. Τὸς χωριάτες ὅμως δὲν εἶχαν λόγον νὰ τοὺς πειράξουν, γιατί αὐτοὶ ἦσαν συνηθως δουλοπάροικοι, δηλαδὴ ἐκαλλιεργοῦσαν τὴν γῆ ποὺ ἀνήκε στους στρατιωτικούς τιμαριούχους καὶ ἐπαίρναν τὸ μισθὸ ἀπὸ τὸ εἰσοδήμα τους. Οἱ καινούριοι κύριοι οἱ Σαρακηνοὶ, δὲν εἶχαν κανένα λόγον νὰ καταδιώξουν Βσκούς καλλιεργητὲς γεωργούς καὶ νὰ τοὺς πεθάνουν ἢ νὰ τοὺς ἀλλοεπιστήσουν οὔτε ἤθελαν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν γιὰ νὰ σκάβουν ἢ νὰ δόσκουν οἱ ἴδιοι. Αὐτοὶ ἦσαν κουρσάοι, δὲν ἦσαν γεωργοὶ. Κάποιος ἔπρεπε νὰ σκάβῃ γιὰ νὰ παράγεται λάδι καὶ σῆταρι. Δὲν εἶχαν ὅμως καὶ κανένα λόγον νὰ τοὺς μορφώσουν συντηρώντας ἐκκλησίες, σχολεῖα καὶ μοναστήρια.

Ἐτσι ὁ περιφρονημένος ὁ ἀγνῶνμος ἐλληνικὸς γεωργικὸς κόσμος ἔχασμένος στὰ βάσις νὰ του, στὰ βουνά, στους κάμπους ἔμεινε ἥσυχος, μὲ τὴ γλώσσα του ἀπείραχτη, μὲ τὴ θρησκεία του, μὲ τὶς παραδόσεις του. Ἐμεινε ὅμως δίχως τὸ φῶς τοῦ κηρύγματος, τοῦ σχολείου καὶ τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸ Βυζάντιο. Γι' αὐτὸ ἀπισθοδρόμησε. Κι' ἀν' ὁ ὁσῖος Νίκων ὁ «Μετανοεῖτε» ἔκαμε κάτι στὴν Κρήτη, αὐτὸ δὲν ἦταν ὅτι ἀπὸ Μουσουλμάνους μᾶς ἔκαμε Χοιστιανούς, ἀλλὰ μᾶς ἔκαμε συνειδητὴ τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, φέρνοντας μπροστά μας μὲ τὸ φῶς τοῦ κηρύγματος τὴν ἀληθινὴ οὐσία τῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, στηριζόμενος στὰ ἴδια λόγια τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Εὐαγγελίου, ἐνῶ ὡς τότε μονάχα ἀμυδρὸς θύμης, παραδεδομένα, ἐκκλησιαστικὰ σύμβολα, κι' ἡ γνωστὴ ἀρετὴ τοῦ Ἕλληνα νὰ σέβεται τὸ κληρονομημένο σὰν ἱερὸ, εἶχαν διαφύλαξῃ τὴν πίστη τῶν ἀγροτῶν μας στὸν Χριστὸ. Γιατὶ ἡ τυραννία αὐτῶν τῶν 138 χρόνων εἶχε ἀποκόψει τὴν ἐκκλησία τῆς Κρήτης ἀπὸ τὸ Οἰκουμὲν κὸ Πατριρχεῖο.

Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς δράσεως τοῦ ὁσίου Νίκωνος. Οἱ Κρητικοὶ γι' αὐτὸ τοῦ ὀφείλου με μεγάλες χάρες κι' ἱερὸ σεβασμό. Ἐφτὰ χρόνια κοπίασε γιὰ νὰ ξαναδοῦμε τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ.

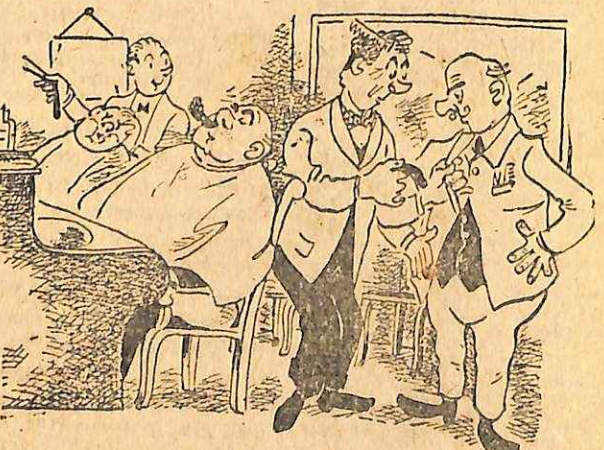
Τὸ ξένο χιούμορ

—Ἐτσι, ἀν κοπῇ τὸ ρεῦμα, θὰ δῇ τό...κερὶ ὁ Ἀν-Βασίλης, καὶ θὰ μπῇ μέσα γιὰ νὰ μᾶς ἀφήσῃ τὰ δῶρα!..

Τὰ Μανεκὲν ποὺ τουρτουρίζουν :
— Σὰν καλλιτέρα εἶνε αὐτὴ ντυμένη!..

— Μήπως ἔχετε λίγη πᾶστα ποὺ κολλᾶνε τὰ σπασμένα πιάτα ;... Ἐκοῦν κατὰ λάθος τὸ μισό... μουστάκι τοῦ πελάτη!..

Ἡ Ἐάτιρα τῆς Ἑβδομάδος

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΞΙΦΟΥΣ...

Φαίνεται ἡ διπλωματία
Ποὺ γιὰ Εἰρήνην προσπαθεῖ
Βρῆκεν ἀφορμὴν κι' αἰτία
Παρατώντας τὴν κουβέντα
Ποὺ δὲν ἔχει τόση ρέντα
Νὰ μιλά μὲ τὸ... σπαθί!

Τὸ σπαθί θὰ προηγήται
Κι' ἔτσι ὁ Μπέουγς ποὺ παραίτεται
Μιά στιγμὴ, ἀλήθεια, ὑστάτη
Βάζει ἄλλον ὑπουργὸ
Κι' ἔχει ἀντικαταστάτη
Ποιόν; Τὸν Μάρσαλ, Στρατηγὸ!...

Θάχῃ ὁ Μάρσαλ στὴ Ρωσία
Διπλωμάτου ἐξουσία
Καὶ στὴν Μόσχα σὰν καθήση
Τὶ θὰ κάνῃ; Θὰ μιλήσῃ,
Ὅπως ξέρεῖ ἀπ' τὸν ἀτρατὸ
Δίχως λόγον περὶ τὸ
Παραγγέλματα θὰ δῶν
Κι' ἔτσι... θάχουμε Εἰρήνη!...

Οἱ μεγάλοι αὐτοὶ ἀφέντες
Δύο χρόνια μὲ κουβέντες
Τὴν περὶ ἄνε καὶ μὲ «βέτο»
Φαίνεται, ὅμως πὼς ἐφέτο
Ἰσως καὶ τι ν' ἀλλάξῃ
Καὶ θὰ μποῦμε πιά στὴν πράξι.

Μπάρμπα Τροῦμαν, μὰ τὸ ναι
Ἐξυπνε Ἀμερικανέ
Ποὺ πραγματικὰ νομίζεις
Πὼς ἀρκοῦνε πιά τὰ ἄστεια
Ἐχεῖς δίκον νὰ ἐξοπλίσῃς
Τὴ κουτὴ Διπλωματία
Μιά Διπλωματία μὲ ξίφος
Θάχῃ, πάντως, ἄλλο, ὕφος
Πιὸ αὐταρχικὸ, ἀρκεῖ
Νάχῃ καὶ στὴν πίσω τσέπη
— Καὶ κανεῖς νὰ μὴν τὸ βλέπῃ
Μιά βόμβα ἀτομικὴ!...

ΓΙΑΝΝ.

Διεθνὴς μοντέρνα καντάδα

Ὁ Βάγγος

Ἐπιτροπὲς

Μανιώ μου θὰ τὰ μπλέξω
Μοῦ εἶπαν νὰ διαλέξω
Νὰ πῶ στὸ φί καὶ πῆ
Ν' ἀποφασίσω τέλος
Ἄν θέλω νᾶμα, μέλος
Σὲ μιὰ Ἐπιτροπὴ.

Δυὸ θάρβουνε στὸν τόπο
Ἐκάνανε τὸν κόπο
Κ' ἄς ποῦμε καὶ χαλάλι
Μιά γιὰ τὰ σύνορά μας
Καὶ τὰ οἰκονομικά μας
Θάρρῃ νὰ δῇ ἡ ἄλλη!

Τὸ σκέπτομα, σ' ἀλήθεια
Χοιιάζεται συνήθεα
Ἡ κάθε Ἐπιτροπὴ
Σωστὸ νὰ πᾶρῃ δρόμον
Νὰ πᾶν μὲ τὸ νόμον
Νὰ μὴν παρεκτραπῇ!..

Λοιπὸν; Ποιὰ νὰ διαλέξω;
Πρέπει, νὰ τὸ προσέξω
Χωρὶς πολλὰς ντροπές
Τὶ λές καὶ σὺ νὰ κάτσω
Ὡς ποὺ νάρθουνε μάτσο
Κι' ἄλλες ἐπιτροπές;

Ο ΒΑΓΓΟΣ

...Καὶ ἡ Μανιώ

Ἐπιτροπὲς

Ἐγὼ σοὺ τὸ ξαναπα
Νὰ περιμένῃς μάπα
Ποὺ θάνατι κι' εὐπρεπές
Ἐποὺ νάρθουνε κι' ἄλλες
Μικρές ἔτε μεγάλες
Πολλὲς ἐπιτροπές!

Ἐδῶ οἱ Ἀμερικάνοι
Τὸ λέω κι' ἄς μὴν κάνῃ
Μᾶς πᾶραν στὸ μεζέ
Κι' ἀντὶ νὰ στεῖλουν χρῆ-
(μα)
Μᾶς στέλνουν παρασχρήμα
Ἐπιτροπὲς πο' ζέ!

Ὁ Πόρτερ ἀφικνεῖται
Καὶ τώρα θὰ τὸν δῆτε
Παντοῦ νὰ μελετᾷ
Κι' ἀφοῖ θὰ πᾶρῃ ἄερα
Θὰ μᾶς τὸ πῇ μιὰ μέρα
Μὲ λόγια περὶ τὰ :

— Ὡ γιές!... Συγκεκρι-
(μένως...)
Καὶ παραπονεμένος
Ὁ Ἕλληνας δὲν θὰ μᾶνῃ
Ἀφοῖ σὰς ἀγαποῦμε
Τοῦ χρόνου πιά θὰ δοῦμε
Σὰν τί μπορεῖ νὰ γίνῃ!..

Η ΜΑΝΙΩ

Ἐνθάδε κεῖται ἡ Οὐνρρα...

Ἐνθάδε ἡ Οὐνρρα κεῖται
Μιά κόρη προσφιλῆς
Τὴν κλαῖν οἱ συμπολίται
Κι' ὁ θρήνος τους πολὺς...
Ἐνθάδε ἡ Οὐνρρα κεῖται
Καὶ μὴ τὴν ἀδικήτε
Ἐργάστηκε ἡ καμμένη
Μετ' ἐνθουσιασμῷ
Καὶ εἶνε πεθαμένη
Ἀπλῶς... ἐκ μαρασμοῦ!...

Μέσ' τὴ ζωὴ τὴν ἄχαση
Μᾶς εἶχε στείλει ζάχαρι
Πολλὲς φορές βρεμμένη
Μὰ δὲν πειράζει τώρα
Τὴν κλαίει, ὅλη ἡ Χώρα
Κι' εἶναι συχωρεμένη!...
Τὸ κόρδωσε, Κι' ἐν τέλει
Δὲν τῆς κρατᾷ κακία
Κι' ἄς ἔστειλε μπιζέλι
Μαζὶ μὲ σκουληκάκια!...

Ἐνθάδε ἡ Οὐνρρα κεῖται
Προσόντα εἶχε μεγάλα
Ἐστειλε συμπολίται
καὶ τοῦ... κουτιοῦ τὸ γάλα
Ὅχι! Δὲν θέλει γιούχα
Μὰ δάκρυα πονεμένα
Κι' ἄς ἔστειλε καὶ σοῦχα
Παλὰ καὶ παλαιά...
Καὶ λέν τοῦ κόσμου αἱ γνῶμαι:
— Καὶ τώρα; Τὶ θὰ τράμε;
ΓΙΑΝΝ.

Ένα νέο βιβλίο 'Ελλάς-Αθλητισμός' Του κ. Γ. Σακελλαρίου

Δέν είναι η πρώτη φορά που ο κ. Γ. Σακελλαρίου που ρουσιάζει, ιστορική μελέτη γύρω από τον 'Ελληνικό 'Αθλητισμό. Μέχρι σήμερα μ' έχει δώσει αξιολογικές και πρωτότυπες ιστορικές εργασίες απ' τις οποίες μια (Ντέρ 'Ολυμπισσέ Ιντεαλισμός) αντιπροσώπευσε την 'Ελλάδα στους 'Ολυμπιακούς αγώνες. Ωστόσο κανένα από τα έργα του, δεν στέκει τόσο ψηλά όσο το θαυμάσιο—και ως περιεχόμενο και ως έμφανση—καινούριο σύγγραμμά του : «ΕΛΛΑΣ και ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ». Το βιβλίο αυτό, άποτελεί τον πρώτο τόμο της «Παγκόσμιας 'Ιστορίας της Σωματικής 'Αγωγής». Σ' αυτό ο κ. Σακελλαρίου αποδείχνει ότι η 'Ελλάδα υπήρξε η κοιτίδα του 'Αθλητισμού.

Το «Ελλάς και 'Αθλητισμός» αρχίζει από τους προελληνικούς και περνά δια μέσου των αιώνων απ' τον κρητομυκηναϊκό, τον ομηρικό και τον ελληνοπιακό αθλητισμό αναλύοντας την ιστορία και τη φιλοσοφία της Σωματικής 'Αγωγής. Είναι γραμμένο σε στρωτή και ζωντανή δημοτική χωρίς λυρικούς ακροβατισμούς.

Ένα άλλο προσόν του συγγραφέα είναι η πλούσια βιβλιογραφία του. Δεν μ' είχαν συνθέσει οι γυμναστές—όσοι έγραψαν κάτι—με το σύστημα αυτό. Τις πηγές τους τις έκρυβαν. Ο κ. Σακελλαρίου σαν γνήσιος επιστήμων δίνει κάθε ευκολία στον μελλοντικό έρευνητή. Το βιβλίο που κυκλοφορεί αυτές τις ημέρες δεν προορίζεται για ένα στενό κύκλο αθλητών, γυμναστών, και φανατικών φιλάθλων. Όχι! 'Α

πηλλαγμένο από το στενό πνεύμα του «έν-δου» στέκει και με το παραπάνω δίπλα σε κάθε επιστημονική μελέτη της πατρίδας μας. Είναι κι' αυτό μια νίκη του αθλητισμού μας—του παραμελημένου αυτού έθνικού παράγοντα—χάρη στις μακροχρόνιες μελέτες του κ. Σακελλαρίου. Πριν κλείσω τις γραμμές αυτές θα υπεβάλλω μια πρόταση: Σήμερα που έχουμε ζήματα για την 'Ολυμπιάδα του 1948 θα ήταν η πιο καλή προπαγάνδα αν τα υπουργεία Παιδείας, Τύπου, και 'Εξωτερικών έκαναν μια μετάφραση του «Ελλάς και 'Αθλητισμός» που να εστέλλετο έξω. Η 'Ολυμπιάδα και το βιβλίο θ' αποτελούσαν το καλύτερο σάλπισμα έπιστολής στην αιώνια 'Ελλάδα και στην ακατάλυτη ελληνική αθλητική ιδέα.

Μ. ΛΑΜ.

Τα 70χρονα ενός έργατου του 'Ελληνικού Αθλητισμού 'Ο κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΕΤΣΗΣ

Το συμβόλαιο της 'Ενώσεως Πολιτών Προσκόπων «Η Πάρνη», που είχε την πρωτοβουλία να γιορτάσει τα 70χρονα του ιδρυτού και προέδρου της κ. 'Αγγ. Φέτση. Στην εικόνα διακρίνονται ο κ. ΦΕΤΣΗΣ (με το βέλος) και έξι άριστων προς τα δεξιά οι κ. κ. Σολδάρας, Ρ. Περδινάς, Γ. Γαλιτσάτος, Στ. Βεντούρης, Μιχ. Παπαδάκης, Χαρ. Δημητρακόπουλος, Ι. Δημητρακόπουλος, Στ. Γαλάνης και Ν. Κερσιδάνης.

Αύριο συμπληρώνει το 70ο έτος της ηλικίας του ένας από τους πρωτοπόρους της γυμναστικής, του αθλητισμού, του προσκοπισμού και της φυσιολατρικής: 'Ο 'Αγγελος Φέτσης. Δέκα πέντε χρονών άρχισε να γυμνάζεται απ' το Φωκιάνο και στα 1895, δηλαδή έφηβος δεκαεπτά έτών, έλαβε μέρος στους πρώτους του αγώνες στα Τήνια. Το 1896 προκρίνεται και φθάνει εις τους τελικούς αγώνες για την 'Ολυμπιακή ομάδα Διπλώμα γυνάμου του άπονέμεται με 'Αοιστα στα 1902 και τον ίδιο χρόνο διορίζεται στο 'Α γυμνάσιο.

Επί τριάντα έπτά χρόνια ύπηρετεί ως γυμναστής και παράλληλα ασχολείται με τον αθλητισμό. Το 1905 προετοιμάζει για τους 'Ολυμπιακούς αγώνες τον ολυμπιακό σύλλογο «'Ιφίτος». Το 1906 ιδρύει στην 'Αθήνα το σύλλογο «Δια γύρας», που άργότερα συνεχιστεί με τον 'Εθνικό, στον όποιον και διεθνή. Μεσολάβει το διάστημα των πολέμων. 'Ο κ. Φέτσης υπηρετεί ως έφεδρος υπολοχαγός ότε και του άπονέμονται τα δύο μετάλλια των πολέμων και ό 'Αργυρούς Σταυρούς του Σωτήρος.

Το 1920 του ανατίθεται η προπόνησις των αθλητών που θα μετάσχουν στους 'Ολυμπιακούς της 'Αυβέρτας.

Δέν περιορίζεται σ' αυτά όμως ό κ. Φέτσης. 'Ασχολείται με τη φυσιολατρεία και προσέχει τους πρώτους φίλους του ή παιδριού. 'Ασχολείται με τον προσκοπισμό και τον διαδίδει.

Το 1914 ιδρύει την 14η ομάδα 'Αθηνών, το 1916 την Α' ομάδα Βόλου, το 1918 την 9ην Προσκόπων. Σέ έορτές και έπιδείξεις και σε κατασκευές ο Φέτσης άναδεικνύεται ά νυπερόβλητος τόσο, που ό αείμνηστος Χρυσάφης τον χαρακτήριζε ως «διακεκριμένο καθηγητή και ένθουσιώδη φυσιολάτρη άφωσιωμένου όλωψήφους εις την Σωματικήν 'Αγωγήν». 'Ο κ. Φέτσης δέν είναι μόνο πρακτικός. Έχει παράλληλα και «γερη πένυς». Είναι ό έκδυτης της αθλητικής έπιθεωρήσεως «Η ΝΙΚΗ» (1922) και συγγραφέας της «Φυσικής 'Αγωγής των Νέων».

Το 1939 ό κ. Φέτσης έλαβε σύνταξιν λόγω όριου ηλικίας. Πρός τιμήν του το Βαρβάκειο—όπου υπηρετήσε έπί 30 έτη—έκοψε άποχαιρετιστήριο τελετή.

Αύριο, όπως είπαμε, ό κ. Φέτσης συμπληρώνει τα 70 χρόνια του. Μία άλλη τελετή του προετοιμάζεται. Αυτή τη φορά θα τον τιμήσουν οι πρόσκοποι του. Είναι τα μέλη του συλλόγου παλαιών Προσκόπων «Η Πάρνη» οι όποιοι έδιδάχθησαν απ' τον άσπρεομάλλη πιά, γυμνοστή τα πρώτα προσκοπικά ήματα. Η έορτή θα γίνη αύριο στο σπίτι του «έορτάζαντος» που είναι και Πρόεδρος του συλλόγου.

Κι' όπως πληροφορούμεθα τα 70χρονα του Φέτση θα έορταστούν και δημοσίως. Για τον σκοπόν αυτό συνεστήθη ειδική έπιτροπή που μελετά τον τρόπον έορτασμού του γεγονότος με την συμμετοχή όλων των

ΟΙ ΟΠΑΔΟΜΑΧΗΤΙΚΟΙ Α. ΓΩΝΕΣ 'Ελλάδος—Γαλλίας υπό την προστασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως.

Η διεθνής οπλομαχητική συνάντησις την όποιαν διοργανώνει ό Πανελλήνιος Γ. Σ. την 24ην 'Ιουνίου μεταξύ ήμετέρων και Γάλλων Σπαθιστών έτέθη υπό την προστασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως και την έπίτιμον προεδρίαν του πρεσβευτού της Γαλλίας. Ο' αγώνες, διά τους όποιους έδωκε τυπικά και ό ΣΕΓΑΣ την έγκρισίν του, θα προσλάβουν έορταστικήν χαρακτήρα και θα τελεσθούν εις την Στρατιωτικήν Λέσχη.

ΑΙ ΔΥΟ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Ο κ. ύπουργός της Παιδείας άπεφάσισε να τοποθετήση γυμναστικούς στή Σωμική 'Αγωγή του ύπουργείου του. Και μάλιστα δύο. Έναν για την Σχολική κι' άλλον για την 'Εξωσχολική Φυσική 'Αγωγή. Οι πληροφορίες δικαιώνουν, τώρα, τα σημειώματα που έκαμε, πριν δύο μήνες, το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ». Χρηάζεται όμως στις σημερινές διευθύνσεις να τοποθετηθούν άνθρωποι νέοι, δραστήριοι κι' έπιστημονικώς κατάρτιμένοι. Γυμναστικοί που έξησαν την αθλητική κόσμο και γνώρισαν τις χαρές και τις πίκτες του, τις προσδοκίες και τις άπογοτευσίες τας. Σ' αυτό άσφαλώς πρέπει να προσέξη τώρα ό κ. Παπαδόπουλος αν θέλει να τον ενώνωμον ή αθλούμενη 'Ελλάς, σχολική και έξωσχολική.

ΑΓΩΝΕΣ!... ΑΓΩΝΕΣ!... ΑΓΩΝΕΣ!...

Η αθλητική μας περίοδος φθάνει όστι κατά το προσυμμετοχικό έτος θα άρχισιν ένωριον. 'Ηδη ό προπονητής της 'Εθνικής κ. Σίμ τοσκ προετοιμάζει την προεθνηκή νία τας άρχας Μαρτίου. Τότε ύπολογίζει ότι θα γίνη ή πρώτη ήμερίς για την προκρίσιν των 12 αθλητών μας που θα μεταδοίν εις τους Παγκυπρίους αγώνες. Θα έπικολυθησούν οι 'Ευρωπαίοι και άλλοι ήμεριδες και τον 'Ιούνιο θα έχουμε την πρώτη διεθνή συνάντησιν με τους Τούρκους. 'Ας εύχθούμε να πάν καλά ή χρονιά.

σωματείων και οργανώσεων που καθωδηγήθησαν κατά καιρούς απ' αυτόν. Θά είναι μία δίκαιη άναγνώρισις του έργου του. Φέτση ή τελετή αυτή. Κι' ό έργατης του αθλητισμού θα κυτάξει με συγκίνησιν—άσφαλώς—τό ό κοδόμημά του.

Λ.

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ
ΕΣΟΦΗΟΝΕ
ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΛΥΤΩΣΗ

Μέσα σε ένα καφενείο, ένας πολυλογάς έκανε έπίδειξη της άνοησίας του. Σε κάποιον στή γυμν άρχεισε να πειράξη τους Χιώτες.

— Δείξε μου ένα Χιώτη και θα σάς δείξω ένα φοβιστά ρη...

Πριν από λίγο είχε μπη στο κατάστημα ένας ψηλός στρατιώτης και είχε παραγγείλη καφέ. Άκουσε τον πολυλογά και τον πλήσιωσε.

— Τί είπατε ; ρώτησε.

Ο άνόητος κύτταξε τό στρατιώτη και επανέλαβε πιο συκρατημένα :

— Είπα, «Δείξετε μου ένα Χιώτη και θα σάς δείξω ένα φοβιστά ρη».

— Είμαι Χιώτης! είπε ήσυχος ό στρατιώτης κυτάζοντας στα μάτια τον πολυλογά.

— Μπα! τραύλισε ό άλλος άφίνοντας κάτω τό ποτήρι του, είστε Χιώτης ;

Και όπισθοχωρώντας τρία ήματα, πρόσθεσε :

— Λοιπόν! έγω... είμαι ό φοβιστά ρη!...

Οι πελάτες έγέλασαν με τη καρδιά τους και περισσότερα απ' όλους ό Χιώτης.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Όρισμός

Ο Τοτός, — Μπαμπά, έξηγησέ μου, σε παρακαλώ τί θα πη «χρεωκοπία»;

Ο μπαμπάς, — «Χρεωκοπία» είναι να κούβης τά λεφτά σου στήν τσέπη του πανταλονιού και ν' άφινεις τους δανειστές σου να σου παίρνουν τό σακκάκι!...

«ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ»

Ο 'Εκδοτικός Οίκος «Οι φίλοι του Βιβλίου» έκδοσαν τον τέταστο τόμον «Του Θεάτρου του Παιδιού» της κ. 'Αντιγόνης Μεταξά. Το νέο βιβλίο της κ. Μεταξά περιέχει τά ώραιότερα μονόπρακτα που έχει παρουσιάσει το «Θέατρο του Παιδιού» μέχρι σήμερα, καθώς και τό θαυμάσιο παραμύθι «ή Σαχτούμπούλα» σε 4 πράξεις Το «Θέατρο του Παιδιού» πωλείται σε όλα τά βιβλιοπωλεία.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΥΝΗΓΙ

— Ψιτ, ψιτ. Κοίταξε ή Μαρούλα όλόγυρα μ'ά τίποτα δέν είδε.

— Ψιτ, ψιτ, έδώ στήν τρύπα. Τούτη τη φορά ή Μαρούλα προχώρησε στο μαντρότοιχο, στήν τρύπα. Χαμήλωσε και κοίταξε κλείνοντας τ' άλλο τό μάτι.

— Ψιτ, ψιτ. Δέν μ'είς κατάλαδες;

— Όχι, δέν σ'ας κατάλαβα. Φυλακή είσαι σήμερα ;

είπε πάλι ή φωνή πίσω απ' την τρύπα. «Φυλακή» σήμανε πώς ήταν άπαγορευμένο στήν Μαρούλα και τ' αδελφία της, να πάν να παίξουν στο δάσος με τά παιδιά του δ.πλανού σπιτιού.

— Φυλακή... Όχι. Μ'ά θα μείνουμε σπιτί σήμερα. Βαρύμαστε.

— Μμ! Έμεις θα πάμε στο δάσος... θα πιάσουμε νυχτερίδες. Ο 'Αρης είπε πώς έχει πολλές.

Κι' άμέσως τό μάτι χάθηκε χωρίς άλλη κουβέντα κι' ή Μαρούλα άκουσε τά βήματα μόνα ν' άπομακρύνονται απ' την μισοτοίχια.

Όταν ανέβηκε στο δωμάτιό της, βρήκε τ' αδελφία της να φτιάχνουν έναν αετό.

Γύρισαν, την κοίταξαν που μπήκε και πάλι άφωσιώθηκαν στους σπάγγους και τά πολύχρωμα χαρτιά που κρατούσαν.

Η Χαρά κι' ό Γιάννης θα πάνε στο δάσος να πιάσουν νυχτερίδες.

— Που τό ξέρεις;

— Μου τόπε ή Χαρά.

— Και που την είδες έσύ τη Χαρά ;

—Νά, ξέφυγα για μία στιγμή στήν κήπο. Ούτε που με είδε ή Κατερίνα. Κοίταγα να βρώ τριφύλλια, μ'ά δέν υπήρχαν. Όταν έάφνου άκούω :

«ψιτ, ψιτ, έδώ, στήν τρύπα».

— Άα, απ' την τρύπα την είδες.

Ναι, δέν πάμε κι' έμεις; Δέν πάμε στο δάσος με τη Χαρά και τό Γιάννη;

—Κι' ή τιμωρία μας; μισοκλόφωρσιν σε πολυτελή έκδοση τον τέταστο τόμον «Του Θεάτρου του Παιδιού» της κ. 'Αντιγόνης Μεταξά. Το νέο βιβλίο της κ. Μεταξά περιέχει τά ώραιότερα μονόπρακτα που έχει παρουσιάσει το «Θέατρο του Παιδιού» μέχρι σήμερα, καθώς και τό θαυμάσιο παραμύθι «ή Σαχτούμπούλα» σε 4 πράξεις Το «Θέατρο του Παιδιού» πωλείται σε όλα τά βιβλιοπωλεία.

— Ψιτ, ψιτ. Τ'είνε ;

— Όθ πάτε ; Όθ πάτε ;

Θάρβουμε κι' έμεις. Θάρβουμε κρυφά.

Σέ λίγο με κοντάρια και κόκκινα πανιά άπλωμένα στα χέρια άπαράλλαχτα τά πέντε παιδιά σαν τις κοκκινοφτέρυγες-Κηφισιώτικες ακρίδες που καθε τόσο κυνηγούσαν, ξεκίνησαν για τό δάσος.

— Φτάσαμε! είπε σε λίγο ό 'Αρης, σαν διάβηκαν τό ρέμμα στήν απέναντι μεριά.

— Άρχισαν να έτοιμάζονται για τό μεγάλο κυνήγι. Δέσαν τις άκρες των κόκκινων πανιών πάνω στα κοντάρια, έτσι, που αν έσκιζες μ' αυτά τον άέρα τρέχοντας τά πανιά άπλώνονταν τριγύρω, τετράγωνα κυματιστά πάνω απ' τά κεφάλια τους. «Σίγουρα έά πι άσουμε πολλές νυχτερίδες με τούτα τά δυό τά κουρέλια» συλλογίστηκε ό 'Αρης. Έπειτα έδωσε τις οδηγίες. Κι' άμέσως κάθε παιδί πήρε τό κοντάρι του κι άρχισε να τρέχη κάτω απ' τό πολυγώνιο πανί του που πετούσε και τευτώνονταν. Πηδούσε τό κάθε παιδί πάνω απ' τά θυμάρια, τά σκόινα, τ' άγκάθια και σε κάθε πτήση, τσιφ-τσιφ έπεταγόταν πολυχρώμες ακριδούλες και ασυρίτσες. Σαν πέντε θεόρατες παπαρούνες έμειναν τά παιδιά, σκορπισμένες μες στο δάσος.

Ξαφνικά ένα κοράκι πέοασε από πάνω τους και με θαυμάσιο και φόβο, πλήσιεσαν τά παιδιά τόνα τάλλο. Τό κοράκι ξεμάκρυνε, και κείνα έμειναν να κυτάζωνται μ' άπογοήτευση, όχι για τό πουλί που πέταξε κι' έφυγε, μ'ά για κείνες τις άλλες, τις νυχτερίδες, που δέν φαίνονταν ως τη στιγμή και είχαν ανάψει, και είχαν λυώσει στον ήλιο και στή έσση, κι' είχαν ματώσει, τά ποδαράκια τους απ' τ' άγκάθια και την τρεχάλα.

Κείνη την ώρα στο μονοπάτι που κατεβαίνει τον Κόκκινο άρησαν τρεις καβαλαράιοι.

— Άι, πιτσιρικοί, τί κυρεύετε έδώ με τέτοια ζέση ;

— Ήρθαμε να πιάσουμε νυχτερίδες!...

Οι καβαλαράιοι βάλαν τά γέλια.

—Και τά κόκκινα πανιά, τί τά θέλετε ;

— Μ' αυτά θα τις πιάσουμε. Άμα δούν κόκκινο οι νυχτερίδες θα λυγίσουν και πέτουν.

Πάλι γέλασαν οι ξένοι.

— Αυτός που σάς είπε για τά κόκκινα πανιά δέν σ'ας είπε και τί ώρα τις κυνηγούν τις νυχτερίδες ;

— Όχι.

— Τότε πηγαίνετε σπιτί σας, κι' έλάτε λίγο άργότερα.

ΨΙΨΙΝΑ

Μαύση είχε σαν τό χελιδόνι κι' οι τριχές της λαμπροκοι (πουν) και στο σκοτάδι όταν νυχτώνει (χτώνει) σπίθες τά μάτια της πετούν.

Μας άγαπά και μ'ας γνωρίζει (ζει) μ'ά δέ χωνεύει τά στραβά και τό χεράκι γρατζουνίζει, που τό μουστάκια της τ'α- (βα,)

Νά της χαϊδέψης όμως αν (τύχη, πλάι στο παιδάκι τό καλό στέκει και τ' άγριό της νύχι βελούδο γίνεται άπαλό.

Μ'ά τό παιδί για μάθημάτου πρέπει να τ'όχη, ότι μπορεί και στο βελούδο από κάτω νύχια πουκρύβονται να βρή.

ΟΙ ΠΕΤΡΕΣ

Μία χωρική είχε μείνει έκστατική έμπρός στα διωμαντικά μιάς κυρίας.

— Θα σάς εστοίχισαν πολλά αυτές οι πέτρες, της είπε. — Πολύ άκριδά, όλόκληρη περιουσία !

— Και τί κέρδος σ'ας άφίνουν ;

— Κανένα. Άντίθετα, κάθε χρόνο πληρώνω για να τις καθαρίζω...

— Περιέργο. Δέν είχε σαν τις δικές μου που μου δίνουν ένα καλό εισόδημα...

— Άλήθεια ; Τι πέτρες είναι αυτές ; ρώτησε ή κυρία.

— Οι... μυλόπετρες του μύλου που κληρονόμησα από τον πατέρα μου!...

... ίσως... τότε βρήτε νυχτερίδες, είπε κοροϊδευτικά ό ξένος απ' τους καβαλαράδες.

— Άμ' έσύ κοττάμ' παλληκάρι, δέν ντρέπεσαι ; έκαμε στον 'Αρη, και σκασμένοι στα γέλια, καλαζόντας έφυγαν οι τρεις καβαλαράιοι.

Τά παιδιά κατάλαβαν, τότε πώς κάτι στραβά ήταν σ' αυτό τό κυνήγι, που τό περίμεναν πλούσιο και μεγάλο. Νυχτερίδες τώρα! Άκου, να πάν να κυνηγήσουν νυχτερίδες μέρα-μεσημέρι, και να τους κοροϊδούν και οι ξένοι. Άμ' αυτός ό Σπήλιος; Πφ, τί άνόητες πάντα οι ιδέες του!

Σιωπήλα τά πέντε παιδιά, πήραν τό κάθε ένα τό κοντάρι του και μ' άργό βήμα, κουρασμένα, τόνα πίσω απ' τ' άλλο πέρασαν τό ρέμμα να μπούν στη δημοσιά...

ΜΑΡΙΑ ΚΟΜΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Μελανόμαυρη νύχτα ποτίζει,
τόν ούρανό του μαραμένου δειλί (νύκ)
και μουντόχρωμ' άπ' άκρη ως ά-
(κρη),
τό άχνό της τό πέπλο άλλώνει.
Κάποιες μέρες παλές μου θυμί-
(ζει),
και πνιχτό άργυρέχει τό δάκρυ
στην καρδιά που ματώνει... μω
(τώνει...)

ΣΟΥΛΗΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ

ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Μιάν ώμορφη μέρα τ' 'Απρίλη
σ' αντίκρουσα πρώτη φορά
και μέε στ' 'Απριλιάτικο δειλί
με γέμισες φώς και χαρά,
Κυττούσα θαθεία μέε στα μάτια
θαρκούλες όνειρων να φάνουν
και κεί στα γαλάζια τους πλάτεια
οί λύπες τη πίκρα να χάνουν.

Κρατούσε στα δυό σου τά χέρια
δική σου τη δόλια μου ζήση
κ' η νεότης χαράτασε πλείρα
πρωτόγνωρο βείο μεθύσι.

Μακρυνά σου μικρούλα μου τώρα
χωρίς της ψυχής σου τά κάλλη
μιονάχος θλιμμένος στη μέρα
χωρίς τη θερμή σου άγκάλη.

Οί μέρες περνούν και πάνε
πνιγμένοι σε μαύρα σκοτάδια
τά νείατα γεννούν, σκορπώνε
του χρόνου που φεύγει ρημάδια.

Β. ΜΑΡΔΑΣ

ΠΟΝΟΣ

Πόνος πιστός μου σύντροφος
και άχώριστος μου φίλος
Μέε της αύνης τό χάραγμα
μά κι' όταν σήνη ό ήλιος.

"Εσύ είσαι ό φίλος ό πιστός
σε όποια θρεθώ την άκρη
Κι' άπ' την καρδιά μου
αβεία όταν κυλά τό δάκρυ.

"Εσύ θρονιάστης μέσα μου
και φίλος μου έχεις γίνει
Και μέε τις τρικιμένες μου
μά και μέε τη γαλήνη.

Κανείς σε μένα σύντροφος
φίλος καλός και μόνος
"Άλλος δε στάθηκε πιστός
σαν της καρδιάς μου ό πόνος.

ΜΑΡΙΚΑ Ι. ΔΕΛΛΑΚΗ

Μέον "Ηράκλειον

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Μιά θύμηση άγέραστη
κοντά σου άφίνω,
άπό τό τίποτα της τιποτένιας μου
(ζωής).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΤΕΡ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Μέε του χρόνου τις χαράδες
ρίχνει ή ξεγνοιασιά τά πάθη.
Ξαλαφρώνει τις καρδίες μας
και γεμίζει με χρυσάφι.

Γειά σου ώρα, γειά σου χροιά
γειά σου βεγνισιά
που γασταρεύει τών θλιμμένων
την πτωχή καρδιά.
(Κυριασία)

Δ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΤΗΝ ΓΡΗΟΥΛΑ

Μιά γρηούλα έκαθόταν χάμω στην έξωποριά της.
Κ' έμασούριζε άγάλια άσπρο ήμα τ' άργολειού.
Είχε μιά μικρούλα άνέμη, χαμηλή έδαιε μπροστά της.
Κ' έδανε σ' αυτή μ' άράδα, τ' άσπρες κούκλες του μαλλιού.

Είς τό πλάι της καθόταν ένα νέο παλληκάρι,
και της χάιδευε μιλώντας τ' άσπριμένα της μαλλιά.
Την έκούτασε γελώντας με της νεότητος της χάρη,
και έκείνη τ' άπαντούσε, δλεπόντα το με νυαλιά.

Μιά κοπέλλα που περιούσε άπ' τό δρόμο τους με χάρη,
όταν είδε να χαϊδεύη τη γρηούλα τέτοιος νεός,
κοντούσιωσε, κι' άγάλη, λέει είς τό παλληκάρι:
«Τι σου είναι ή γρηούλα που χαϊδεύεις συ ό νεός;»

«Η γρηούλα που με τέχνη τις κλωστές της άναδύει,
κείναι έκείνη που άπ' τά έδάη τη ψυχή μου συγκινεί,
γιατί χρόνια ή στοργή της 'πο μαράκι με χαϊδεύει,
κ' έχει αυτή πούχω μητέρο, πρώτη κ' έλκετή έγγονή»
1946

ΜΑΝΩΛΗΣ ΦΩΤΑΚΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟΣ ΠΟΘΟΣ

Νιφάδες πέφτουνε πυκνές
και μιά γλυκάδα γύνεται τριγύρω.
Μακρυνά 'κει περα ακούγονται φωνές
παιδιών που παίζουν χιονιές...
—Πώς στην άγκάλη σου ποθώ να γείρω!—

Να παίζουμε νιονιές, να κυλιστούμε
μέσα στ' άφρόλευκο τό χιόνι, τό πηχτό,
κι' ως έρθη ό κάματος να μαζετούμε
σε μιά γωνιά, κρυφή, να φιληθούμε
μ' ένα φίλι γλυκό, σφιχτό!...

ΦΑΙΔΡ. ΝΑΓΡΕΤΗΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Τί χρώμ' έχουν τά μάτια σου
τά χιλιπολυμοιμένα,
να ξεχωρίσω δεν μπορώ,
στ' όρκίζομαι κανένα.
"Έχουν τό χρώμα της αύνης που διώχνει, τά σκοτάδια,
του δειλινού τ' αλγάισμα στα μαγεμένα θράδα;
Της νύχτας τό τρισκόταδο, τον πόθο που γειννεί,
του φεγγαριού τό φώσφορο, στο κύμα που περνάει;

Μέ τί μοιάζουν τά μάτια σου,
τά ήλιοφωτισμένα
να καθορίσω δεν μπορώ
μικρούλα μου σ' έσένα.
Μοιάζουν ζαφείρια φωτεινά που λάμπουν στο σκοτάδι,
σμαράγδια που φεγγολοούν κάθε αύνη και θράδυ.
Μοιάζουν τοπάζι άτίμητα, ρουμπίνια σπυλιμένα,
μαργαριτάρια ζηλευτά, πέτρα κεχημ' αρένια;

Σάν τί νάναι τά μάτια σου;
Νάναι δροσιά, σταγόνα, που μέσα καθρεφτίζεται
της 'Ιριδος τό χρώμα;

Πρίσμα είναι τά μάτια σου,
και μέσα κεί σμιλεύει, ό ήλιος τις άκτίνες του
στον κόσμο γιά να στέλλει,

Μ. ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ

ΣΤΙΓΜΗ

Στό σαλόνι
με τί θυσισιές κουρτίνες,
μόνοι!

"Εξω, νύχτα άκόμη!

—Τών άλητών θρηνούσαν
οί σουρτινές
στο πεζοδόρμι.

Τών χειλιών σου τη σιγή
ούτε ένα φίλι
δεν τάραξει!

Μιά γραμμή δειλή
μόνο γάραζε,
του κρηιού σου τη φυγή,
στο σκοτάδι.

ΦΩΤΗΣ ΓΛΑΦΟΣ

ΜΗ ΚΛΑΙΣ

—Μή κλαίς!... πτωχή καρδούλα
(μου...)

Μή κλαίς τόσο πολύ
τά περασμένα μη θρηνείς
του "Ερωτά τά χαδ' α.
Είχε φτερά και πέταξε
στά έένα τό παυλί
και χάθη στα πυκνόφανα
της νύχτας τά σκοτάδια.

Καινούργιες πόθησε, ναβρη
ανάπες μακρούς
και σε πέλαγγο έφυγε
γιά ν' άρμενίση έξω.
Πάψε! Μη κλαίς σπαραχτικά
φταγούλα μου καρδιά
Μή κλαίς... Δεν ήταν
δεν ήταν γιά σένα...

ΚΩΣΤΗΣ ΣΕΙΛΙΤΟΣ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Τό σκοτάδι άρχίζει να πέφτη
άπαλά· άπαλά και να κυκλώνη
την γή: Τά άστέρια λάμπουν στον
ούρανό σαν λαμπερά διαμάντια
και άργό προβάλλει τό φεγγάρι.
Είνοι νύχτα του Μαγισιού. Τά λουλού
δια σκορπούν τό άρωμά τους που
μεθά, τό άεράκι άπαλά φυσάει
συλλέγοντα, τά μυρωμένα ροδοπέτα
λα της τριανταφυλλιάς και τό άη
δόνι κρυμμένο στις πυκνές φυλλω
σιές άφίνει την ψυχή του να ξε-
σπάση σε ένα γλυκό τραγούδι
άγάπης.

Ξαπιδέλω με την φαντασία
μου τά ξαπιδά σου μαλλιά που χα-
σιζαν κάτω από τό φώς του φεγ-
γαριού και τά καστανά σου μα-
τα που με κυτούσαν με μιά εκ-
φραση άπέραντης λατρείας. Τά λου-
λούδια σκόρπιζαν τη βία τους εφ-
ωδιά στην πλάση όταν τά χείλη
μας ένώθηκαν σε ένα παράφορο
τρέλλο φιλή...

Στη θύμησή του τά μάτια μου
δακρύζουν, και άναπολά την σκλη-
ρή θραύση που γωρ' στήκαμε. Στα
μάτια σου έλαμφε ένα δάκρυ τότε,
που μ' έκανε να νοιώσω πόσο πο-
λύ αγαπιώμαστε.

ΑΝΔΡΕΙΑΝΑ ΝΤΕ ΒΙΡΩΝ
Βέρροια

ΠΟΝΟΣ

Στά έρείπια του παλμού του κά
(στρου),
που γύρω τό χωριό μας ζώνει,
σε μιά γωνιά πάνω σε πλάκα,
τους κλώνους τότ' ένα πεύκα, ά-
(πλώνει).

Γιά όλοι είναι κάτι, τό ώραίο,
γιά μας τους δυό, κάτι μοιραίο.
Κάτι π' αιώνιο θέ να μένη,
στο χρόνο που γοργά κυλά, δια-
(βαίνει).

Σ' αυτό τό μέρος κάποιο θράδυ,
θαδίσασμε γεμάτοι πόνο,
όλα μιλούσαν στο σκοτάδι.

Τό μυστικό μας, και μείς μόνο
έπνιγμε μέσα στο δάκρυ
μ' ένα λυγμό κρυφό 'να φθόγγω.
Μ. ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ

ΗΡΘΕΣ

"Ηρθες έχτερ, καλή και πήραίν
φώς και γαρά τά περασμένα
κι' ένα τραγούδι ξανανήχησε
στης έρημιάς τη σιγαλιά
σαν ήρθες χτες οι πόνοι φύγανε
σαν τά πουλιά τά φοβισμένα
π' ένα γερνάκι τά κυνήγησε
άπ' τη ζεστή του τη φωλιά

"Ηρθες έχτες κι' όλα γελάσανε
και γιοιού, άνθισαν στην αύλη
(μεν)
και στον χειμώνα σάμπαρ, μαύφε
(ρες)

Καινούργια άνοιξη τρελλή
σαν ήρθες χτες όλοι, με γάσσα
κι' οί φίλοι σούφτιαζαν κολή
(μου)

Όσο στεφάνι άπό κυκλάμνα
γιά την σγουρή σου κεφαλή.
ΑΔΡΙΑΝΟΣ — ΣΤΕΡΝΑΣ
ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. ΣΑΜΟΥΤΣΗΝ. — Δεν ένδιαφέ-
ρουν αυτά που μάς στέλλετε. Βρή-
τε κάτι καλύτερα.
Μ. ΚΑΡΑΜΑΛΕΓΚΟΝ. — Περιμέ-
νουμε κάτι καλύτερο.
ΤΑΚΗΝ ΠΙΠΠΑΝ. — Γράφετε κα-
θαρότερα. Περιμένουμε.
ΔΙΟΝ. ΡΕΦ. — Δεν είναι τό θέ-
μα νι' αυτή την σελίδα.
Μ. ΦΕΡΟΥΣΗΝ. — Είναι μεγα-
λο. Θα τό ήθελα μικρότερο.
Ζ. ΠΑΝΑΝ. — Χρειάζεται άκόμη
λίγη προσπάθεια.

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ!..

Η Δεά μόδα

Τό ταγιέρ πάλι σε ήμερησία
δάταξι! Με τις πρώτες χειμω-
νιάτικες λιακάδες κάνει κι αυ-
τό την εμφάνισή του, ώραίο,
κρημνό, χαριτωμένο, όπως πάν-
τα. Ένα καθοραμμένο ταγιέρ
ποτέ δεν παλώνει, ποτέ δεν
περνά ή μόδα του. Ένα όμως
είναι τό μυστικό γιά να φαίνε-
ται πάντα καινούργιο: άνάλο-
γη μπλούζα στην κατάλληλη
ώρα!

Ένα σκούρο ταγιέρ με πολ-
λές μπλούζες ντύνη, τη γυναι-
κα από τό πρωί ως τό βράδυ.
Είνε γνωστό πως ή μπλούζα
κάνει τό ταγιέρ. Αυτό άλλως
τε υποστηρίζουν και τά μεγά-
λα ραπτικά στίτια στο Παρί-
σι — Σκιαπαρέλι, Βέρα Μπα-
ρέα, Μολυνέ και Λυσιέν Λελόν
που κρατάνε τη σκήπτρα της
Μόδας. Λανσάρουν μπλούζες
γιά όλες τις ώρες — και ή
Παζζιζάν τρελλοίνεται γι' αυ-
τό τό ντύσιμο που άνοδεύ-
ει τη γραμμή της και όλη της
τη χάρη.

Αρχίζουν από συνέτες —
πλεχτά γιά πρωί. — Όρσιες
μεταξωτές μάτ ντραπρισμέ-
ς στο λαιμό γιά τό άπογευμα-
νό τοάι και ταφιδένιες ριγέ
ή μπροστé αναλόως της έπιση-
μότητας — γιά τό βράδυ.

Γιά μας έδώ που τό κλίμα
μας εύνοεί πολύ περισσότερο
αυτό τό ντύσι-μο είνε άπαραί-
τητο να τό υιοθετήσουμε και
να κάνωμε πολλές μπλούζες
γιά να άναανεώνωμε συχνά την
εμφάνισή μας.

Μιά μπλούζα μπορεί εύκολώ-
τοτα να γίνη από ένα παλιό
περισινό φόρεμα που δεν πρό-
κειται να φορεθί πιά. Από έ-
να παλιό άνδρικό πουκάμισο,
γίνονται ωραιότατες πρωινές
μπλουζιτσες. Έτσι χωρίς πολ-
λά έξοδα εξασφαλίζετε ποκι-
λίσ στο ταγιέρ σας και ώμορ-
φά όστις έμφανισέ σας.

Μιά γυναίκα έχει υποχρέω-
σι άπέναντί του έαυτού της
και του συνόλου να είνε ώραία
και κομψή. — Και όταν μέν
είνε πούσιν, τό πράγμα είνε
πολύ εύκολο — αλλά οι γυναί-
κες που δεν μπορούν να ξε-
ψουν πολλά γιά ντύσιμο πρό-
πει να κάνουν συνδυασμούς τέ-
τοιους που να ευφανίζονται
κομψές και να ξεδεύουν πολύ
λίγα.

Φροντίζετε πάντοτε να έχετε
φορεσολογισμένα τά ρούχα
σας και άπολύτως καθαρά. —
Όταν είνε λίγα λεράνινα
πιο εύκολα νι' αυτό χρειάζον-
ται μεγαλύτερη προσοχή και
φροντίδα.

PERMANANT
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ — ΧΟΝ-
ΔΡΕΣ ΜΟΥΚΛΕΣ 'Ιδού τό ΜΥ-
ΣΤΙΚΟ μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αν Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100
Σημ. ΑΙ προσκεκμενισάι τό
παρόν απόκομμα λαμβάνουν ΔΩ-
ΡΕΑΝ κατι.

Λιγη μόδα

Μοντέρνα μπλούζα άπογεύματος της Βέρα Μπαρέα
από κρέπ μάτ.

Συμβουλές

Μέ πανιε Λεγία

Γιά την υγεία σας: Έάν
έχετε ευχισθητές άμυγδαλές,
συνηθίστε να καταπίνετε 3-4
κουταλάκια λεμονιού κατά τό δά-
στημα της ημέρας. Τό βράδυ
ποσοτό κοιμηθήτε κάνετε μιά
γαργάρα με νερό και όξιζενή
ή αλάτινερο.

Γιά την ώμορφιά σας:
Έάν αισθάνεστε τό δέμα
σας «να το:δά» κάνετε μερι-
κές κομπρέσες με ήλιο ή
στο και μετά άλείψατε όλόκλη-
ρο τό πρόσωπο με μιά καλή
κόλ-κορέμ.

Γιά τά παιδιά σας:
Μάθετε τά παιδιά σας να έ-
χουν πάντα καθαρά νύχια. Να
είστε βέβαιες πως ή ώραία αυ-
τή συνήθεια θα τους χρησιμεύ-
ση γιά συστατικό άνδρωπιάς
σε όλόκληρη τη ζωή τους.

Γιά τών άντρών σας: Ό-
ταν βούσκεψτε με συντροφιά
μην του άπαγορεύετε αυτό ή
έκεινο και μην του υπενθυμίζε-
τε συνεχώς τη διαίτα του.

Εύγενικιά ύπνρέτρο

Η Κυρία προσπαθεί να μά-
θη τη χωριατοπούλα Τραντα-
φυλλιά να μιλά στον πληθυν-
τικό:

«Θά μου μιλάς σαν να
μιλάς σε πολλούς μαζί, κατά-
λαδες:

Κάποις μέρη χτυπά ή ύπη-
ρέτρια την πόστα και ή Κυρία
ρωτά πο ός είνε.

— Έγώ, Κυρία... ή Τρι-
ονταφυλλιά!... άπαντά ή κα-
λομαθημένη ύπνρέτρια.

Δέρμα και υγεία

Τό βαρόμετρο της υγείας
στη γυναίκα είνε τό δέμα.
Γι' αυτό πρέπει, να δίνωμε ίδι-
αίτερη προσοχή στις αλλοιψί-
σεις του δέματος. Ιδίως τώρα
τό χειμώνα που ή αλλαγή του
καιρού και ό χιονιάς τό έπι-
ρεάζουν συχνά και αν δεν τό
προεξέωμε γίνετα, μεγάλη ζη-
μιά είς βάρος της ωμορφιάς
και της... ηλικίας!

Έάν τό δέμα σας πάρη έ-
να σταχτι χρώμ' είνε ένδε εις
κακής κυκλοφορίας. Στη περι-
πτώσι αυτή είνε άπαραίτητη
λίγη γυμναστική κάθε πρωί,
και αν τό κακό συνεχίζεται,
τότε πρέπει, να συμβουλευθήτε
τό γιατρό σας.

Έάν άνοίξουν οι πόροι μα-
ταχισοθήτε τό βράδυ μετά
τό πλύσι-μο ένα φυτζανάκι έ-
κδοστό γάλα με λίγες σταγό-
νες ούζου, και πλύνετε καλά ό-
λο τό πρόσωπο. Ύστερα από
μισή ώρα ξεπλύνετε με χλιαρό
νερό. Επίσης μιά φορά την έ-
βδομάδα περνάτε τους άνοιχ-
τούς πόρους με καυφορούχο οί-
νόπνιγμα.

Έάν τό δέμα σας γυαλίζει
πρέπει να κάνετε μιά σχετική
δίαιτα από σάλτσες και λίπη.
Μην πίνετε νερό την ώρα του
γεύματος, αλλά μιά ώρα άρ-
γότερα και άντικαταστήστε τό
ψωμί με φρυγανιές. Τρώτε λα-
χανικά όμώ ή βρασμένα και
πολλά καρρότα, μαρούλια, το-
μάτες, λάχανα και φρούτα,
φρούτα άφθονά.

Γενικά φροντίζετε να καθα-
ρίζετε τό δέμα σας και να τό
αφίνετε να άνασαίνη.
Μετά από μιά έκδρομή κά-
νετε ένα άτμόλουτρο και άλεί-
ψατε τό με μιά καλή κόλ-κορέμ.
Επίσης ύστερα από μιά άφ-
ρόστε α τό δέμα χρειάζεται
ιδιαιτέρως φροντίδες.

ΜΠΕΤΥ

Μάσκα αούγού

Δουλεύετε ένα κροκάδι φρέ-
σκο αούγού με λίγο έλαιό-
λαδο ή αμυγδαλόλαδο (1 κου-
ταλάκι γλυκού) άκριβώς όπως τη
μαγιονέζα και άφού άναμειχθή
καλά, άλείψατε όλόκληρο τό
πρόσωπο και τό λαιμό. Κρα-
τήστε την 20 λεπτά και μετά
ξεπλύνετε τό πρόσωπο με νε-
ρό χλιαρό. Η μάσκα αυτή τρέ-
φει τό δέμα και κλείνει τους
πόρους.

Απαραίτητος γιά να πετύ-
χη ή μάσκα πρέπει να προσε-
μάσετε τό δέμα με ένα άτμό-
λουτρο 5 λεπτών (μιά κατσα-
ρόλα βραστό νερό, σκευδε-
σάπο πάνω με τό κεφάλι σκεπα-
σμένο με μιά πετσέτα).

Επίσης κατά τό διάστημα,
που έχετε τη μάσκα στο πρό-
σωπο, πρέπει να μην κάνετε
καμμία σύσπασι του προσώ-
που. Να τό κρατάτε ΑΠΟΛΥ-
ΤΩΣ ήρεμο. Γι' αυτό είνε προ-
τιμότερο να μένετε έαπαλωμέ-
νη με τά μάτια κλειστά και
μέ... ευχάριστες σκέψεις!

ΚΑΛΤΣΕΣ «ΑΡΑΧΝΗ»

Γυναίκες, 100% λεπτές έ-
τρα (με μικρό έλάττωμα) σε
πολύ χαμηλές τιμές. ΚΟΜ-
ΠΙΝΑΙΖΟΝ εθνή

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 19-25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 Ιανουαρίου:

Πρωινό Πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)

07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.

07.45 Έργα του Χαύδν

και του Μπετόβεν (δ)

Χαύδν : Τρίο σε σόλ

μεϊζ. (Αντάντε, Ρόντο

άλλ' ογγορέζε). Ο Άλ-

φρέδος Κορτώ, πιάνο, ο

Ζάκ Τιμπώ, βιολί, και ο

Πάμπλο Καζάλς, βιολόν-

τσέλλο.

Μπετόβεν : Θέμα και

παράλλαγες από το «Αύ-

τοκρατορικό Κουαρτέττο».

Το κουαρτέτο εγχόρδων

Ελμάν.

08.00 Αναμετάδοση της

θείας λειτουργίας από

τον Ιερό Ναό της Μη-

τροπέλεως.

10.30 Δημοτικά τραγού-

δια και χοροί (δ).

10.50 Έκπομπή των Βρετ.

Δυνάμεων.

Μεσημερινό Πρόγραμμα

11.00 Συμφωνική συναυλία

Μποροντίν : Συμφωνία

αρ. 2 σε σι ε., με τα έ-

ξις μέρη : «Αλλέγκρο,

Σκέρτσσο (Πρεστίσιζιμο

έντ' Αλλεγκρέττο), «Αν-

τάντε, «Αλλέγκρο μοντερά-

το - Μοντεράτο άσσάι,

Κοντσονέττα (Αντάντε),

«Αλλέγκρο διβατσίσσιμο.

Ο Μποροντίνος Χούμπερ-

μαν και μέλη της «Ορχή-

στρας της Κρατικής «Ο-

περας του Βερολίνου, δι-

ευθ. Στάινμπεργκ.

Μπουσσόργκ : «Πί-

νακες από μιά «Εκθεσ»

(σε έννομηστρωσι του Μω-

ρίς Ραβέλ), με τα έξις

μέρη : «Εσούμπα» (Λάρκ,

Λαρούε). Τραγουδι ή Ροσί-

τα Σεράννο με την όρχη-

στρα Κουέντ Χόενμπερ-

φκερ.

«Ο γελοιοποιός στο

γάμο» (Έρικ Κόουτε).

Συμφωνική όρχήστρα, δι-

ευθ. ο συνθέτης.

«Αγαπημένη όλων μου

των όνειρών», φάε - τρότ,

από την ταινία «Τριάντα

δευτερόλεπτα πάνω από

το Τόκιο» (Αρντ, Φίσερ,

Λόου). Η όρχήστρα Σπί-

ντ με τραγουδι από την

Αίρην Ντέυ.

Επιλογή από δάλς με

τική των ώραιότητων» από

συνεργάτη μας).

17.30 Η ΕΦΗΒΙΚΗ ΩΡΑ

(«Διόνυσος» και «Β.ογρα-

φία του «Έλληνας συνθέ-

της Κασρέρ).

22.00 Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ

ΣΤΑΘΜΟΥ.

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

13.30 (Η Σούτα «Καρουθαυ-

στης» του Τσαϊκόφσκυ).

21.20 (Διάσπμο σολιστ)

ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

08.15 (Δίσκοι στην τήχη).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

08.00 (Δίσκοι).

18.00 (Βορειοηπειρώτικα τραγού-

δια από τον όμιλο «Αθα-

νασίου Πγκωνών).

ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

12.00 (Ποικίλο πρόγραμμα).

14.30 (Ο Γιάκοβλεφ με τη Μαί-

ρη Λό και το «Τοίσο

Στάρζ»).

17.00 (Μουσική για τον καθέ-

να).

19.40 (Μελωδίες και ρυθμοί).

22.45 (Τραγουδι με τη Στέλ-

λα Γκερά).

23.20 (Έκπομπή από το «Μέθυ-

σμένο Φεγγάρι»).

δι από τον Τζέρρυ Ουέιν.

«Τσού, τσίν, τσού», έ

πιλογή (Νόρτον). Η όρχη-

στρα Παλλέντιουμ του

Λονδίνου. Διευθ. Ρίτσαρντ

Κρήν.

«Βάλε ντε ρεγκρέ» (Στί-

χοι Ποτερά, μουσική

Μπράνς). Ο Ζωρζ Γκετ-

σού με την όρχήστρα Μαρ-

σέλ Καριέν.

Διάφορες έπιτυχίες με

την πιανίστρια Πατρίσια

Ρόσμπορ.

Εσπερινό Πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο - Α.

νακινώσεις.

16.15 Μάθημα αγγλικής.

16.30 Τραγουδι από τον

Φράνκ Σινάτρα με την

όρχήστρα «Αζελ Στέρ-

νταλ (δ).

«Αν δέν είσαι παρὰ

ένα όνειρο» (Τζάφ, Φούλ

τον, Μπόνε).

«Νύχτα Σαββάτου» (Κά-

αν, Στάιν).

«Φουρτουισμένος και-

ρός», από την έπιθεώρη-

σι «Κόττον Κλάμπ Παρε-

ίντ» (Κάιλερ, Άρλεν).

«Τίποτε άλλο παρὰ ή

έρμη καρδιά» (Τσζίκφ-

σκυ, Ουόστμπερκ).

«Γέρο ποταμέ», από

την ταινία «Σδου υπό-

ουτ» (Χάμερστάιν, Κέρν).

16.45 Γαλλική έκπομπή

17.00 Μουσική για τον κα-

θένα (δ).

Φαντασία από ρούμπες.

Η όρχήστρα Αντρέ Κο-

στελάντε.

«Τραγουδι της αγά-

πης με τον Σάντλερ». Η

όρχήστρα «Αλμπερτ Σάν-

τλερ.

«Πόσον καιρό δαστάει

αυτό;» (Γκέρσουίν).

Τραγουδι ή Λένα Χόρν με

το κουαρτέτο Φιλ Μούρ.

«Νόλα» (Αρντ). Ο Ρά-

βιτς και ο Λάντάουερ σε

δύο πιάνο.

«Θά είμαι εδώ γύρω»

(Ουίντερ). «Πάντα κά-

νει και ποιά αυτόν που

αγαπάς» (Φίσερ, Ρόμ-

περτε) και «Χάρτιν κού-

κλα» (Μπλάκ). Τραγουδι

οί Μίλλε Μπράνδες.

«Η γοητεία του δάλς»

έπιλογή. Η «Ορχήστρα

Παλλέντιουμ του Λονδί-

νου. Διευθ. Ρίτσαρντ

Κρήν.

17.30 Η ώρα του παιδιού

(Νηπιακή ώρα)

«Η κουκουλίτσα» (πα-

ραμυθι ευδοϊκό). Παιχνι-

δάκια, τραγουδι.

18.00 Μουσική από όπερέ-

τες (δ).

Σουππε : «Η ώραία

Γαλάτεια» έπιλογή. «Ορ-

χήστρα με διευθυντή τον

Μπέονχρντ Έτε,

Λέχσο : «Βίλλιο», από

την «Εύθυμη ήστρα». Η ύ-

ψίφωνος Άουλικί Ράουτ-

τα - Βάσαρ και ή «Ορχή-

στρα της Γεωμανικής «Ο-

περας του Βερολίνου. δι-

ευθ. Πέτερ Κρόντερ.

Μιλσάικερ : «Επιλογή

από διάφορες όπερέττες

του. Η «Ορχήστρα της

«Οπερας του Βερολίνου.

Δ.φ.Α. ο Χάνσγκεόργκ

«Οίτα

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

19-25 ΙΑΝ ΥΑΡΙΟΥ

18.20 Πνευματικές μορφές.

«Εμπεδοκλής», από τη

κ. Στεφανία Χατζάκη.

18.30 Έκπομπή των Βρετ.

Δυνάμεων.

19.30 Η ώρα των φίλων

του Ραδιοφώνου.

«Για όσους μιλούν μπρο

στά στο μικρόφωνο, του

κ. Δ. Μπαταίμη.

19.40 Δημοτικά τραγούδια

20.00 Έκπομπή των Έν-

πλων Δυνάμεών μας.

20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων

και σχολία.

21.00 Έκπομπή για τον κα-

θένα.

21.15 Έκλεχτοι δίσκοι

Τζώρτζ Γκέρσουίν :

«Πόρτζυ και Μπέ».

21.45 Η σημερινή Αγγλία.

22.00 Αναμετάδοση από

το δέατρο «Ολύμπια»

της έκτακτου συνκυλ-

ας υπέρ της «Φανέλλας

του Στρατιάτου» με

την ευγενή συμμετοχή

της Κρατικής «Ορχή-

στρας Αθηνών, που δι-

ευδυνεί ο κ. Φιλοκτή-

της Οικονομίδης, και

της Κας Τζίνκς Μπα-

χάουερ, πιάνο.

Μπετόβεν : Συμφωνία

αρ. 1, σε ντο μεϊζ. έργο

21 («Αντάτζο μόλτο-Αλ-

λέγκρο κόν μπρίο, Αν-

τάντε κοντάμπιλε κόν

μότο, Μενουέττο, Αντά-

τζιο-Αλλέγκρο μόλτο δι-

δάτσε).

Μότσαρτ : Κοντσέρτο

σε ρε μεϊζ. («Κοντσέρτο

της Στέφενς») για πιάνο

και όρχήστρα (Αλλέγκρο,

Λοργκέττο, Αλλεγκρέτ-

το).

Γκρήγκ : Κοντσέρτο σε

λά έλ. έργ. 16, για πιά-

νο και όρχήστρα (Αλλέ-

γκρο μόλτο μοντεράτο,

Αντάτζιο, Αλλέγκρο μον-

τεράτο μόλτο ε μαρκάτο).

Βέμπερ : «Ο Μπερνον»,

είσαγωγή.

Είς το διάλεμμ της

συναυλίας (ώρα 23.00),

θα μεταδοθ ή όμιλία του

κ. Α. Καραντώνη με τί-

τλον «Ο Παλαμάς και ή

μουσική».

23.15 Συνέχεια της Συνκυ-

λίας.

23.50 Τζάκ (δ)

24.00 Τέλος του προγράμ-

ματος.

ΤΡΙΤΗ, 21 Ιανουαρίου

Πρωινό πρόγραμμα

Νττόρζακ : «Μπαλλάν-
τα». Ο διολιστής Φρέν-
τρικ Γκρίνκε με συνοδεία
πιάνο από τον Τζέρολντ
Μούρ.
Ραβέλ : «Συντριβάν-
να». Η πιανίστρια Άν-
νι Τζόις.
Τομά : «Ρεμόν», εισα-
γωγή. Συμφωνική ορχή-
στρα. Διευθ. Πέρου Πίττ.
12.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.
13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.
13.10 Συνέχεια της έκπομ-
πης των Βρετ. Δυνά-
μεων.
13.30 Η ώρα για τα σύγ-
χρονα προβλήματα.
Τό πρόβλημα της με-
ταφοράς της λυρικής
ποιήσεως, από τον κ. Άν-
ρη Δικταίο.
13.40 Δημοτική μουσική (δ).
14.00 «Εμείς κι' ο κόσμος».
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Η ώρα των ακροατών
Τραγουδι από την Ί-
ωάννα Άλβα
«Όσο σ' αγαπά δέν
μ' αγαπάς», άμπανέρα
(Γούναρη).
«Θα φύγω», δάλα (Χα-
ροπούλου).
«Είσαι πάντα στην καρ
διά μου» (Λεκούνα).
«Πες μου γιατί φεύγεις»
σλόου (Καστριώτη).
«Αμαπόλα» (Λακάλη).
(Θα μεταδοθούν επίσης
και δίσκοι της έκλογής
των.)

Έσπερινό Πρόγραμμα
16.00 Χρηματιστήριο. — Άν-
νακοινώσεις.
16.15 Μάθημα αγγλικής
16.30 Έργα παιγμένα από
μπάντα (δ)
Έλγκαρ: Σουίτα «Σέ-
βερν». Άλμπαντα Φέυερ
Άβιέσιον Γουέρκς. Διευθ.
Χάρρυ Μόρτιερ.
16.45 Γαλλική έκπομπή
17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)
«Χορεύοντας στο σκοτά-
δι» (Νήτες, Σβάρτς). Η
ορχήστρα Άντρέ Κοστε-
λάνετς.
«Η πυγολαμπίδα», έπι-
λογή. Η ορχήστρα Τζε-
ράλντο με τραγουδι από
τον Σύριλ Γκράντχαμ,
Μόντε Ρέυ, το συγκρότη-
μα «Ψηλά καπέλλα», και
τους Ρέιντιο Θρή.
Ρούμπια από τη «Σουί-
τα του Νότου» (Μόνια Λί-
τερ). Ο συνθέτης με το
συγκρότημα του.
«Μην τοῦ νῆ» (Άλερτ,
δισκ. Μελακρίνο). Ο
Τζώρτζ Μελακρίνο με την
ορχήστρα του.
«Λάμπει μέσα από τα
δενείρα μου» (Νοβέλλο,
δισκ. Χάρτλεϋ). Ο Φρέντ
Χάρτλεϋ με το συγκρότη-
μα του, τραγουδι ο Ντέν-
βιντ Λόυντ.
Διάφορες επιτυχίες α-
πό τον πιανίστα Κάρολ
Γκίμπονς.
«Μ' ένα τραγουδι στην
καρδιά» (Ρότζερς, Χάου)
Η ορχήστρα Άντρέ Κο-
στελάνετς.
17.30 Έκπομπή για την ψυ-
χαγωγία των ασθενών.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

19-25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

17.50 Η ώρα της εγκυκλο-
παιδείας.
«Το πετρέλαιο», από τον
κ. Κ. Δόσιο.
18.00 Έργα του Ίωάννου
Σεβαστιανού Μπάχ (δ).
Ιο Πρελούδιο από τα
έργα για εκκλησιαστικό όρ-
γανο. (Διασκευή για όρ-
χήστρα εγχόρδων από τον
Πικ-Μαντζιαγκάλι). Με-
γάλη συμφωνική ορχήστρα
του ΕΙΑΡ. Διευθ. Βίλλυ
Φερρέρο.
«Φούγκα» για 6 φωνές
(από τη «Μουσική προ-
φορά») πάνω σ' ένα θέμα
του Φρειδερίκου του Μεγά-
λου (έπεξεργασία Φίσερ).
Ορχήστρα δωματίου. Δι-
ευθ. Έντβιν Φίσερ.
Τοκκάτα και Φούγκα σε
ρε έλ. για όργανο (δισκ.).
για ορχήστρα. Η Συμ-
φωνική Ορχήστρα της Φι-

λαδελφείας. Διευθ. Λεοπόλ-
δος Στοκόφσκυ.
18.20 Η Θρησκευτική Ώρα
«Γρηγόριος ο Θεολό-
γος».
από την κ. Στεφάνια Χα-
τζάκη.
18.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.
19.30 Η ώρα του αγρότου
και του εργάτου.
20.00 Έκπομπή των Ένε-
πλων Δυνάμεών μας
20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων
και σχέλια.
21.00 Έκπομπή για τον κα-
θένα.
21.15 Έλαφρά τραγουδι (δ)
«Και μόνο που σε σκέ-
πτομαι» (Νόουμπλ, δισκ.).
Τόμπσον). Η ορχήστρα
Τζώρτζ Μελακρίνο.
«Μαγκνταλένα», από τη
ταινία «Τράντ έ καράντ»
(Λοπέζ, Λαρύ). Τραγουδι

ό Ζωρζ Γκετρού με την όρ-
χήστρα Μαριούς Κόστ.
«Αγαπούλα μου», από
την όπερέττα «Η Άννιτα
και ο διάβολος» (Μακέ-
ντεν, Μπέκιαν). Τραγουδι
ή Ροσίτα Σεράνο με την
ορχήστρα Κούρτ Χόεν-
μπεργκερ.
«Καπνός σκιάζει τα μά-
τια σου», από την ταινία
«Ρομπέρτα» (Κέρν). Η
μεσόφωνος Ράιζ Στήβενς
με την ορχήστρα Σούλβαν
Σούλμαν.
«Κάποια μέρα θα με ά-
ποζητήσης» (Ρίτσαρντ. Λά-
μπερτ) και «Είμαι ένας κα-
τάδικος με την παλιά δ'ξα
στην καρδιά μου» (Μάκ
Ένερν, Μίλλερ). Τραγου-
δι ο Έλτον Μπρίτ με το
συγκρότημα των κάου-
μπούζ «Χίλλ Μπίλλιζ».
«Εκλασα για σένα»,
φός-τρότ (Φρήντ, Άρ-
χάιμ, Λάιμαν). Η ορχή-
στρα Χάρρυ Τζέιζ. Τρα-
γουδι ή Έλεν Φόρεστ.
«Παρακαλώ μη μιλάτε
για μένα άφορ φύγω»
(Κλέαρ, Στέππ). Η Κάς
Ντέιλλ με την ορχήστρα
Τόμνυ Ντόρρυ.
«Άσπρο λουλούδι», ά-
πό την ταινία «Η Άννι-
τα και ο διάβολος» (Μα-
κέμπεν, Μπέκιαν). Τρα-
γουδι ή Ροσίτα Σεράνο
με την ορχήστρα Κούρτ
Χόενμπεργκερ.

1.45 Η σημερινή Άγγλικά
2.00 Βραδυνό κοντσέρ-
το με έργα του Έλ-
γκαρ από τη Συμφωνι-
κή Ορχήστρα του Β.Β.Β.
C. Διευθ. ο Σέρ Έν-
τριν Μπέουλτ.
Πρελούδιο στο «Όνει-
ρο του Γερόντιου».
Συμφωνία αρ. 2 σε μι
μείζ., με τα έξης μέ-
ρη : Αλλέγκρο, Μοντε-
ντέρο έ μαεστέρο.
23.00 Α' δελτίο ειδήσεων.
23.15 «Εμείς κι' ο κόσμος».
23.20 Δίσκοι στην τύχη.
24.00 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

25 Ιανουαρίου

Πρωινό Πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.20 Πρωινή γυμναστική.
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Έκπαλψις του άγ-
γλικού μαθητή.
8.00 Δημοτικά τραγου-
δια (δ)
10 Τό πεντάλεπτε της
νοικοκυράς.
Πρακτικές οδηγίες για
το νοικοκυριό.
15 Δίσκοι στην τύχη

Μεσημερινό Πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (δ)
«Βροντή και άστραπή»,
πόλκα (Γ. Στράους). Η
Ορχήστρα Περιπάτου της
Βοστώνης. Διευθ. Άρθουρ
Φήντλερ.
«Σε χαριτωμένη διάθε-
σις» (Μπλάκ, δισκ. Λίτερ)

Ο Μόνια Λίτερ με το συγ-
κρότημα του.
«Καρνέ ντε μπάλ», δάλα
(Ζωμπέρ). Συμφωνική όρ-
χήστρα.
«Ο Όρφεύς στὸν Ά-
δη» (Όφφενμπαχ). Δια-
σκευή και έτέλεσις σε δύο
πιάνο από τους Ράβιτς
και Λάντσαουερ.
«Η είσοδος των μικρών
φάνων από το έργο «Συν-
τολίς» (Πιερνέ) και ο
«Χορός των κουνουπιών»
(Ουάιτ). Η Ορχήστρα
Περιπάτου της Βοστώνης.
Διευθ. Άρθουρ Φήντλερ.
«Μωρό μου», από την
ταινία «Ντούμπο» (Τσέρ-
τσλ). Το τρίο Άλμπερτ
Σάντλερ.
12.20 Ομιλία.
12.30 Έκπομπή των Βρετ.
πής των Βρετ. Δυνά-
μεων.
13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.
13.10 Συνέχεια της έκπομ-
πης για τις Βρετ. Δυ-
νάμεις.
13.30 Η σουίτα του Τσαϊ-
κόφσκυ «Καρουθιό-
στης» έργο 71Α.
(Εισαγωγή μινιατούρα,
Εμβόθριο, Χορός της ζα-
χαρένιας κούκλας, Ρωσσι-
κός χορός «Τρεπάκι», Ά-
κός χορός, Κινέζικος
ραβίκος χορός, Κινέζικος
χορός, Χορός με τις φλογέ-
ρες, Βάλα των λουλου-
διών). Η Συμφωνική της
Φιλαδελφείας. Διευθ. Λεο-
πόλδος Στοκόφσκυ.
13.50 Αθλητικές ειδήσεις.
14.00 «Εμείς κι' ο κόσμος».
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Ο Γιάνκοβλεφ με τη
Μαίρη Λω και το τρίο
Στάρς.

Έσπερινό Πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο—Άνα-
κοινώσεις.
16.15 Μάθημα αγγλικής
16.30 Συμφωνική τζαζ (δ)
16.45 Γαλλική έκπομπή
17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)
«Μουσική την ώρα της
δουλειάς», επιλογή. Το
συγκρότημα «Βίκτορ». Η
πρώτη μου, ή τελευ-
ταία μου, ή μοναδική μου
ταινία μου, ή μοναδική μου
(Σήαρ. Γκρήντ). Τρα-
γουδι ο Άντυ Ράσελ με
συνοδεία από την ορχή-
στρα Πάλ Ούεστμαν.
«Γατάκια στα πλήκτρα
του πιάνου» (Κόνφορ).
Σόλο ξυλόφωνο ο Χάρρυ
Ρόμπινς με κουαρτέτο.
«Έξαφνα ή καρδιά μου
ρεύτηκα», σλόου (Γιαννι-
κού, Βλάν, Χέρπιν, δισκ.
Τόμπσον). Η ορχήστρα
Τζώρτζ Μελακρίνο. Τραγου-
δι ή Μπέττυ Ρόμπερτς.
Διάφορες επιτυχίες του
Μπίλλυ Μέγερλ. Σόλο
πιάνο ο ίδιος.
«Ουάου» (Ούέστορ, δια-
σκ. Μούρ). Τραγουδι ο
Ούιλλια Σμιθ με φωνητικό
συγκρότημα. Συνοδεία ά-
πό την ορχήστρα Τζίμνυ
Λάνσφοντ.
Μελωδίες του Βίκτωρ
Χέρμπερτ. Η ορχήστρα
Άντρέ Κοστελάνετς.
17.30 Η εφημερίκη Ώρα
«Διόνυσος», και βιογρα-

φία του Έλληνας συνθέ-
του Καρρέρ.
18.00 Βορειοπειρωτικά
τραγουδιά από τον έ-
μιλο Άδωνάσιου Γκο-
γκώνη.
«Όσα λουλούδια έχει ή
Άνοιξη».
«Πρόδικα πούσαι στη
φτέρη».
«Στης Λαρόπολης τον
κάμπο».
«Έως πήγα και πλά-
γισα».
18.20 Η ανοικοδόμησις της
Ελλάδος.
18.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.
19.30 Τέχνη και ζωή.
«Η κριτική των ώραι-
στών», από συνεργάτη
μας.
19.40 Μελωδίες και ρυθ-
μοί (δ)
20.00 Έκπομπή των Ένε-
πλων Δυνάμεών μας
20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων
και σχέλια.
21.00 Έκπομπή για τον κα-
θένα.
21.15 Διάσημοι σολίστ (δ)
Σαμπαρτίνι : Σονάτα
σε διασκ. Σάλλον. (Άλ-
λέγκρο, Γκράβε, Βιδάτσε)
Η διολιστήτρια Βι-
λελμίνη Σούτζα και ο πια-
νίστας Τζώρτζ Ρήβς.
Μοσκόφσκυ: Σπουδή σε
σολ ύφ μείζ. έργ. 24 αρ.
1. Ο πιανίστας Κάρολ
Βιντόυσο.
Βιενάφσκυ : Ρωμάν-
τσιν από το Κοντσέρτο σε
ρε έλ. έργ. 22. Ο διολι-
στής Μπρονισλάβ Χούμ-
περμαν με συνοδεία πιά-
νο από τον Πάουλ Φρέν-
κελ.
Άλμπενίθ : «Σεβίλλια»,
σεβιλιάνα από την «Όπα-
νική σουίτα». Ο πιανί-
στας Άρθουρ Ρομπιν-
σάιν.
Παγκονίνι : Καπότσιο
αρ. 20 (δισκ. Μπλάγερ)
Ο διολιστής Ζίγκμουντ
Μπλάιερ με συνοδεία πιά-
νο από τον Ότο Γκορτ.
21.45 Η σημερινή Άγγλικά.
22.00 Η Ορχήστρα του
Σταθμού.
22.45 Τραγουδι με τη
Στέλλα Γκρένα (δ)
«Πού νάσαι τώρα», ρω-
μάντσα (Σακελλαρίου, Γιαν-
νοκοπούλου, Σουγιούλ).
Συνοδεύει ή ορχήστρα
Σουγιούλ.
«Ηρθε σάν την Άνοι-
ξη», ταγκό-άμπανέρα (Κο-
φινιώτη, Μωράκη). Συνο-
δεύει ή ίδια ορχήστρα.
«Χθες το βράδυ όνει-
ρεύτηκα», σλόου (Γιαννι-
κού, Βλάν, Χέρπιν, δισκ.
Τόμπσον). Η ορχήστρα
Τζώρτζ Μελακρίνο. Τραγου-
δι ή Μπέττυ Ρόμπερτς.
Διάφορες επιτυχίες του
Μπίλλυ Μέγερλ. Σόλο
πιάνο ο ίδιος.
«Ουάου» (Ούέστορ, δια-
σκ. Μούρ). Τραγουδι ο
Ούιλλια Σμιθ με φωνητικό
συγκρότημα. Συνοδεία ά-
πό την ορχήστρα Τζίμνυ
Λάνσφοντ.
Μελωδίες του Βίκτωρ
Χέρμπερτ. Η ορχήστρα
Άντρέ Κοστελάνετς.
17.30 Η εφημερίκη Ώρα
«Διόνυσος», και βιογρα-

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 19-25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Κυριακή 19 Ιανουαρίου :

6.00 Ειδήσεις
6.30 Κλασική μουσική. Ρα-
βέλ, Μπάχ.
8.00 Ειδήσεις.
10.00 Ειδήσεις.
11.00 Μουσική χορού.
13.00 Ειδήσεις.
14.15 Ορχήστρα Β. Β. C. Μό-
ζαρτ Μπίξ.
15.00 Ειδήσεις.
16.00 Μουσική παρέλασις.
17.30 Η Ώρα του Παιδιού.
18.00 Ειδήσεις.
18.30 Μουσική και τραγουδι.
19.00 Βασιέτς.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτετράωρου.
23.45 Στρατιωτική Μπάντα.
1.00 Ειδήσεις

Δευτέρα 20 Ιανουαρίου :

8.00 Ειδήσεις.
8.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 Ορχήστρα ελαφράς μου-
σικής.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Κλασική μουσική: Μπάχ,
Μπλις.
14.30 Μουσική χορού. (Ορχή-
στρα Τζίμνυ Μίλλερ).
15.00 Ειδήσεις.
16.30 Ορχήστρα Β Β C.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτετράωρου.
20.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
20.45 Ορχήστρα Β.Β. C.
22.00 Ειδήσεις.
22.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
23.15 Παικίλον πρόγραμμα.
1.00 Ειδήσεις

Τρίτη, 21 Ιανουαρίου :

8.00 Ειδήσεις
8.45 Πιάνο.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 Ορχήστρα Β.Β. C. Χαϊν-
τελ, Χόρσισον, Μάξ Μουσ-
σκόφσκυ.
11.00 Μουσική χορού.
12.30 Έλαφρά μουσική
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Ορχήστρα ελαφράς μουσi-
κής.
14.00 Βασιέτς.
15.00 Ειδήσεις.
15.20 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
18.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
19.15 Μελωδίες και ρυθμοί.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτετράωρου.
21.15 Πιάνο.
22.00 Ειδήσεις.
23.45 Κουαρτέτο, εγχόρδων.

Τετάρτη, 22 Ιανουαρίου :

8.00 Ειδήσεις.
8.15 Ορχήστρα Β.Β. C.
10.00 Ειδήσεις.
10.35 Ορχήστρα.
11.00 Κουαρτέτο εγχόρδων.
12.30 Έλαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
16.00 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
16.30 Κλασική μουσική: Χαϊν-
τελ, Σμπέλιους.
18.00 Ειδήσεις.
19.15 Μουσική χορού
20.00 Ειδήσεις είκοσιτετράωρου.
21.20 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
22.00 Ειδήσεις
23.15 Έλαφρά μουσική

Πέμπτη, 23 Ιανουαρίου :

7.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
8.00 Ειδήσεις.
9.15 Ορχήστρα Χάρολδ Γκέλ-
λερ.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 Ορχήστρα Σταθμού
11.00 Χορευτική μουσική.
12.30 Έλαφρά μουσική
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Μουσική από κινηματογρα-
φικές ταινίες.

Αί έκπομπαι διά την Ελλάδα από το Β.Β. C εις την Ελληνικήν

Καθημερινός : 7.00—7.15 :
Ειδήσεις και διμιλία (Τρίτη
και Σάββατον: Μάθημα
αγγλικής) Μέτρα 267.
41.32, 31.50, 25.30.
Καθημερινός : 13.45—14.00 :
Ειδήσεις και επίθεωρησις
του τύπου. (Την Δευτέραν:
Μάθημα Άγγλικής) Μέ-
τρα : 41.32, 31.50, 30
96, 25.30, 19.61.
Καθημερινός : 20.00—20.30 :
Ειδήσεις και παικίλον πρό-
γραμμα Μέτρα 41.32, 31
50, 25.30, 19.61.
Κυριακή: «Η Μ. Βρετανία
κατά την παρούσαν έδδομά-
δαν»
Δευτέρα: Χρονικόν από οαδιο-
φώνου
Τρίτη: Μουσική.
Τετάρτη: Ομιλία και έρθρον.
Πέμπτη: Βρετανοί διανοόμε-
νοι.
Παρασκευή: Χρονικόν από ρα-
διοφώνου
Σάββατον: Παλιτική διμιλία
και επιστημονική διμιλία.
Ειδική έκπομπή διά την Κό-
πον εις Ελληνικήν γλώσ-
σαν
Ώρα: 20.30—20.45 Καθ' έ-
κάστη Κυριακήν. Τετάρτην
και Παρασκευήν Μέτρα :
31.32 και 24.92.

16.00 Ορχήστρα Σταθμού:
Μπάχ, Ουέλλιαμς.
18.00 Ειδήσεις
18.30 Ορχήστρα Ζάν Μπερέν-
σκα.
19.15 Μουσική από κινηματογρα-
φικές ταινίες.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτετράωρου.
23.15 Μουσική χορού.

Παρασκευή, 24 Ιανουαρίου :

8.00 Ειδήσεις.
8.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
9.15 Πρωινή μουσική.
10.00 Ειδήσεις.
11.00 Ορχήστρα του Σταθμού.
12.30 Έλαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Ορχήστρα Σταθμού.
15.00 Ειδήσεις.
15.30 Μελωδίες και ρυθμοί.
17.20 Συμφωνική Ορχήστρα:
Ειδήσεις.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτετράωρου.
21.15 Ορχήστρα.
22.00 Ειδήσεις.
23.15 Ορχήστρα Σταθμού.
0.00 Μουσική χορού.
1.00 Ειδήσεις.

Σάββατον, 25 Ιανουαρίου :

7.00 Συμφωνική Ορχήστρα:
Μόζαρτ, Βάννερ.
8.00 Ειδήσεις.
8.15 Ορχήστρα.
9.15 Πρωινή μουσική.
10.15 Μουσική παρέλασις.
11.45 Θεατρικόν όργανον.
12.00 Έλαφρά τραγουδι.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Μελωδίες και ρυθμοί.
15.00 Ειδήσεις.
15.30 Μουσική χορού (Ορχή-
στρα Τζεράλντο).
16.00 Θεατρικόν όργανον.
17.45 Μουσική χορού.
19.15 Ορχήστρα Σταθμού.
20.00 Ειδήσεις είκοσιτετράωρου.
21.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.

«Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ»!

(Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος)
καὶ αὐτὰ κλαίει, πού το λυγα-
ριάζει, ζυγνός, με μᾶτια δα
νοήχτα, γιὰ στεῖλαιμα τοῦ τρα-
πέζιου του, χωρίς ναχη κι' ἄ
ναχη, νὰ το βλέπει ἀλλήνα
στητό μπροστά του, ἀνίσταται
στ' ἄλλο, φανταζέται κι' αὐτό
τραπέζι, αὐτὸ πᾶν, πᾶν, πᾶν,
πού θ' ἀστράφει νὰ το φέρῃ τὸ
τρελλοπαῖδι, καὶ σὲ τραπέζι
πλοῦστο νὰ κερνάει ξενούς καὶ
παράξενους! Ὁ πόνος του γιὰ
τὴ ζημιὰ τοῦ πνιγμοῦ τὸ θυμὸ
δίνει καιρὸ στὸν τρομασμένον
τὸ δουλάκο νὰ τὸ στρῆψη καὶ
ν' ἀφανιστῇ ἀπὸ μπροστά του.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν φιλαργυ-
ρος, τώρα ὁ κύρ 'Αγιόφυκος
νὰ πληρωθῇ γυρεύει, ὅχι γιὰ τὴ
ζημιὰ του—γιὰ τὸν πόνο τὸν
σκληρὸ πού του ἀνοίξε σὰ σω-
τικὰ του, Κι' ἀλήθεια, πόνεσε
βαθεῖα, πολὺ βαθεῖα, γιὰτὶ ἦ-
ταν πολὺ—πολὺ φιλαργυρὸς
πόνεσε βαθεῖα, καὶ θέλει γιὰ
τὸν πόνο του νὰ πληρωθῇ δι-
πλά—γιὰ νάναί μέσα κι' ἡ ζη-
μιὰ του.

Μὲ τὴν τρεμουλία πού εἶχε,
θέλησε νὰ σηκωθῇ, νὰ πᾶ νὰ
βρῇ τὸν ἐνοχο, ἔναν ἐνοχο νὰ
βρῇ! Μὲ τὴν τρεμουλία πού εἶ-
χε, πῆρε τὸν τσιμποῦκι γιὰ ραβ-
δὶ δὲν εἶδε τοσπασε, καθὼς
ἀκούμπησε σ' αὐτὸ νὰ σηκωθῇ
—παίει τὸ τσιμποῦκι! Γιὰ νὰ
μὴν πέσῃ θέλησε νὰ στυλωθῇ
στὸν τοῖχο, κ' ἔπεσε τὸ βάρος
τοῦ κορμιοῦ τοῦ κρεμαστοῦ ρο-
λόγι (σκοῦριαζε ἀνεργόν, γιὰτὶ
σκοπὸς του ἦταν ὅχι νὰ δείχνῃ
τὸν καιρὸ, μόνον πῶς εἶν' ἡ ἑ-
ρολόγι—ἀνέξοδο). Τὶ λέγομαι,
λοιπόν; Πάρ' τὸ κάτου τὸ ρο-
λόγι! Κάνει νὰ τὸ κρατῇ,
καὶ τὸ δέχεται βαρὺ στὸ κεφά-
λι ὁ κύρ 'Αγιόφυκος. Κάνει νὰ
φυλαχτῇ ἀπὸ χειρότερα, πᾶρ'
τὸ κάτου καὶ τὸ καντηλέρι τοῦ
βαρὺ, πού στημένο πλάι στὸ
ρολόγι, καρτεροῦσε χρόνια νᾶρ-
θη ἡ ὥρα του νὰ φέξῃ—τρώει
ἄλλη μιὰ γερὴ ὁ κύρ 'Αγιόφυ-
κος ἀπ' τὸ καντηλέρι!

Τώρα νομίζει, ὅλα τ' ἄψυχα
σηκίονταν κεφάλι καὶ τοῦ ριχτῇ
καὶ κανὲν κακὰ. Νομίζει, τὸν κυνη-
γοῦν ὀχτροὶ κρυφοί. Τρέχει, κα-
τὰ τὴ θύρα νὰ φανῇ, θέλει
βοήθεια νὰ ζητήσῃ—γλιστρήσει
καὶ πέφτει! Μισὸς εἶν' ὅσω ἀ-
πὸ τὴ θύρα, καὶ τὰ μούτρα του
σπασμένα—τρέχουν αἱμάτα.

Κράζει μ' ἀπελπισία, καὶ χάνε-
ται ἡ φωνή του στ' ἀδειά του
στιπτιοῦ. Κανείς δὲν ἔρχεται!
Τέλος ἕνας προβάλλει, δούλος
μεθυμένος φαίνεται τόσο πρῶτ'
διστάζει, μπρὸς καὶ πίσω παίει.

— Πού εἶν' ἡ θειὰ Λωλή;
φωναίει, ὁ κύρ 'Αγιόφυκος. Αὐ-
τὴ ἀπὸ τὰ χέρια τὰ δικά μου
θὰ τὸ βρῇ! Μόλις εἶπε νὰ με-
παρτήσῃ, ὅλα ἐναντία στρῆ-
ψανε. Κ' ἐρεῖς οἱ δούλοι τί γι-
νήκατε; Μ' ἀφίνετε κι' ἐρεῖς;
Νὰ τρέξετε κοντὰ της νὰ τὴ φέ-
ρετε—μὲ τὸ καλὸ κι' ἂν δὲν
ἀκούῃ, δεμένη νὰ τὴ σύρετε
μπροστά μου. Γλήγορα νὰ τρέ-
ξετε!

— Ἀφέντη, τώρα στὸ μα-
γερεῖο τὴν ἄφησα νὰ τραγοπί-
νῃ μὲ τοὺς ἄλλους (φύσηξε ὁ
δούλος καὶ ἐφεύσηξε). Τῆς
εἶπα τὰ κακὰ, πού σοῦθανε,
κι' εἶπε γι' ἀπόκρισή της:

— «Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ»!

— Γκρεμίσου! Καὶ νὰ φύ-

γῇς γλήγορα κι' ἐσύ κι' οἱ ἄλ-
λοι! Τώρα πάω στὸ μαγερεῖο...
Καὶ πῆγε ἀγκομαχώντας. Τὶ
νὰ δῇ καὶ τί νὰ φανταστῇ! Λε-
θεῖα βράζανε γιομάτα κρέατα,
κι' οἱ δούλοι τρώγαν—ἀπὸ τὴν
αὐγὴ στρωμένο τὸ τραπέζι,
σκορπία τὰ φαγιά, καὶ τὰ πια-
τὰ χυμένα χάμου. Κ' ἡ φωτιά
νὰ οὐλεῖται! Ἀλοι στὸν, τὸν
'Αγιόφυκο!

— Ποῖος πρόσταξε; Ποῖος ἔ-
δαλε μαχαίρι στὰ σφαχτά,
κλειδὶ στὰ κρασοδόλια; Χαλα-
στής, πού πρέπει νὰ δώσῃ τὴ
ζωὴ του πληρωμὴ—καὶ νὰ μὴ
φτάνῃ!

— Τόπε ἡ θειὰ Λωλή! «Χα-
ρῆτε, σὰς ἀφίω γεῖ! Φάτε
καὶ πιέτε!» Ἔτσι παράγγει-
λε...

Ἐγὼν οἱ δούλοι, καὶ γελοῦ
σαν καὶ χορεύσαν.

— Κ' ἐρεῖς πού τὴν ἀκούσα-
τε, θὰ πῇ πῶς ἦταν κι' ἡ ὀρε-
ξή σας τέτοια! ὅπως θὰ πλη-
ρωθῶ μὲ τόκο δικιον, ἐννοια
σας... Καὶ τώρα τρέχτε καὶ
προφτάστε τὴ γερά! Λίγο ἄ-
κόμα, κι' ἡ φυγὴ της θὰ μοῦ
βγῇ σὲ χαλασμό—καὶ ὀρεξτε
τὴ μὲ τὸ καλὸ, μὲ παρακάλια!

καὶ κανείς μὴν τῆς κακομιλῇ-
σῃ! Μάγισσα εἶν' αὐτή, καὶ
συθέμελο θὰ με γκρεμίσῃ. Τρέ-
μω τὴν κατάρρα της!

— Ἀφέντη εἶπ' ἕνας δού-
λος φτάνοντας, στὰ κελλάρια
εἶχε κετεβὴ καὶ τὴν ζήτησα.
Κ' ἐρεῖς, ἦνρα τὸ χαμὸ, καὶ τί-
ποτ' ἄλλο. Χυμένα τὰ κρασιά,
τὰ λάδια τὰ σιτάρια, ὅλα ἐνα
χύμα κι' οἱ κελλάρηδες στοῦπτι
στὸ μεθύσι. Τὴν κυνήγησα στὴν
αὐλὴ νὰ τὴ φτάσω, κι' ἀπὸ τὰ
πουλιὰ στὰ γελάδια, στ' ἄλλο-
γα τὴν πῆγα ἀκολουθώντας
χαλασμένος παντοῦ, καὶ τὴν ξα-
νάντεψα μακρὰ πρὸς τὰ γω-
σφία καὶ τ' ἀμπέλια νὰ τρα-
βάῃ. Ἔτρεχε σὰ σκύλα διψα-
σμένη, κι' ἐμοιάζε σὰ νὰ μὴν ἦ-
ταν ἡ Λωλή—σὰν ξένη, σὰν
τρελή; Τῆς φώναξα ὅσο νὰ μ'
ἀκούσῃ:

— «Γύρισε πίσω, θειὰ Λω-
λή, κι' ὅτι νὰ πῇς θὰ γίνεταί
καὶ πάλι! Νάσαι δὴ κυρά! Γύ-
ρισε γιὰτὶ χόλασε τὸ σπῆτι, κι'
ὁ ἀφέντης κλαίει καὶ σὲ ζη-
τεῖ...»

— «Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ! Αὐ-
τὸ θέλω κι' ἐγώ!»

Καὶ τρέσαν ὅλοι μὲ τὸν κύρ
'Αγιόφυκο μπροστά, νὰ πᾶνε
νὰ τὴ βροῦνε, γὰ τὴν πιάσου-
νε νὰ τὴ σκοτώσουν, ἂν μπο-
ροῦνε. Τρέχουν, κι' ὅλο γε-
λοῦνε καὶ πηδῶνε, κι' ὅλο
κλαίει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος. Μὰ τί
νὰ δούν καὶ τί νὰ πουν! «Ο-
που πατούσανε, γκρεμίσματα
οἱ μύλοι χάρβαλο» κι' οἱ μυλὸι
νάδες κι' ὅλοι χορεύανε τριγύ-
ρω στὴς δουλειὰς τους τ' ἄνε-
ρα γὰ τὰ σύνεργα σὰ νάτανε σὲ
γάμο.

— Πούνα ἡ θειὰ Λωλή, μι-
λάτε!

— Πέρα κατὰ τ' ἀλώνια
πάει!

Συφορὰ κι' ἐκεῖ! Φωτιά ἔ-
δωκε τῆς θημωνιᾶς οἱ ἀλάνι-
στάδες τρέχανε σὰν τ' ἄλλο
γὰ τὰ φρενασμένα, πού τὰ
δάγκωσαν νύγια κακῇ. Μὰ κι' ὁ
λα τὰ τετράποδα εἶχανε σηκώ-
ση φρένα καὶ γυρίζανε στ' ἄμ-
πέλια φύλλο δὲν ἀπόμεινε, μήτε
καὶ στοὺς κήπους χορταράκι ἂν
πὸ τὰ πρόβατα καὶ τὰ τραγιά.
Παντοῦ ροπή θεοτική, κι' ὁ
κύρ 'Αγιόφυκος μαλλοτραβιέ-
ται. «Ἀμ» ἡ θειὰ Λωλή;

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ!

Κ' ἡ φωνὴ της φτάνει σὰν
ἀχὸς ξεμακουσμένος.

— Τρεχάτε, λέει γελών-
τας ἕνα δούλος τρεχάτε νὰ
τῆς βγοῦμε ἀπὸ μπροστά, πρὶν
ξεπεράσῃ ἀπὸ τὰ χτήματα καὶ
φτάσῃ στὸ ποτάμι. Ἄν τὴν
πιάσουμε, μπορεῖ αὐτὴ ὅλα νὰ
τὰ ξανακάμῃ καθὼς ἦταν πρῶ-
τα, μιὰ καὶ μπόρεσε τόσο εὐ-
κόλα νὰ τὰ χαλάσῃ. Αὐτὴ φτει-
άνει καὶ χαλάει! Γλήγορα νὰ
δοῦμε τί ἄλλο ἀκόμα θὰ χα-
λάσῃ, γιὰ νὰ δούμε ἂν ὕστε-
ρα μὴν μπορῇ καὶ νὰ τὸ ξανακά-
μῃ. Θάναί καὶ γιὰ τὸν ἀφέντη
αὐτὸ, τὸν κύρ 'Αγιόφυκο, κα-

λὸ μάθημα νὰ δῇ πῶς χαλοῦνε
καὶ πῶς φτεῖνουν (τέτοια ἐλ-
πίδα νάχη!)

Τρέχει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος
μπροστά, τρέχει μὲ τὰ πόδια
σέροντας, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ
δόντια. Τρέχει, κι' ἀπὸ πίσω
τοῦ ὅλο τὸ κοπάδι δούλοι ἀγ-
καλιασμένοι καὶ γελοῦνε, ζων-
τανὰ τρελλὰ σὰ νάνοιωσαν,
καὶ σκούζουν καὶ πηδῶνε. Φτά-
νουν ὅλοι στὸ ποτάμι. «Ἀχ, λί-
γο καὶ θὰ τοὺς ξεφύγῃ ἡ θειὰ
Λωλή! Νὰ, μπαίνει στὴ βαρ-
κούλα! «Ἀχ, λίγο καὶ προφτά-
νει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος» μὲ τένα
χέρι πιάνοντας τὴν κουπαστή,
βλέπει νὰ βάλῃ καὶ τὸ πόδι μὲ
σὰ σκύβει, δὲ μπορεῖ πιά νὰ
σταθῇ στὴ γῆ, γλιστράει, δέ-
χεται καὶ μιὰ καλὴ ἀπὸ τὴ θειὰ
Λωλή, καὶ πέφτει στὸ ποτάμι.

— Βοήθεια, θειὰ Λωλή!

Σῶσε με κι' ὅτι θέλεις!

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ!

Ἡ βάρκα πάει, μὲ τὴ νερὸ
συρμῇ, κι' ὁ κύρ 'Αγιόφυκος ἂν
πὸ κοντὰ χαροπαλίζει καὶ πα-
ρακαλεῖ. Ἀπὸ τὴν ἀκροποτα
μιὰ καμμία φωνὴ πιά δὲν ἀκού-
γεται! ὅλοι, σπαίνων, ἀνθρω-
ποι καὶ χτήνη. Ποῖος νὰ συλλο-
γιστῇ ἄπιστος δούλος καὶ νὰ
πέσῃ στὸ νερὸ νὰ σώσῃ τὸν
ἀφέντη;

Ἀντίκρυ, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁ
χτῆ, συναγμένο τὸ χωριὸ, πού
χρωστοῦσε καὶ δὲν ἔσωνε στὸν
κύρ 'Αγιόφυκο πότε ἀλαλάζει
πρόσχακα, πότε σωπαίνει καὶ
χαλὰ κτυπάει, ὡς πού χόθηκε
κ' ἡ βάρκα μὲ τὴ θειὰ Λωλή
καὶ πάει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος.

Ἦταν ἡ Μοῖρα του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

λὸ μάθημα νὰ δῇ πῶς χαλοῦνε
καὶ πῶς φτεῖνουν (τέτοια ἐλ-
πίδα νάχη!)

Τρέχει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος
μπροστά, τρέχει μὲ τὰ πόδια
σέροντας, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ
δόντια. Τρέχει, κι' ἀπὸ πίσω
τοῦ ὅλο τὸ κοπάδι δούλοι ἀγ-
καλιασμένοι καὶ γελοῦνε, ζων-
τανὰ τρελλὰ σὰ νάνοιωσαν,
καὶ σκούζουν καὶ πηδῶνε. Φτά-
νουν ὅλοι στὸ ποτάμι. «Ἀχ, λί-
γο καὶ θὰ τοὺς ξεφύγῃ ἡ θειὰ
Λωλή! Νὰ, μπαίνει στὴ βαρ-
κούλα! «Ἀχ, λίγο καὶ προφτά-
νει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος» μὲ τένα
χέρι πιάνοντας τὴν κουπαστή,
βλέπει νὰ βάλῃ καὶ τὸ πόδι μὲ
σὰ σκύβει, δὲ μπορεῖ πιά νὰ
σταθῇ στὴ γῆ, γλιστράει, δέ-
χεται καὶ μιὰ καλὴ ἀπὸ τὴ θειὰ
Λωλή, καὶ πέφτει στὸ ποτάμι.

— Βοήθεια, θειὰ Λωλή!

Σῶσε με κι' ὅτι θέλεις!

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ!

Ἡ βάρκα πάει, μὲ τὴ νερὸ
συρμῇ, κι' ὁ κύρ 'Αγιόφυκος ἂν
πὸ κοντὰ χαροπαλίζει καὶ πα-
ρακαλεῖ. Ἀπὸ τὴν ἀκροποτα
μιὰ καμμία φωνὴ πιά δὲν ἀκού-
γεται! ὅλοι, σπαίνων, ἀνθρω-
ποι καὶ χτήνη. Ποῖος νὰ συλλο-
γιστῇ ἄπιστος δούλος καὶ νὰ
πέσῃ στὸ νερὸ νὰ σώσῃ τὸν
ἀφέντη;

Ἀντίκρυ, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁ
χτῆ, συναγμένο τὸ χωριὸ, πού
χρωστοῦσε καὶ δὲν ἔσωνε στὸν
κύρ 'Αγιόφυκο πότε ἀλαλάζει
πρόσχακα, πότε σωπαίνει καὶ
χαλὰ κτυπάει, ὡς πού χόθηκε
κ' ἡ βάρκα μὲ τὴ θειὰ Λωλή
καὶ πάει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος.

Ἦταν ἡ Μοῖρα του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

λὸ μάθημα νὰ δῇ πῶς χαλοῦνε
καὶ πῶς φτεῖνουν (τέτοια ἐλ-
πίδα νάχη!)

Τρέχει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος
μπροστά, τρέχει μὲ τὰ πόδια
σέροντας, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ
δόντια. Τρέχει, κι' ἀπὸ πίσω
τοῦ ὅλο τὸ κοπάδι δούλοι ἀγ-
καλιασμένοι καὶ γελοῦνε, ζων-
τανὰ τρελλὰ σὰ νάνοιωσαν,
καὶ σκούζουν καὶ πηδῶνε. Φτά-
νουν ὅλοι στὸ ποτάμι. «Ἀχ, λί-
γο καὶ θὰ τοὺς ξεφύγῃ ἡ θειὰ
Λωλή! Νὰ, μπαίνει στὴ βαρ-
κούλα! «Ἀχ, λίγο καὶ προφτά-
νει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος» μὲ τένα
χέρι πιάνοντας τὴν κουπαστή,
βλέπει νὰ βάλῃ καὶ τὸ πόδι μὲ
σὰ σκύβει, δὲ μπορεῖ πιά νὰ
σταθῇ στὴ γῆ, γλιστράει, δέ-
χεται καὶ μιὰ καλὴ ἀπὸ τὴ θειὰ
Λωλή, καὶ πέφτει στὸ ποτάμι.

— Βοήθεια, θειὰ Λωλή!

Σῶσε με κι' ὅτι θέλεις!

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ!

Ἡ βάρκα πάει, μὲ τὴ νερὸ
συρμῇ, κι' ὁ κύρ 'Αγιόφυκος ἂν
πὸ κοντὰ χαροπαλίζει καὶ πα-
ρακαλεῖ. Ἀπὸ τὴν ἀκροποτα
μιὰ καμμία φωνὴ πιά δὲν ἀκού-
γεται! ὅλοι, σπαίνων, ἀνθρω-
ποι καὶ χτήνη. Ποῖος νὰ συλλο-
γιστῇ ἄπιστος δούλος καὶ νὰ
πέσῃ στὸ νερὸ νὰ σώσῃ τὸν
ἀφέντη;

Ἀντίκρυ, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁ
χτῆ, συναγμένο τὸ χωριὸ, πού
χρωστοῦσε καὶ δὲν ἔσωνε στὸν
κύρ 'Αγιόφυκο πότε ἀλαλάζει
πρόσχακα, πότε σωπαίνει καὶ
χαλὰ κτυπάει, ὡς πού χόθηκε
κ' ἡ βάρκα μὲ τὴ θειὰ Λωλή
καὶ πάει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος.

Ἦταν ἡ Μοῖρα του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

λὸ μάθημα νὰ δῇ πῶς χαλοῦνε
καὶ πῶς φτεῖνουν (τέτοια ἐλ-
πίδα νάχη!)

Τρέχει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος
μπροστά, τρέχει μὲ τὰ πόδια
σέροντας, μὲ τὴν ψυχὴ στὰ
δόντια. Τρέχει, κι' ἀπὸ πίσω
τοῦ ὅλο τὸ κοπάδι δούλοι ἀγ-
καλιασμένοι καὶ γελοῦνε, ζων-
τανὰ τρελλὰ σὰ νάνοιωσαν,
καὶ σκούζουν καὶ πηδῶνε. Φτά-
νουν ὅλοι στὸ ποτάμι. «Ἀχ, λί-
γο καὶ θὰ τοὺς ξεφύγῃ ἡ θειὰ
Λωλή! Νὰ, μπαίνει στὴ βαρ-
κούλα! «Ἀχ, λίγο καὶ προφτά-
νει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος» μὲ τένα
χέρι πιάνοντας τὴν κουπαστή,
βλέπει νὰ βάλῃ καὶ τὸ πόδι μὲ
σὰ σκύβει, δὲ μπορεῖ πιά νὰ
σταθῇ στὴ γῆ, γλιστράει, δέ-
χεται καὶ μιὰ καλὴ ἀπὸ τὴ θειὰ
Λωλή, καὶ πέφτει στὸ ποτάμι.

— Βοήθεια, θειὰ Λωλή!

Σῶσε με κι' ὅτι θέλεις!

— Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ!

Ἡ βάρκα πάει, μὲ τὴ νερὸ
συρμῇ, κι' ὁ κύρ 'Αγιόφυκος ἂν
πὸ κοντὰ χαροπαλίζει καὶ πα-
ρακαλεῖ. Ἀπὸ τὴν ἀκροποτα
μιὰ καμμία φωνὴ πιά δὲν ἀκού-
γεται! ὅλοι, σπαίνων, ἀνθρω-
ποι καὶ χτήνη. Ποῖος νὰ συλλο-
γιστῇ ἄπιστος δούλος καὶ νὰ
πέσῃ στὸ νερὸ νὰ σώσῃ τὸν
ἀφέντη;

Ἀντίκρυ, ἀπὸ τὴν ἄλλην ὁ
χτῆ, συναγμένο τὸ χωριὸ, πού
χρωστοῦσε καὶ δὲν ἔσωνε στὸν
κύρ 'Αγιόφυκο πότε ἀλαλάζει
πρόσχακα, πότε σωπαίνει καὶ
χαλὰ κτυπάει, ὡς πού χόθηκε
κ' ἡ βάρκα μὲ τὴ θειὰ Λωλή
καὶ πάει ὁ κύρ 'Αγιόφυκος.

Ἦταν ἡ Μοῖρα του.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

"Αν ἔχης τύχη διάβαινε..."

ΟΤΤΟ ΣΥΝΤΕΡΜΑΝ

Ὁ Λοῦμπε πού εἶχε κόμμι
πολλοὺς παρόδες ἀπὸ διάφο-
ρες ἐπιχειρήσεις, ἦτανε πρόσ-
τυχος, ἐγωῖστης, ἀντιπαθητι-
κός. Ἀλλὰ ἦτανε τυχερός. Ὁ τι
καὶ νῆκανε τοῦθ' ἄνθρωπο σὲ κα-
λὸ. Ἄν προσεγγίσει κάποιον
γιὰ ἐμπόριο, ὁ χειμῶνας θὰ ἦ-
ταν βαρὺς. Ἄν ἀνακατευόταν
σ' ἐπιχείρησι πόνου τὸ καλο-
καίρι θὰ ἔκανε ἀσφαλῶς φοβε-
ρὲς ζέστες.

Ὁ Λοῦμπε ἦταν ἐργατικώ-
τατος προνοητικώτατος, συμ-
παθητικώτατος, ἀλλὰ ποτὲ δὲν
εἶχε πεντάρα στὴν τσέπη του
γιὰτὶ ἦταν ἄτυχος. Ὁ τι κι'
ἂν ἐπιχειροῦσε ἐπρεπε νὰ
τοῦρθε ἀνάποδα. Ἄν εὑρίσκει
καλὴν παρτοφύλῃ, στὸ δρόμο
καὶ τὸ ἐπῆστερε στὸν ἰδιωτῆ
τῆ του δὲν ἔπαιρνε ἀμοιβή.
Ἄν ἀπεφάσιζε νὰ τὸ κρατῇ
θὰ τὰδρισε ἄδικο. ...

Ἦταν κι' ἕνας τρίτος, ὁ Καί-
ριν. Αὐτὸς εἶχε κακοὺς τρόπους
κι' ἐξαιρετικὸν χαριστήρα. Ζού-
σε ἐλαφιστοκαρὸς κι' εἶχε τὴν ἱ-
σὴ πᾶς ὅλοι νὰν μισοῦσαν,
γιὰτὶ κι' αὐτὸς μισοῦσε θανά-
σιμα ὅλο τὸν κόσμο. Ἦταν το-
κογλύφος κι' εἶχε κάμει μεγα-
λὴ περιουσία.

Μιὰ μέρα τοῦ παρουσιάστη-
κε ἡ εὐκαιρία ν' ἀγοράσῃ σ' ἑ-
ξευτελιστικὴ τιμὴ ἕνα βαρὺ τιμὸ
κόσμημα. Ἀλλὰ ἔπρεπε κείνη
τὴν ἡμέρα νὰ μὴν ἔχη ρευστὸ
χρῆμα στὸ ταμιοῦ του. Τοῦλει-
πον δέκα χιλιάδες κορώνες.
Πῆγε λοιπὸν στὸν Λοῦμπε νὰ
δανεισθῇ αὐτὸ τὸ ποσό.

— Σ' ἕνα μῆνα σοῦ τὸ ἐπι-
στρέφω, τοῦ εἶπε.

— Καὶ τί ἀσφάλεια μοῦ δί-
νεις;

— Ζητᾷς ἀπὸ μένα ἀσφά-
λεια;

— Γιατὶ δχι; ἔκαμε ὁ Λοῦμ-
πε. Ἀνθρώποι, εἰμαστε δὲν
ἐξομεῖται τί μας τυχαίνει...

— Μὰ τί ἀσφάλεια νὰ σοῦ
βῶσω; Τὸ σπῆτι πού μένω εἶναι
ἐντελὸς μου.

— Τὰ ἐπιπλά δὲμος εἶναι δι-
κά σου καὶ ἐγὼ πῶς ἔχεις θὰν
μᾶς ἐπιπλά. Νὰ μοῦ ὑπογρά-
ψῃς ἕνα χαρτί πῶς μοῦ βάνεις
ἐνῆχυρο τὰ ἐπιπλά σου.

Τοῦ Καίριν τοῦ κακοφάνηκε
αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ
χάσῃ τὸ κόσμημα. Ἀναγκάστηκε
λοιπὸν νὰ ὑπογράψῃ τὸ χαρ-
τί γιὰ τὰ ἐπιπλά καὶ τὸν σχετι-
κὸ τόκο, γιὰ νὰ πάρῃ τίς δέκα
χιλιάδες κορώνες.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἦλθε ἡ μέρα
πού ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ τὸ
χρέος του, πρῶτο μὲν τὸν ἑ-
πείρασε πολὺ, γιὰτὶ μόνον νὰ
εἰσπράττῃ κι' ὅχι νὰ πληρώνῃ
χρῆμα ἦτανε συντηρημένος. Ἦ-
θελε μὲ κάθε τρόπο νὰ φάῃ τὰ
λεπτά τοῦ Λοῦμπε. Καὶ ὡς
πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν πραγμα-
τοποίηση τῆς ἐπιθυμίας του
αὐτῆς ἦταν νὰ τοῦ πάρῃ ὅπως
δῆποτε μιὰ ἀναβολή.

Παρουσιάστηκε λοιπὸν πρῶτ'
— πρῶτ' στὸ γραφεῖο τοῦ Λοῦμ-
πε κι' ἔπρεπε νὰ τοῦ κλαίγει-
ται.

— Ἐρεῖς αὐτὸ τὸ μῆνα δὲν
πῆγαν καλὰ οἱ δουλειές μου,
ἰδὲν ἔχω νὰ σοῦ ἐξοφλήσω ἐκεῖ-
νο τὸ χρέος. Δὲ μοῦ δίνεις, σὲ
παρακαλῶ, ἕνα μῆνα ἀναβο-
λή;

— Ἀδύνατο! ἦταν ἡ ἀπάν-
τησις. Ἄν ἀπόμεινε δὲ τὰ μεσο-
μυκτὰ δὲν μοῦ φέρεις τίς δέκα
χιλιάδες κορώνες, τὴν αὐτὴ
θάρρη δὲ δικαστικὸς κλητῆρας
νὰ κατάρσῃ τὰ ἐπιπλά.

— Δὲν ἔχεις καμμία;

— Στὶς ἐμπορικὲς ὑποθέ-
σεις δὲν χρειάζεται καμμία...
Ὁ Καίριν βγήκε ἀπ' τὸ γραφεῖο
τοῦ Λοῦμπε ἀπελπι-
σμένος ὅτι δὲ θὰ κατάρσενε τί-
ποτε, ἔπαιρνε σπῆτι σκόλας τὸν
μοτᾶει ἔτσι παιδί καὶ τὸν ρω-
τάει:

ΠΛΕΟΝΑΖΩΝ ΧΩΡΟΣ

ΕΝΑΛΛΑΓΗ
ΟΡΟΦΩΝ

ΕΞΟΔΙΣ

ΙΔΙΟΚΡΗΜΙΣ

ΣΥΣΤΕΓΑΣΙΣ

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΙΔΙΟΚΑΤΟΙΚΗΣΙΣ

Από το Ραδιοφωνικό πρόγραμμα: "Η Ώρα του... Νομικού"